

Bánh Táo

Contents

Bánh Táo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	39
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	53
20. Chương 20	64
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	76
24. Chương 24	78
25. Chương 25	79
26. Chương 26	81

Bánh Táo

Giới thiệu

Sáng sớm, một bàn tay mò mẫm trên ngăn tủ đầu giường, tìm kiếm mắt kính của mình rồi đeo lên. Sau đó nhẹ nhàng n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/banh-tao>

1. Chương 1

Sáng sớm, một bàn tay mò mẫm trên ngăn tủ đầu giường, tìm kiếm mắt kính của mình rồi đeo lên. Sau đó nhẹ nhàng nhấc chân, hết sức cẩn thận bước xuống giường, cố không đánh thức người còn lại đang ngủ.

Mang dép lê vải bông, mặc vào áo ngủ đặt trên chiếc ghế sofa gần bên, cậu bước đến trước cửa sổ, kéo màn cửa sổ dày ra, để ánh nắng xuyên qua lớp rèm mỏng chiếu vào trong phòng.

Người đàn ông nằm trên giường cảm nhận được ánh sáng, trong giấc mộng hơi nhíu mày lại.

Cậu nhìn thấy thế, khẽ môi khẽ cong lên. Rồi mới đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Sau khi vệ sinh sạch sẽ bước ra, người nằm trên giường đã chống tay ngồi dậy, một tay vuốt mặt: "Sao dậy sớm thế?"

Cậu đi qua, khẽ mỉm cười nói: "Hôm nay là sinh nhật Lee, cậu ấy mời chúng ta đến tham dự, đừng nói với em là anh đã quên đấy."

Hắn nghe xong, mới bỏ tay xuống: "Đương nhiên anh không quên, chỉ là....."

"Vậy thì mau đứng lên mặc quần áo rửa mặt đi, rồi chúng ta đến đó."

Hắn vì thế lẩm bẩm ừ một tiếng, rời giường.

Trong lúc Cố Thiện đang đánh răng, Giang Nhược Thủy đi đến chỗ cửa sổ, đẩy lớp rèm mỏng rồi nhẹ nhàng mở cánh bên cửa sổ thủy tinh ra. Một cơn gió mát mẻ trong lành thổi vào, thật thoải mái, sáng khoái tinh thần.

Cậu lại quay người vào phòng quần áo, bắt đầu thay đồ. Đang thay được nửa chừng thì Cố Thiện bước vào. Phòng quần áo rất rộng, nên cũng không cảm thấy chật chội. Cậu liếc mắt nhìn hắn cởi chiếc áo trong trên người, lộ ra phần ngực và lưng rắn chắc rồi lấy một chiếc áo sơmi mặc vào.

Nhược Thủy xoay người, rất tự nhiên giúp hắn cài nút; sau đó cầm một chiếc caravat màu xanh đậm đưa cho hắn. Cố Thiện chưa bao giờ thích người khác giúp hắn đeo caravat.

Ăn mặc chỉnh chu sau, Giang Nhược Thủy đi trước vào nhà bếp, hâm nóng sữa và bánh mì, kế tiếp Cố Thiện cũng bước ra. Hai người ăn uống đơn giản, rồi đi ra ngoài.

Đầu tiên là phải đến tiệm nhạc cụ, lấy món quà đã đặt trước đó.

Lee là bạn tốt của cả hai người họ, một người vô cùng yêu thích những cây đàn ghi-ta.

Nhược Thủy biết Lee từ hồi cả hai còn bé tí, còn Cố Thiện thì quen biết cậu ấy khi đi du học ở Mỹ.

Cô gái trực quầy ở tiệm nhạc cụ nghe bọn họ nói mã số đơn đặt hàng xong liền vào kho lấy hàng. Giang Nhược Thủy nhìn xung quanh cửa hàng, vào ngày này năm ngoái, cậu cũng mua một cây đàn ghi-ta ở đây, tuy giá chỉ mấy ngàn đồng, nhưng cũng đủ bay mấy tháng sinh hoạt phí của cậu rồi.

Cố Thiện chỉ thản nhiên đứng một góc, lật lật cuốn catalog giới thiệu nhạc cụ.

Khi nhìn thấy chiếc hộp gỗ sang trọng được mang ra thì Giang Nhược Thủy ngây người một lúc. Bởi vì Lee, cậu ít nhiều cũng có hiểu biết về những nhạc cụ này. Mà chiếc đàn ghi-ta vừa được đem ra đây, là hàng chế tác của một vị nhạc công người Âu nổi tiếng, giá trị gần mười vạn nhân dân tệ.

Cậu nhìn thoáng qua Cố Thiện. Quà là do Cố Thiện chọn lựa và đặt hàng, dù danh nghĩa là quà do hai người tặng chung, nhưng Cố Thiện bảo bởi vì cậu còn đang đến trường, để mình hắn trả tiền là được, cho nên những việc trước đó cậu hoàn toàn không nhúng tay vào, cũng không hề biết, hắn mua, lại là một cây đàn có giá trị đến như vậy.

Gương mặt Cố Thiện không biểu lộ gì nhiều, chỉ rút thẻ tín dụng ra thanh toán. Sau đó liền cầm lấy cái hộp, hướng Giang Nhược Thủy gật gật đầu ý bảo được rồi, mới cùng nhau đi ra ngoài.

Giang Nhược Thủy không hề nói thêm gì. Bọn họ luôn như vậy, không mặn không nhạt, cũng chẳng can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của nhau. Họ quen nhau, đã gần một năm rồi.

Năm ngoái, hôm nay, chính là ngày bọn họ kết giao.....

Đeo chiếc đàn ghi-ta trên lưng bước vào quán bar, giang Nhược Thủy lập tức cảm giác được ánh mắt từ bốn phía. Khẽ nhún nhún vai, có chút dở khóc dở cười; sau đó nhìn thấy người ngồi ở trong góc khuất kia, đang hướng hẳn về tay.

“Bên này bên này!” Một cậu bé xinh đẹp với mái tóc nhuộm xanh cười hô lớn.

Giang Nhược Thủy đi đến đó; cởi cây đàn trên lưng đưa cho cậu ta: “Sinh nhật vui vẻ, Lý Tiểu Thiên.”

“Wow!” Lee nhận lấy, hai mắt lóe hào quang, “Vẫn là cậu hiểu rõ mình nhất, giang Nhược Thủy!”

Giang Nhược Thủy cong lên khoe môi.

“Cái này không rẻ đâu,” Lee ngẩng đầu lên, hỏi hần, “Bao nhiêu tiền?”

“Cậu có cần tục thế không hả.” Giang Nhược Thủy cười mắng, tự tìm chỗ ngồi xuống, sau đó kêu người phục vụ pha một ly nước chanh.

Ngồi bên cạnh là cậu bạn thân thời đại học của cậu và Lee, Phong Dương, cùng người bạn quen ở hội học sinh, Văn Hề, người yêu của Phong Dương. Kế đó là vài người bạn của Lee, trai có gái có, độ tuổi cũng khác nhau, bình thường cũng tụ họp gặp nhau mấy lần, đều biết mặt cả. Ngồi đối diện cậu lại là một gương mặt mới, lạ lẫm.

“Nhược Thủy, đây là người yêu định mệnh của cậu đấy.” Lee vừa ôm đàn ghi-ta thử âm, vừa hát cầm về phía người đàn ông lạ kia, nói với Nhược Thủy.

Giang Nhược Thủy nhướng mày nhìn cậu ta.

“Duyên phận của hai người, từ lúc sinh ra đã được định sẵn rồi.” Lee lại cố làm ra vẻ huyền bí nói.

Giang Nhược Thủy nhìn hần. người đàn ông đó cũng nhìn cậu, đôi mắt thâm thúy, khoe môi như cười như không. Giang Nhược Thủy thấy trái tim mình dường như vừa lỡ một nhịp, nhưng không để lộ ra vẻ gì, hỏi: “Cậu đổi nghề làm bà mỗi khi nào thế?”

Lee nhún nhún vai: “Không tin thì hỏi họ đi.”

Giang Nhược Thủy chuyển sang Phong Dương, nhướng mày hỏi thăm.

Phong Dương cười nói: “Sao hai người không tự giới thiệu một chút, vừa rồi chúng tôi đã nói chuyện với nhau rồi.”

Giang Nhược Thủy lại quay về phía người đàn ông. Hần đứng dậy trước, rất có phong độ mà vươn tay ra: “Xin chào cậu; tôi là Cố Thiện.”

..... Giang Nhược Thủy liếc mắt nhìn mấy tên đang cười nhăn nhở bên cạnh, cũng gờ tay: “Giang Nhược Thủy, rất hân hạnh được biết anh.”

Bàn tay Cố Thiện rất ấm áp, trong khi của Nhược Thủy lại lạnh lẽo, vì vậy cảm giác càng khắc sâu với cả hai.

Về sau, Lee quả nhiên lại nổi hứng làm bà mối, nói lý ra lại hẹn bọn họ ra ngoài hai lần, hơn nữa lén lút nói cho giang Nhược Thủy, Cố Thiện 27 tuổi, mới trở về từ Mỹ; hiện là quản lý trung cấp cho một xí nghiệp nước ngoài; vừa lặng lẽ nói cho Cố Thiện, giang Nhược Thủy là sinh viên tài cao đại học S ở thành phố T, vừa kết thúc bảo vệ luận án văn học.

Giang Nhược Thủy và Cố Thiện sao có thể không hiểu ý đồ của cậu ta, ba người cứ thế ngầm hiểu lẫn nhau, cuộc hẹn tiếp theo chỉ có hai người gặp mặt.

Hai tuần lễ sau, bắt đầu hẹn hò, một tháng sau, họ đã lên giường.

Lúc đầu, cậu cho rằng mối quan hệ này rồi cũng sẽ chẳng khác gì những cuộc tình ăn nhanh chóng vánh ở chốn thành thị, hợp thì đến không hợp thì chia tay, nhưng có ai ngờ, họ bên nhau cũng đã gần một năm.

Giang Nhược Thủy biết chính mình đã yêu Cố Thiện từ cái nhìn đầu tiên, có lẽ là do bàn tay ấm áp ấy, cũng có thể là vì đôi mắt đẹp luôn lấp lánh những tia sáng, hoặc là nụ cười nhàn nhạt nhưng rất chân thành Lúc mới đầu, cậu không hề hy vọng xa vời rằng người đàn ông này cũng có cùng tâm trạng như thế với mình, hơn nữa có thể cùng cậu giữ vững được quan hệ lâu dài mà không có người nào khác. Cậu không xinh đẹp, cũng không đẹp trai, nhiều nhất chỉ là, giống một cơn gió nhẹ, như lời Lee nói, có sự thanh nhã phong độ của người học thức, ôn hòa thanh tú. Nhưng Cố Thiện, với một khuôn mặt đẹp trai và góc cạnh, thân hình rắn chắc do thường đến phòng tập thể thao, cử chỉ ăn nói lịch sự, có nghề nghiệp ổn định thu nhập cao. Thậm chí, Cố Thiện làm được điều mà cậu không dám tưởng; hẳn rõ ràng có điều kiện rất tốt, nhưng lại luôn chung thủy với mối quan hệ của hai người bọn họ.

Cho dù, giang Nhược Thủy, không cảm giác được người ấy, hoặc là, trong quan hệ này, tồn tại những cảm xúc mãnh liệt. Có lẽ lúc đầu từng có một chút, nhưng rất nhanh liền bình thản. Chẳng qua, đây có thể là do tính cách của Cố Thiện vốn thế. Chính cậu, tính cách cũng khá nhạt nhẽo, vì thế hoàn toàn không cảm thấy có gì không tốt.

Cậu thích Cố Thiện, trải qua một năm sống chung, sự rung động lúc ban đầu chẳng hề giảm bớt, ngược lại, như rượu cất lâu năm, mùi vị càng thơm ngon, càng say lòng người.

Cố Thiện, hẳn cũng thích cậu, nếu không, với tính cách của người này, đã chẳng ở bên cạnh cậu lâu như vậy.

Cho dù, cậu có thể thoáng cảm nhận được, Cố Thiện vẫn đang tìm giữ lại điều gì đó.

2. Chương 2

“Chào!” Lee vẫn tinh mắt như trước, thoát một cái đã nhìn thấy bọn họ; đứng dậy vẫy vẫy tay gọi.

Vẫn là vị trí ngồi cũ, bạn bè cũng không thay đổi là mấy. Phong Dương và Văn Hề thì đang tập trung ra sức vật tay, đánh cuộc ai thua thì uống rượu.

Cố Thiện đưa hộp đàn ra.

Lee con mắt lập tức phát sáng, tay run rẩy cầm lấy: “A..... Đây là.....”

Cố Thiện mỉm cười: “Thích không?”

Lee ngẩng đầu, ngây ngốc mà hướng hẳn cười gật gật đầu.

“Sinh nhật vui vẻ.” Cố Thiện nói.

“Cám ơn!” Lee vẫn cười ngây ngốc như trước.

Giang Nhược Thủy nhún nhún vai nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Thế là Lee đáp lại cậu bằng một cái ôm chặt thân thiết; rồi đến Cố Thiện.

Giang Nhược Thủy nhìn Cố Thiện tự nhiên đặt tay ở sau lưng Lee vỗ nhẹ; sau đó ngồi vào chỗ. Kế bên là Phong Dương, vừa mới thua một trận, uống một ly bia.

Những gương mặt ở đây cũng chẳng khác gì nhiều; đối diện cậu là một người xa lạ.

“Đây là Lâm Nhiên.” Lee giới thiệu nói, “Đây là Cố Thiện và giang Nhược Thủy.”

Ba người gật đầu chào hỏi nhau. Sau đó giang Nhược Thủy ôm lấy Lee, kề bên tai cậu ta thì thầm: “Nói thật đi, ai đây?”

“Bạn thôi,” Lee trả lời, “Nếu có gì thật sao tớ lại không nói cho cậu biết được? Cả tổ lẫn tên này đều không phải là TYPE của nhau.”

Giang Nhược Thủy mới buông cậu ta ra, Lâm Nhiên đối diện cười nhìn họ: “Giang tiên sinh đang hiểu lầm cái gì sao?”

“Gọi tôi Nhược Thủy là được rồi.” Giang Nhược Thủy cười nói, Cố Thiện ngồi ở bên cạnh cậu, kêu người phục vụ bưng tới hai ly nước chanh.

Buổi tối lúc về đến nhà, đã quá 12h. Cố Thiện đi tắm rửa trước, giang Nhược Thủy đứng hóng gió trên ban công.

Đây là căn hộ Cố Thiện thuê, cách trung tâm thành phố không xa lắm, vậy nên giá cả không hề rẻ. Nhưng Cố Thiện lại là người đàn ông đủ điều kiện để thuê nó.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ là chốc lát. Giang Nhược Thủy cảm giác được hơi thở của anh ngay sau lưng.

“Em tắm đi.” Cố Thiện nói.

“Ừ.” Giang Nhược Thủy quay đầu lại, nhẹ nhàng cười nói, “Không muốn tắm cùng sao?”

“.....” Cố Thiện cười, “Tuy anh đã tắm rồi, nhưng, rất vui vì em đã mời.”

Lời nói biến mất khi môi và môi chạm vào nhau.

Từng món quần áo rơi vãi lung tung khắp trên lối đi từ ban công đến phòng tắm. Đến trước cửa phòng tắm thì giang Nhược Thủy vừa vặn bị cõ hất hết; cậu tháo bỏ dây lưng áo tắm của Cố Thiện, kéo anh vào.

Cơ thể hai người bọn họ luôn kết hợp rất hài hòa. Hình như cũng chưa từng có cảm giác nhàm chán hay chán ghét.

Có điều, giang Nhược Thủy nghĩ thầm, chưa từng có say mê cuồng nhiệt, thì làm sao có thể chán ghét được?

Mà có lẽ, vì đều là những người thành thực, đã sớm qua cái tuổi xúc động bùng bột, nên ngay cả lúc thân mật như thế này, họ vẫn giữ lại một phần kiềm chế và lý trí.

Sáng ngày hôm sau, giang Nhược Thủy tỉnh lại, Cố Thiện đã đi làm.

Cậu không có tiết trên lớp, nên thức dậy khá trễ.

Vào phòng bếp, trên tủ lạnh có để lại một tờ giấy nhắn, Cố Thiện hỏi cậu tuần sau có rảnh hay không, đúng lúc hẳn sắp được nghỉ phép có thể cùng đi du lịch.

Giang Nhược Thủy nhướng mày ngẫm nghĩ một hồi; khó được dịp Cố Thiện có thời gian nghỉ, cho dù cậu có tiết cũng sẽ tìm cách xù. Nghĩ thế, cầm lấy điện thoại, định gửi tin nhắn cho Cố Thiện, lại nhận được cuộc gọi của Lee.

“Nhược Thủy.....” Giọng nói đáng thương đầu dây bên kia vang lên.

“Sao thế?” Giang Nhược Thủy hỏi.

“Tớ bị tai nạn giao thông.”

“Á?” Giang Nhược Thủy kinh ngạc, “Chuyện gì xảy ra? Có nghiêm trọng lắm không?”

“Gãy xương cẳng chân rồi;” Lee trả lời, “Đêm qua lúc trở về, xe taxi đụng vào đuôi một chiếc xe khác.”

“Sớm biết thì tớ đã bắt cậu phải để cho Cố Thiện đưa về rồi.” Giang Nhược Thủy cau mày nói.

“Thôi bỏ đi; chẳng phải cậu ghét nhất cụm từ ‘Sớm biết’ sao?” Lee không cho là đúng, cãi lại.

Giang Nhược Thủy có thể tưởng tượng được bộ dáng tên nhóc ở đầu kia đang nhún nhún vai.

“Vậy cậu bây giờ đang ở đâu?” Giang Nhược Thủy hỏi.

“Bệnh viện Đệ Lục.” Lee nói, “Hôm nay cậu không có tiết à?”

“Không có, bây giờ tớ đến chỗ cậu ngay đây.” Giang Nhược Thủy vừa nói vừa sửa soạn đi ra ngoài.

“Nga.”

Trong bệnh viện, mùi thuốc sát trùng gay mũi.

Giang Nhược Thủy trước giờ vẫn không thích bệnh viện. Hoàn toàn không phải là vì thích sạch sẽ hay vì lí do gì khác, chỉ đơn thuần là không thích cái mùi này.

Tìm thấy phòng bệnh của Lee, cậu thật sự ngạc nhiên khi thấy Cố Thiện ở đây.

“Chào.....”Lee một chân bị bó bột treo lên cao, thấy hắn đến; vẫy tay như hụt hơi sắp chết.

Giang Nhược Thủy nhún vai, đi vào:”Báo tin cho cha mẹ cậu chưa?”

“Họ đang ở chỗ của chị tớ bên Mĩ, còn chưa nói.”Lee nói.

“Thế ai chăm sóc cậu đây?” Giang Nhược Thủy nhướn mày.

“Ừa; không phải có cậu sao, hả, cậu bạn thuở bé, bạn thân kiêm đồng bọn của tôi?”Lee buông tay.

“.....” Giang Nhược Thủy hết nói nổi, quay về phía hắn, “Anh đến lúc nào thế?”

Cố Thiện nhìn cậu, trả lời:”Mới đến thôi, chỗ làm việc của anh cũng gần đây.”

“À.” Giang Nhược Thủy liền không nói gì thêm.

“Anh về công ty trước;” Cố Thiện đứng dậy, “Em chăm sóc Lee đi.”

“Ừ.” Giang Nhược Thủy gật đầu.

Mấy ngày tiếp theo, Nhược Thủy cùng với mấy người bạn thân thay nhau đến chăm sóc Lee, cha mẹ Lee biết được việc này, hết sức lo lắng, nhưng phía passport xảy ra chút vấn đề, có lẽ phải đợi hai tuần nữa mới có thể về nước.

Sau đó Cố Thiện bắt đầu kỳ nghỉ phép; cả hai dường như rất có ăn ý; không ai nhắc đến giao hẹn cùng đi du lịch lúc trước. Vì Cố Thiện rất không yên tâm Lee, trước thời gian nghỉ phép vẫn thường xuyên đến thăm, nghỉ rồi, liền dứt khoát ở lại bệnh viện chăm sóc cậu ta.

Giang Nhược Thủy cứ xem đi xem lại mãi tờ giấy nhắn Cố Thiện viết; rồi cất trong cuốn bút kí mà cậu vẫn thường dùng.

Đây vốn là phòng bệnh dành cho hai người, nhưng chiếc giường còn lại để trống. Cố Thiện đang ngồi trên ghế xem báo.

Lee nhìn hắn, mở miệng nói:”Hiếm khi được nghỉ phép, anh về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Không sao.” Cố Thiện nói.

“Thật ra em ở một mình cũng không có vấn đề gì đâu.”Lee nói tiếp.

Cố Thiện bỏ tờ báo xuống, nhìn cậu; rồi đứng dậy, ngồi vào bên giường.

Lee khó hiểu nhìn hắn.

Cố Thiện giơ tay vuốt nhẹ đầu tóc đủ màu sắc của Lee:”Để anh chăm sóc em được không?”

Lee có chút kinh ngạc. Cố Thiện nói tiếp:”Anh thích em, anh muốn chăm sóc cho em.”

“..... Anh là bạn trai của Nhược Thủy,”Lee nghiêm túc nhìn thẳng vào anh “Người anh nên quan tâm là cậu ấy.”

Cố Thiện lại nhẹ nhàng lắc đầu:”Có lẽ em đã hiểu lầm, bọn anh không phải là người yêu.”

“Nhưng hai người sống với nhau lâu như vậy - “Lee vẫn hết sức nghiến tức.

“‘Sống với nhau’ cũng không có nghĩa là ‘Người yêu.’” Cố Thiện nói.

Lee nhìn chăm chú vào anh, nhất thời không biết phải nói gì.

“Anh thích là táo xanh.” Cố Thiện khẽ thở dài, “Mà cậu ấy, chỉ là một chiếc bánh táo.”

3. Chương 3

Giang Nhược Thủy lặng yên đứng trước cửa.

Cổ họng khô khốc, hầu kết chuyển động nuốt xuống.

Cậu không biết bản thân đã nghe được bao lâu hay nghe được nhiều ít, nhưng cậu chắc chắn mình không cách nào nghe thêm điều gì nữa. Mà có lẽ, cũng không cách nào đứng nổi ở nơi này nữa.

Cậu đứng ngoài cửa, vị trí này đối với người đang nằm trên giường bệnh thì lại là một góc khuất, không thể nhìn thấy. Trên tay cậu vẫn đang cầm bó hoa lục bình, là loại hoa mà Lee thích nhất. Có lẽ là rất lâu, mà cũng có lẽ chỉ là vài giây đồng hồ, trong phòng bệnh đã không có tiếng người nói chuyện, Giang Nhược Thủy khẽ đặt bó hoa lên chiếc tủ nhỏ cạnh cửa; sau đó quay người, rời khỏi.

Ra bệnh viện, bước trên lối đi bộ. Đứng giữa dòng người đông đúc qua lại náo nhiệt, trong lòng cậu lại thấy lặng đến lạ thường. Lẽ ra cậu nên nhận thấy điều này sớm hơn chứ.

Cổ Thiện đối với cậu giữ lại, là vì anh để tâm đến Lee.

Hóa ra tất cả sự thật đều đã mơ hồ hiển lộ, chỉ cách một tầng giấy mỏng, là chính cậu không dám đâm phá mà thôi. Cậu nên sớm biết rằng, cậu và anh, trong mối quan hệ này, không phải là tình yêu, không phải.....

Ngực đột nhiên nhói đau buốt lên từng cơn, Giang Nhược Thủy suýt nữa không chịu được mà ôm chặt lấy ngực mình. Suốt một năm nay; những cảnh tượng khi cậu quen biết anh, khi họ cùng sinh hoạt, cùng ‘sống với nhau’, từng chi tiết lần lượt xuất hiện trong đầu. Cổ Thiện chưa bao giờ biết cậu thích mùi vị thức ăn nào, chưa bao giờ biết cậu thích phong cách âm nhạc gì, chưa bao giờ biết sinh nhật cậu tháng mấy; Cổ Thiện chưa bao giờ nói những lời dễ nghe dễ ngọt, chưa bao giờ gây chuyện xích mích như những đôi tình nhân khác, cũng chưa bao giờ nói cho cậu biết về sở thích của anh, gia đình anh, tất cả những cảm xúc những việc riêng tư anh có. Giờ đây nhớ lại, những điều đó đều như biến thành một cái gai, không ngừng tra tấn trái tim cậu.

Cổ Thiện, chưa từng yêu cậu, chưa từng.

Giang Nhược Thủy lang thang ở ngoài một ngày. Khi mệt mỏi về đến nhà thì phố xá đều đã rực rỡ ánh đèn. Cổ Thiện vẫn chưa trở về.

Cất chìa khóa, Giang Nhược Thủy đi đến sô pha, thả người ngồi phịch xuống.

Cậu suy nghĩ rất nhiều, đến mức đầu óc sắp bị cháy hổng. Cậu cần vào lúc này là một chút yên lặng.

Nhắm mắt lại, khi gần như ngủ thiếp thì bị tiếng chuông điện thoại bàn reo lên đánh thức.

Là Cổ Thiện, giọng nói mang theo trách cứ: “Đang ở nhà à? Sao này giờ em không nghe điện thoại?”

“À, em mới về thôi.” Giang Nhược Thủy gỡ kính xuống, xoa bóp xương sống mũi, thậm chí không biết phải đối mặt với người đàn ông này như thế nào.

“Thế điện thoại di động đâu?” Cổ Thiện lại hỏi, “Sao lại tắt máy?”

“Hết pin rồi.” Giang Nhược Thủy thản nhiên đáp. Thật ra là cậu cố tình tắt máy.

“.....” Đầu dây bên kia im lặng một lúc. Nhược Thủy không khỏi trầm nghĩ, không biết sau khi cậu rời đi, cuộc nói chuyện của anh và Lee tiến triển như thế nào.

Câu trả lời Lee đáp lại anh là gì?

“Tối nay em có đến đây không?” Cổ Thiện lại lên tiếng.

“Có, hay để em đến thay ca cho anh luôn, anh về nhà nghỉ ngơi một chút đi.” Giang Nhược Thủy nói, đoán anh chắc sẽ không đồng ý.

Cổ Thiện trầm mặc một hồi, đáp: “Ừ.”

Gác máy, Nhược Thủy nhìn điện thoại, như có chút dăm chiêu suy nghĩ.

Xem ra, mọi chuyện bên kia diễn biến ‘không được thuận lợi’ thì phải?

Xoa xoa mi tâm, đeo kính vào.

Quên đi, khi người đó chưa tỏ vẻ rõ ràng gì về tình cảm giữa họ, tự chính mình đã hãm vào quá sâu, âu cũng là lỗi của bản thân. Vẫn là câu nói ấy thôi, hợp thì đến không hợp thì chia tay.

Cậu, buông tay.

Buổi tối, Nhược Thủy cầm theo hộp giữ ấm đến bệnh viện, Lee vẫn lải nhải mãi về chuyện chẳng nuốt nổi cơm bệnh viện, lúc nào cũng nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Lúc Giang Nhược Thủy đang cất đặt đồ ăn không khỏi nghĩ, người có thể làm đến bước này như mình có lẽ cũng chẳng có nhiều lắm, thằng nhóc ấy, dù sao cũng là tình địch của mình..... Thở dài một hơi, nhưng nói thật, Lee là kiểu người có thể khiến tất cả mọi người yêu thích con người cậu ấy. Sáng sủa, thông minh, chân thành với mọi người xung quanh, đúng như lời Cố Thiệu nói, là ‘một trái táo xanh’ ươm ươm tươi mới hương vị ngọt ngào mê người. Huống chi cậu và tên nhóc đó, là đôi bạn thân từ thuở còn ẵm ngấu. Thôi; chuyện tình cảm, vốn là

xem duyên phận, chẳng trách được người thứ ba, hơn nữa người thứ ba này, còn là người anh em tốt của mình.

Vừa ra ngoài vừa suy nghĩ lung tung, cứ thế gọi xe đưa thẳng đến bệnh viện.

Bước đến trước cửa phòng bệnh, Nhược Thủy phát hiện bó hoa đặt trên tủ đã không thấy đâu, bước vào phòng nhìn xem, quả nhiên đã được cắm vào bình. Lee vẫn nằm ở trên giường chơi PSP, Cố Thiệu ngồi trên ghế xem báo.

Thấy hân đến rồi; hai người đồng loạt ngẩng đầu lên.

“Cậu tới rồi.”Lee nhìn cậu cười chào.

“Ừ,” Giang Nhược Thủy mỉm cười đặt hộp cơm giữ ấm lên chiếc tủ kê sát đầu giường, “Nếu không đến, chẳng phải là để tên nhóc cậu chết đói sao.”

“Đúng là chỉ có Nhược Thủy hiểu tớ nhất trên đời.”Lee cười, “Trong đó có gì thế?”

“Là mấy món ăn nhẹ thôi.” Giang Nhược Thủy đáp, “Nhưng toàn là món cậu thích ăn.”

“Wow wow wow, cậu thật là thấu hiểu lòng tớ quá đi,”Lee cười xấu xa, “Cứ như vậy hoài, người nào đó sẽ ăn dấm chua đó nha.”

Giang Nhược Thủy thoáng cup mí mắt xuống cười cười, rồi ngẩng đầu lên nhìn Cố Thiệu: “Ở nhà còn có thức ăn, đói bụng thì anh hâm nóng lên là được.”

“Ừm.” Cố Thiệu trả lời.

Thoạt nhìn thì không có gì khác lạ. Giang Nhược Thủy vừa dọn đồ ăn, vừa nghĩ thầm. Lee và Cố Thiệu trông cũng chẳng khác gì thường ngày. Hình như họ không biết hôm nay cậu đã đến.

Đem đồ ăn dọn ra bưng cho Lee, cậu lơ đãng liếc nhìn qua bó hoa kia. Lee bắt gặp thấy, cười đắc ý: “Là của người ái mộ giấu tên đưa tặng đó.”

Giang Nhược Thủy nhướn mày, khóe môi cong lên: “Thật à?”

“Thật mà, người đâu chẳng thấy, chỉ thấy mỗi bó hoa đặt trước cửa, chẳng phải người ái mộ giấu tên thì là ai?”Lee nói.

“Lỡ người ta đưa nhầm thì sao ?” Giang Nhược Thủy cười nói.

“Không có chuyện đó đâu.”Lee cũng cười.

“Được rồi được rồi,” Giang Nhược Thủy làm ra vẻ bất đắc dĩ, “Nằm viện mà cũng trêu hoa ghẹo nguyệt được, cậu đúng là không chịu cô đơn nha.”

Lee cười ha hả, Cố Thiệu đứng cạnh cũng khẽ cong lên khóe môi. Giang Nhược Thủy nhìn về phía hân: “Anh về nhà tắm rửa trước rồi hãy nghỉ ngơi.”

“Được.” Cố Thiện gật đầu, quay sang cậu bệnh nhân đang chuẩn bị há mồm xức, “Em cũng nghỉ ngơi cho khỏe, anh về đây.”

Lee đối với hấn gật đầu: “Dạ.”

Giang Nhược Thủy ở một bên nhìn, dù rất cố gắng, vẫn không cách nào xem nhẹ cơn đau đốn lan tỏa trong lòng. Để dời đi sự chú ý của mình, cậu xoay người về phía những bông hoa lục bình, khẽ vuốt ve cánh hoa mềm mại.

Sau lưng cậu, Cố Thiện bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Lee vẫn vui vẻ thưởng thức “Bữa cơm tình yêu” mà Nhược Thủy làm, vừa khen nức nở tài nghệ nấu ăn của cậu.

Giang Nhược Thủy đáp lại bằng một cái cười nhàn nhạt, nhìn đầu tóc nhuộm đủ màu sắc của cậu nhóc, lại nhất thời cảm thấy có chút chói mắt.

Sau khi cha mẹ Lee trở về, đã cảm ơn hết lời những người bạn đã chăm sóc cho con mình. Sau đó thương lượng với nhau, quyết định đón cậu ta về nhà.

Đến lúc này, công việc hộ sĩ kiêm bảo mẫu của Nhược Thủy mới thật sự chấm dứt. Cũng chẳng biết là may mắn hay xui xẻo. Mỗi một ngày phải đối mặt với Lee, nếu nói trong nội tâm Nhược Thủy không có chút khó chịu nào thì là nói dối, nhưng mà một khi nhàn rỗi, đa số thời gian lại phải đối mặt với Cố Thiện, cậu càng cảm thấy quái lạ hơn.

Cố Thiện hoàn toàn chẳng hay biết cậu đã nghe được những lời anh nói, vẫn đối xử với cậu như trước kia. Nhưng càng như vậy Nhược Thủy lại càng hiểu rõ rằng, Cố Thiện vẫn chỉ luôn xem cậu như ‘một người bạn tình hợp ý’ mà thôi. Cố Thiện không hề nhắc đến chuyện của Lee, Nhược Thủy cũng liền chẳng nói chẳng rằng gì.

Chỉ thầm tự giễu nghĩ, đầu tiên, có lẽ cậu phải dần bắt đầu học cách rút lại tình cảm của mình đi thôi.

4. Chương 4

“Xin lỗi.” Lúc ăn cơm, Cố Thiện ngẩng đầu nói chuyện, anh nhìn thẳng vào mắt của Nhược Thủy.

Trái tim cậu trong một thoáng đập nhanh hơn, mở đầu như vậy, là muốn ngả bài rồi sao?

“Lần trước đã hẹn cùng nhau đi du lịch, kết quả lại vì chuyện của Lee mà hủy bỏ, anh đã không giữ lời; thật xin lỗi.” Cố Thiện nói.

Giang Nhược Thủy mỉm cười: “Không sao, nếu cứ để mặc cậu ta như thế mà đi chơi, chúng ta đều sẽ không lo lắng không yên.”

Cố Thiện cũng cười: “Thích em nhất điểm ấy.”

Giang Nhược Thủy nhún nhún vai, mỉm cười, không đáp lại.

“Ôi chào, em đang xấu hổ đấy à?” Cố Thiện cười hỏi.

“Được rồi được rồi, nhanh ăn cơm đi, Cố thiếu gia.” Giang Nhược Thủy vùi đầu xối cơm vào miệng.

Nhưng dưới ghế, chân lại khẽ rụt về phía sau.

“Cuối tuần này em có thời gian rảnh không?” Cố Thiện lại hỏi.

Giang Nhược Thủy nghĩ ngợi: “Phải đi trực ở văn phòng giáo sư rồi.”

“Trước 8 giờ tối có thể về chứ?”

“Phải xem thế nào đã,” Giang Nhược Thủy trả lời, “Sao vậy?”

“Anh có hai vé vào cửa cho đêm nhạc hội của Trương Học Hữu.” Cố Thiện cười nói, “Muốn cùng hẹn em cùng đi xem.”

Giang Nhược Thủy cúi đầu, như là đang tự hỏi, cuối cùng mới bất đắc dĩ ngẩng đầu: "Em sẽ cố gắng sắp xếp xem sao."

"Ừ, được."

Tối thứ sáu, thành phố S, bên ngoài cổng vào sân biểu diễn. Trước giờ mở màn, Cố Thiện nhận được cuộc gọi từ Nhược Thủy.

"A lô, em đến chưa?" Cố Thiện hỏi, nhìn lướt xung quanh.

"Cái đó... xin lỗi anh; hôm nay, em thật sự không đến được." Xem ra phía bên Nhược Thủy đang rất bận rộn.

"Thế à, vậy chẳng phải chỉ có mình anh xem thôi à?" Cố Thiện giọng điệu có chút thất vọng.

"À, không, em vừa mới gọi điện cho Lee rồi," Giang Nhược Thủy cười nói, "Cậu ấy rất thích Trương Học Hữu! Cậu ta cũng có vé nhưng mà vé anh mua là ghế Vip mà, có thể lấy vé của em đổi cho cậu ấy."

Cố Thiện kinh ngạc: "Nhưng mà....."

"Cậu ấy đến chưa? Em đã nói với cậu ấy địa điểm chúng ta hẹn gặp mặt, không biết cậu nhóc có tự đẩy xe lăn đến nơi được không?" Giang Nhược Thủy hỏi.

Cố Thiện đang muốn đáp lời thì nghe được có người gọi tên mình, xoay người lại liền nhìn thấy Lee được cha mẹ cậu ta phụ đẩy xe lăn đến.

"Ừ, cậu ấy đến rồi." Cố Thiện nói với Nhược Thủy.

"Vậy hai người nhanh nhanh vào tìm ghế đi, coi chừng bị lỡ mất phần mở màn." Giang Nhược Thủy cười nói, "Bên em đang bận lắm, cúp máy trước đây."

"Ừ, được rồi," Cố Thiện trả lời, đối với Lee lộ ra tươi cười, "Bye bye."

"Bye."

Cúp điện thoại, Nhược Thủy nhìn quanh văn phòng không một bóng người, sắc mặt thản nhiên, bấm nút bật nhạc, trong gian phòng yên tĩnh nhất thời tràn ngập trong âm nhạc của Linkin Park.

Sau đó đẩy ghế trượt đến bên cạnh giá sách, rút ra một quyển; đổi chỗ ngồi đến ghế sofa, chậm rãi lật xem.

Cậu không rõ, tự làm khổ mình thế này là vì cái gì. Vì sao mình phải làm vậy chứ? Hờn dỗi sao?

Có lẽ là thế thật. Lúc nghĩ như vậy, ngực có chút đau nhức. Bưng ly cà phê để bên cạnh uống mấy ngụm, vừa tiếp tục đọc sách, vừa thả hồn đi vào cõi thần tiên.

Chẳng qua, tổn thất cũng không lớn, dù sao cậu cũng chẳng thích Trương Học Hữu cho lắm.

Ừ thì, cậu thích phong cách nhạc Rock mới lạ như của Linkin Park, cũng có những phong cách nhạc khác, nhưng tóm lại là hoàn khác biệt với vẻ bề ngoài 'thanh nhã phong độ của người học thức, ôn hòa thanh tú' của cậu. Đây chẳng phải là bí mật gì, bạn học của cậu đều biết, Lee cũng biết.

Chỉ có Cố Thiện là không biết thôi.

10h tối trở về nhà, gian phòng vẫn sáng đèn, rất yên tĩnh và lạnh lùng. Giang Nhược Thủy bật đèn, móc áo choàng lên giá áo, bước vào trong phòng bếp được xây theo kiểu mở rộng nối liền với phòng khách, đem nguyên liệu nấu ăn cậu đã mua khi ghé qua siêu thị trên đường về, bỏ vào tủ lạnh.

Sau đó đến phòng khách, ngó qua một chút, đột nhiên thở dài. Cậu không biết phải làm gì nữa đây. Không muốn xem TV, sách lúc này đã xem đủ rồi, cũng chẳng muốn mở máy tính, giờ mà đi ngủ thì sớm quá, trong nhà cũng rất sạch sẽ, không cần dọn dẹp vệ sinh.

Ngây người một lúc, rồi lại bước ra cửa, một lần nữa mặc áo khoác vào, tắt đèn.

Dù sao Cố Thiện cũng sẽ không về nhà sớm. Chắc hẳn anh sẽ xem hết buổi biểu diễn, đưa Lee về nhà, có lẽ trước đó họ còn có thể ra ngoài chơi đùa một chút, cùng ăn bữa khuya, sau đó mới về.

Đúng vậy, đến cùng thì anh vẫn sẽ trở về nhà. Anh là người rất có nguyên tắc, cũng rất trung thành, xét trong một mối quan hệ nào đó.

Cậu nhũm mày, đối với chính mình trở thành thế này, luôn nghĩ đông nghĩ tây, trong lòng đố kỵ nhưng lại làm bộ như không quan tâm, mà tự giấu không thôi; bản thân không bỏ xuống được lại muốn giả vờ, thật là chán ghét.

Đóng cửa xuống lầu, giang Nhược Thủy bước chân chậm rãi, nhưng trầm ổn và thông dong.

Bên trong PUB rất ồn ào, nhưng Nhược Thủy lại cảm thấy thả lỏng, vẽ mặt lộ ra sung sướng, tựa vào quầy bar, nhìn ngắm những con người điên cuồng trên sàn nhảy.

Đột nhiên bị ai đó vỗ bả vai, Giang Nhược Thủy quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt có chút quen mắt.

“Giang tiên sinh!” Hần nói lớn tiếng, đáng tiếc trong nền âm nhạc ầm ĩ thế này thì cũng chẳng có tác dụng mấy.

“Lâm tiên sinh.” Giang Nhược Thủy cười cười, nếu đã nói lớn không được thì bằng trực tiếp xem môi ngữ.

“Gọi tôi Lâm Nhiên là được rồi!” Lâm Nhiên cười to.

Giang Nhược Thủy cười không đáp.

Lâm Nhiên bình tĩnh đại ngộ: “Vậy, Nhược Thủy? Tôi có thể gọi cậu như vậy chứ?”

Giang Nhược Thủy bật cười, khẽ gần bên tai hắn: “Thật trùng hợp!”

“Ha ha, đúng vậy!” Lâm Nhiên cũng tiến sát bên tai cậu nói.

“Uống gì không?” Giang Nhược Thủy hỏi, giờ tay lắc lắc chiếc ly đang cầm, bên trong là chất lỏng thuần một màu nâu, “Chivas?”

“Được.” Lâm Nhiên cười.

Giang Nhược Thủy quay người, cười nói với ông chủ tóc hồng đứng sau quầy bar: “Cho Lâm tiên sinh một ly chivas, tôi mời.”

“Sao có thể để cậu trả tiền được chứ?” Lâm Nhiên nói.

“Sao lại không?” Giang Nhược Thủy cười hỏi lại.

Chủ quán từ chỗ cất rượu dưới quầy bar lấy ra một chai rượu đã được khai sẵn, trên đó có viết hai chữ “Nhược Thủy”, rót cho Lâm Nhiên một ly.

“Khách quen à?” Lâm Nhiên hỏi.

“Thỉnh thoảng đến thôi.” Giang Nhược Thủy trả lời, “Còn anh?”

Tầm mắt của Lâm Nhiên quăng về phía sàn nhảy cách đó không xa, trên đó có một ban nhạc đang biểu diễn. Tuổi các thành viên ban nhạc cũng không lớn, trông có vẻ là học sinh cấp 3.

“Đến với cháu tôi.” Lâm Nhiên nói, “Bằng không thì làm sao yên tâm để mình nó đến nơi như thế này chứ.”

“Theo như tôi biết, ông chủ quán này là người đảng hoàng.” Giang Nhược Thủy cười.

“Cậu có nói như vậy thì tôi cũng không giảm giá đâu

.” Ông chủ đứng sau quầy bar bật cười.

Một lát sau, hai người phát hiện phải nói chuyện như gào lên thế này thật sự quá mệt mỏi, bèn đổi sang chỗ khác.

“Một người?” Lâm Nhiên nhấp một ngụm rượu,

Giang Nhược Thủy không trả lời, chỉ cười nhìn vào hắn, nhướn mày.

” cái người cùng đi với cậu lần trước đâu?” Lâm Nhiên cũng nhìn lại cậu.

Giang Nhược Thủy chớp chớp mắt: “Anh ta đi xem nhạc hội rồi.”

Có một số việc, nếu đã bị “Ra-đa” nào đó dò xét ra thì mọi người nên hiểu ngầm nhau là được.

“Cậu có vẻ không vui?” Lâm Nhiên lại hỏi.

Giang Nhược Thủy lại nhướn mày nhìn hắn.

“Hai tay của cậu,” Lâm Nhiên vung vẩy tay chân làm ví dụ, “Mười ngón tay đan xen vào nhau ôm lấy cái ly như vậy, chứng tỏ tâm trạng của cậu lúc này không tốt, đang cảm thấy tự ti.”

“Anh học tâm lý học à.” Giang Nhược Thủy cười, những ngón tay nứu chặt đáy ly nhẹ buông ra.

“Có một chút, lúc du học ở Mi.” Lâm Nhiên trả lời.

Giang Nhược Thủy cười, không nói thêm gì nữa. Lâm Nhiên thấy thế, liền cũng thả lỏng, nhẹ nhàng dựa vào sofa, chậm rãi uống rượu.

5. Chương 5

Uống hết ly rượu, lúc về vẫn chưa quá nửa đêm, đó là thói quen trước giờ của Nhược Thủy.

Tâm trạng tối nay của cậu cũng không tệ lắm, Lâm Nhiên là một đối tượng thích hợp để giải bày, nhã nhặn lịch sự, cũng rất hài hước dí dỏm.

Về đến nhà thì đã thấy Cố Thiện vừa tắm rửa xong bước ra, đang lau tóc, nhìn thấy cậu thì mỉm cười, trông có vẻ rất vui: “Về rồi?”

“Ừ.” Giang Nhược Thủy gật đầu đáp.

“Bận việc trễ thế này mới về được, em mệt lắm không?” Cố Thiện nói.

“Không phải, mười giờ hơn em đã xong việc rồi; sau đó thì đến quán bar ngồi một lúc.” Nhược Thủy nói.

“Vậy à.” Cố Thiện tỏ vẻ đã biết, “Giờ em đi tắm à?”

Giang Nhược Thủy treo áo khoác xong, mang dép đi trong nhà, gật gật đầu.

Cố Thiện khéo môi vẽ thành một đường cong: “Không mời anh cùng đi sao?”

Cậu cười: “Hôm nay em thấy không khỏe lắm. Mà hôm nay anh cũng rất mệt rồi.”

Cố Thiện nhún vai: “Cũng bình thường.”

Cậu bước đến gần, kéo cánh tay và hôn lên bên môi anh: “Chơi vui vẻ là được rồi.”

Vui, đương nhiên là vui. Hai người đều hiểu, cũng biết nguyên nhân là gì, chỉ là người kia không biết một người khác đã biết mà thôi.

Mở cửa sổ vào buổi sớm, làm cho không khí lạnh lẽo của mùa thu tràn vào. Giang Nhược Thủy xoa xoa cánh tay, chân trần quay người bước đến bên giường đánh thức Cố Thiện.

Anh vừa thức dậy, vẻ mặt ngái ngủ có chút ngây thơ, giơ tay kéo cậu xuống, trao nhau một nụ hôn. Nhược Thủy cười nhẹ đáp lại, dần dần, vốn chỉ là một nụ hôn lướt trên môi, lại cứ thế từng chút nâng cấp. Đến khi cậu phát hiện chuyện không đúng, đã bị Cố Thiện kéo mạnh một cái, lật người đè dưới thân anh.

“Ê ê, hôm nay không phải là ngày nghỉ.” Nhược Thủy cười nhắc nhở.

Giơ tay lấy mắt kính của cậu xuống, Cố Thiện cũng cười, đặt những cái hôn từ trên trán trượt xuống: “Không sao, tháng này kết quả tổng kết công tác không sai, thủ trưởng tâm trạng rất tốt.....”

“.....” Cậu dở khóc dở cười chẳng biết phải nói gì.

“Em hôm nay không có tiết đúng không?” Anh vừa hỏi, vừa cởi bỏ hàng nút áo ngủ của cậu.

“Có, vào buổi chiều.” Cậu phối hợp để anh cởi quần áo của mình ra.

Anh nhìn cậu, mỉm cười một cách hấp dẫn; sau đó lui xuống, cúi người, chui vào dưới chăn mỏng.

Nhược Thủy bắt đầu hô hấp dồn dập, đàn ông vào sáng sớm vốn rất dễ bị kích thích. Hơn nữa cả hai đã chung sống hơn một năm, Cố Thiệu sớm đã thuần thục, gần như nắm giữ toàn bộ nhược điểm trên cơ thể cậu.....

“A.....” Tiếng rên rỉ thở gấp bật ra, cậu để mặc cơ thể mình trôi nổi theo tiết tấu của Cố Thiệu, tâm trí nhưng vẫn như trước giữ lại một phần tỉnh táo.

Bàn tay nắm chặt ra giường thả ra, đầu cậu dựa vào gối, thở dốc từng hơi. Chiếc chăn đắp trên người sớm bị hai người đạp sang một bên. Cố Thiệu nâng người ngồi dậy; liềm liềm khoe môi.

Nhược Thủy cười, hai tay choàng lên vai anh, chủ động đưa lên môi, hai chân giang ra, quần chặt eo anh.

Từ phòng tắm đi ra sau, Nhược Thủy lau khô tóc rồi đi vào phòng khách, Cố Thiệu đã ăn xong bữa sáng cậu làm trong lúc anh tắm, đang đem chén đĩa đĩa muống bỏ vào trong bồn rửa nhà bếp.

“Để đây em rửa.” Giang Nhược Thủy nói, “Chậm thêm một lúc nữa thì anh trễ mất, coi chừng bị trừ tiền lương thật bây giờ.”

Cố Thiệu đối với hắn cười cười, gật gật đầu: “Àn, vậy được rồi.”

Nhìn anh đi vào phòng sách cầm lấy cặp công văn đi ra, sau đó tới cửa thay giày, mặc áo khoác, Nhược Thủy không bước đến gần, cậu chỉ tựa vào cửa phòng ngủ, trên khuôn mặt mang theo nụ cười thản nhiên.

Cố Thiệu cười, nói chào tạm biệt với cậu rồi quay người đi ra ngoài.

Lúc xuống lầu, trong đầu vẫn luôn hiện lên nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt thanh tú đó. Một trong những điểm anh thích nhất ở Nhược Thủy, chính là khí chất đậm bạc như thế của người trí thức, thuận theo nhưng không gò ép khuôn sáo, lịch sự biết thư đạt lễ. Muốn hoặc không muốn, đều có thể nhã nhặn nói ra, làm cho người ta hiểu được rõ ràng. Ở trên giường cũng không ươn ẹo làm bộ làm dáng, vừa nhiệt tình, lại có thể hoàn mỹ phối hợp.

Anh nghĩ, hẳn là anh có thích Nhược Thủy, vì con người cậu cũng giống như cái tên của cậu, ấm nhuần như nước, làm cho người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu không bị ràng buộc. Hai người bọn họ cũng quả thực rất hợp phách.

Chỉ là, cũng không thích lắm mà thôi.

“Rộp!” Lee há to miệng, cặp một ngụm thật lớn, quả táo thế là khuyết mất một góc.

Nhược Thủy ngồi đối diện cậu ta.

Ông cụ trẻ thao thao nói chuyện không ngừng, ở một mình thật sự quá nhàm chán. Sau khi cậu học xong mấy tiết buổi chiều liền chạy qua đây, cùng với Lee ăn, uống, nói chuyện.

“Cậu biết không ? Có một quyển sách viết thế này;” Nhược Thủy nói, “Có một người cách một khoảng thời gian ngắn sẽ tự giam mình ở trong phòng, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài ; chỉ dựa vào không khí, nước lọc và bánh bao trắng để sống trong những ngày bế quan chứ?”

Lee lắc đầu: “Mấy tên điên à, hay là đạo sĩ?”

“Mỗi lần anh ta ‘Xuất quan’, đều sẽ ăn một quả táo, xem như đó là khởi đầu để nhận thức lại thế giới này,” Nhược Thủy cười nhẹ, “Anh ta nói, hương vị của quả táo vào lúc đó là ngon nhất.”

Lee khoe môi khê cong lên. Kỳ thật câu chuyện này có chút tế nhị, phải nói là, nếu như mọi khi, cậu khẳng định xoa xoa hai cánh tay kêu to “Buồn nôn quá đi” ; nhưng lần này thì không, bởi vì cậu hiểu.

Đúng vậy, hôm ấy, cậu biết rất rõ bó hoa lục bình đó là của ai tặng, cũng biết vì sao người nọ không lộ mặt đã rời đi. Lúc đầu quả thật có chút xấu hổ, có điều, sau mấy ngày nay; cậu lại thấy chẳng cần phải lo lắng cho Nhược Thủy nữa . Người bạn thân quen biết từ hồi bé này của cậu ấy à, tưởng thành bảo vệ trái tim vững như sắt thép, chẳng dễ gì mà bị thứ tình yêu như trẻ con ấy phá đổ được đâu.

Dù sao thì ‘thanh quan khó đoạn việc nhà’*, cho nên, cậu cứ đứng một bên xem trò vui đi thôi, cũng chẳng có gì sai cả. Nếu không, nói toạc ra chuyện này sẽ khiến cho mọi người đều xấu hổ, đúng không?

Với ý nghĩ như thế nào, Lee mở to đôi mắt nai thơ ngây vô tội, phải thưởng thức cho hết trò diễn mới được..... Phải nhìn cho kỹ, để xem tên Cố Thiện kia giải quyết chuyện này thế nào.

Buổi tối, khi Cố Thiện trong phòng sách đọc biểu bảng báo cáo và phân tích tài chính thì Giang Nhược Thủy ở phòng khách, ngồi trên ghế sofa xem thư mục ngành học.

Xem hết chương một, gấp dài, nhắm mắt dưỡng thần một chút. Một nghi hoặc đột nhiên nảy ra, rốt cuộc thì cậu đang làm gì ở đây vậy? Ở trong nhà trọ mà Cố Thiện thuê? Bọn họ có quan hệ gì để cậu có thể ‘vô sỉ’ ở ì trong này chứ?

Có lẽ cậu nên dọn đi thì hơn.

Cho dù là bạn bè hay là “bạn tình hợp ý”, thì cậu cũng chẳng có quyền gì để ở chỗ của anh – Trước kia? Trước kia đó là cậu tự mình đa tình, không được sao?

Xoa bóp trán một lúc, Nhược Thủy ngả dựa trên ghế, tay đặt lên ngực.

Thật ra mỗi lúc bản thân nghĩ đến những chuyện đã qua, cậu vẫn sẽ cảm thấy lâm râm đau nhức. Nhưng cậu là người đã quen che dấu cảm xúc của mình, cho nên mừng rỡ hay khổ sở đều rất ít thể hiện ra ngoài. Vậy thì, mỗi quan hệ, có thể xem là ‘tình cảm’ này xuống dốc, phải chăng cũng có một phần sai lầm ở chính cậu?

Nhưng yêu là yêu, không yêu chính là không yêu. Cho dù là vì cậu hay là vì anh, mà tìm bao nhiêu cố đi nữa cũng chẳng thể giải quyết được gì.

Một điều khó hiểu nữa là, sao cậu còn có thể ở chỗ này chứ? Có lẽ là vì Cố Thiện vẫn chưa nói gì, cậu cũng không biết phải mở miệng thế nào, cho nên mới rối rắm mãi đến nay – không, không phải; chẳng qua là vì, cậu còn tham luyến người đàn ông này.

Nhắm mắt lại, cảm giác được mùi vị quen thuộc đến gần; anh cúi người, đặt một nụ hôn lên trán cậu: “Mệt à, sao em không đi ngủ?”

Không mở mắt, Nhược Thủy có chút buồn bực, nếu đã không yêu, sao còn vẫn luôn làm những hành động mờ ám như thế này để khuấy động trái tim của cậu?

Cố Thiện thấy cậu chẳng phản ứng gì, cong lên khóe môi, lần này đặt một nụ hôn nhẹ lướt qua môi cậu, sau đó đứng thẳng dậy: “Tối nay anh còn chút việc phải giải quyết, có thể sẽ ngủ trễ, nếu mệt mỏi thì em đi nghỉ trước đi.”

“Ừ.” Giang Nhược Thủy đáp.

6. Chương 6

“Tuần sau anh phải đi công tác, em ở nhà một mình, nhớ cẩn thận một chút.” Khi ăn cơm trưa ở nhà, Cố Thiện báo với Nhược Thủy.

Cậu ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc: “Bộ em là con gái chắc?”

Cố Thiện cười: “Không phải, nhưng dù sao bình thường trong nhà cũng có hai người, dễ chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau. Nếu xảy ra chuyện gì, em nhớ đi tìm Lee.”

Nhược Thủy nhún vai: “Ai, chi bằng em qua nhà cậu ấy ở luôn cho rồi, mấy ngày nay cậu ta cả ngày cầu nhàu ầm ĩ, kêu chán muốn có người nói chuyện.”

Cố Thiện nghĩ ngợi rồi đồng ý: “Như vậy cũng được.”

Sau khi cả hai cùng thống nhất ý kiến, Nhược Thủy liền bắt đầu ăn cơm.

Chỉ một lúc sau, Cố Thiện lại nói: “Anh sẽ đi công tác ở thành phố C, em có muốn quà hay là đặc sản nào ở đó không?”

Giang Nhược Thủy liếc anh một cái: "Không cần mua cái gì cho em đâu."

"VẬY Ờ....." Cố Thiện nhún nhún vai.

"Nhưng mà Lee rất thích món đậu hồ ở đó thì phải, anh nhớ mua về một phần." Giang

Nhược Thủy nghĩ ngợi một lúc; giống như vô tình thốt ra.

"Thật không?" Cố Thiện cười, "Anh sẽ mua."

Giang Nhược Thủy cười nhẹ nhìn anh, rồi lại tiếp tục chăm chú ăn cơm.

Ngày Cố Thiện đi công tác, Nhược Thủy cũng xách túi quần áo qua nhà Lý Tiểu Thiên.

Ông Lý và bà Lý vì thế rất vui vẻ, Lee có người chịu nghe cậu ta nói chuyện cũng cảm thấy vui mừng. Giang Nhược Thủy nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cậu ta, nghi ngờ trời dậy. Nhưng mà tên nhóc kia chỉ nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội hết sức nhìn cậu, nên cũng thôi.

Buổi tối, thay vì ở trong phòng dành cho khách, nhưng Lee lại quần lấy cậu, bắt Nhược Thủy phải ngủ chung giường với cậu ta. Khi Nhược Thủy nhếch môi nhìn chằm chằm Lee thì cậu ta lại vờ rất ư ngây thơ hỏi: "Sợ tớ làm gì cậu à? Hay là cậu sợ bản thân kiểm chế không nổi mà làm gì tớ?"

Làm ơn đi, hai người bọn họ từ bé đã chung chạ bao nhiêu lần rồi, nếu có ý nghĩ xấu xa gì lẽ nào còn phải đợi đến bây giờ sao?

Chẳng qua nếu Lee đã nói như vậy; Nhược Thủy đành bắt đầu từ 'tam bôi' biến thành 'tứ bôi' luôn.

Nằm lên giường, tắt đèn, mãi một lúc mà vẫn chưa thấy buồn ngủ, cả hai bắt đầu nói chuyện phiếm.

Lee hỏi Cố Thiện đi công tác ở đâu, Nhược Thủy ngắn gọn đáp: "Thành phố C."

"Cái gì?" Lee kinh ngạc, "Thành phố C? Quê cậu ấy à?"

"Ừ." Giang Nhược Thủy trả lời một cách thản nhiên.

"..... Sao mà trùng hợp quá vậy," Lee giật nhẹ khóe môi, "Anh ta không biết sao?"

"Không biết." Vẫn thản nhiên trả lời.

Lee âm thầm trợn mắt khinh bỉ, trong lòng nghĩ thầm, Cố Thiện ơi Cố Thiện, bây giờ thì anh lấy dao đâm vào trái tim Nhược Thủy như vậy, đợi đến sau này thì tha hồ mà khổ nhá

"Bạn trai kiểu gì mà vô tâm thế không biết." Lee giọng điệu mang theo chút bất mãn.

Giang Nhược Thủy thì lại muốn bật cười ra tiếng, tên nhóc vô tâm như cậu mà cũng thấy được rõ ràng cơ đấy..... Thôi; nói những chuyện này cũng chẳng để làm gì, thế là chuyển sang đề tài khác: "Cậu thì sao?"

"Tớ thì sao nào?"

"Tình hình bây giờ thế nào rồi?"

"Tình hình gì cơ?"

"..... Rốt cuộc là đang cô đơn, đang để ý người nào, hay là đang cặp với ai đó rồi?" Giang Nhược Thủy đơn giản đem vấn đề hỏi đáp chuyển thành câu hỏi lựa chọn, để mặc tên nhóc giả vờ ngây ngô.

"Đang cô đơn à." Lee suy nghĩ trả lời.

"À." Thế thì tốt, xem ra Cố Thiện có hy vọng.

Có điều, nếu Cố Thiện vì từng chung sống với mình mà làm cho Lee băn khoăn, ảnh hưởng đến việc phát triển tình cảm của hai người, vậy chẳng phải là lỗi lớn của cậu sao?

Đột ngột nghĩ đến điều này, làm cho Nhược Thủy trong lòng lại nặng trĩu.

Quả thật, nên cắt đứt hoàn toàn thì vẫn hơn.....

Tuy Lee nói mình đang độc thân, nhưng hôm sau đã có người quen đến thăm.

Lúc nhìn thấy nhau, Nhược Thủy cùng Lâm Nhiên hai người đều sửng sốt một lúc ,sau đó lập tức cười nói chào hỏi.

“Đã lâu không gặp.” Lâm Nhiên nói.

“Anh cũng vậy.” Giang Nhược Thủy cũng cười.

Lee hết liếc người này rồi lại liếc người kia, con mắt nheo lại, môi hơi nhếch.

Nhược Thủy nói với Lee:”Lâm tiên sinh quan tâm tới cậu thật đấy, bình thường đều sẽ bớt chút thời gian đến đây thăm.”

“Lần trước không phải đã nói rồi sao; gọi tôi Lâm Nhiên là được rồi.” Lâm Nhiên ngắt lời.

“Ái chà, đã gọi thẳng tên rồi cơ à?” Bệnh nhiều chuyện của Lee lại tái phát.

“Mọi người đều là bạn bè cả mà.” Lâm Nhiên cười rất thân thiện.

“Sao hôm nay anh lại rảnh mà đến đây thế? Lâm tổng giám đốc?”Lee nhún nhún vai.

“Hẹn khách hàng nói chuyện làm ăn ở gần đây, xong việc thì thuận tiện tới thăm cậu một chút.” Lâm Nhiên cười nói,”Chỉ là không ngờ có thể gặp được Nhược Thủy.”

“Vâng, tôi sẽ ở đây hết cả tuần này,” Giang Nhược Thủy giải thích, miệng mỉm cười luôn,”Lâm tổng giám đốc?”

“Cậu đừng nghe thằng nhóc Lee nói khoác, tôi chỉ mở một công ty nhỏ thôi.” Lâm Nhiên nhún vai.

“Đúng vậy, một công ty nhỏ được mở ở Mĩ thôi mà.”Lee vẫn ra vẻ “chuyện gì cũng biết ” .

“À.....” Giang Nhược Thủy hiểu rõ gật gù.

“Đừng giễu cợt tôi nữa.” Lâm Nhiên cười một cách bất đắc dĩ.

Cùng nhau thưởng thức trà chiều, Nhược Thủy luôn cảm thấy bầu không khí có chút kì lạ. Nếu nói Lâm Nhiên và Lee có gì đó ám muội thì cũng không đúng lắm; bởi vì hai người đó cười cười nói nói rất trong sáng vô tư, chẳng hề liếc mắt đưa tình. Cho dù Lee thỉnh thoảng quăng ánh mắt về phía cậu và Lâm Nhiên, nhưng đều là vì trêu ghẹo, với nhiều chuyện.

Ê ê, cậu là người có bạn trai rồi đó, biết chưa – ách.....

Một tuần lễ, bảo ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng chẳng dài.

Ở nhà Lee, được ba mẹ cậu ta cho ăn cho uống hạnh phúc như một chú heo , hơn nữa bản thân cậu thường không thích đi ra ngoài, mà Lee lại đang bất hạnh bị gãy chân không thể đi được, hai người liền ở trong nhà, hoạt động nhiều nhất chính là khua môi múa mép, vậy nên trước khi về nhà thì Nhược Thủy dùng mắt cũng thấy được mình mập thêm vài ký, còn bị thằng nhóc Lee vô lương tâm chê cười.

Cố thiện đến đón cậu trở về, thuận tiện mang đặc sản thành phố C đến; Lee mừng hóm, cho anh một cái ôm thật chặt, ba mẹ cậu ta mời Cố Thiện ở lại ăn cơm tối, rồi mới thả bọn họ đi.

Trên xe, Nhược Thủy xoa xoa bụng, buồn bực cúi đầu nhìn chằm chằm một lúc.

“Sao vậy?” Cố Thiện có chút lo lắng,”Bụng thấy khó chịu à?”

“Không phải;” Cậu nhúu mày,”Em chỉ mới 25, chưa gì đã thấy bụng mỡ rồi.....”

Cố Thiện phụt một tiếng bật cười, vươn tay định luồn vào trong áo cậu:”Thật không, để anh xem nào.”

“Ê coi chừng, đang lái xe đấy!” Nhược Thủy hoảng hốt, vội đưa tay cản lại.

“Vậy thì em đừng ngọ nguậy.” Cố Thiện cười, không chịu dừng tay.

“Vậy anh đừng sờ loạn nữa!” Nhược Thủy tức giận.

“Được được,” Cố Thiện đặt tay trở lại trên tay lái,”Đợi về nhà rồi lại chậm rãi sờ cho đã.”

Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe môi, mặt ửng đỏ, quay đầu ngo ra ngoài cửa sổ xe.

Trong phòng bật máy lạnh, khi bước ra phòng tắm, Cố Thiện chỉ dùng khăn tắm quấn quanh nửa người dưới, khoe ra nửa thân trên rắn chắc — đáng tiếc lại không có người nào ngắm nhìn.

Nhược Thủy đã cuộn tròn trong chăn từ bao giờ, quay lưng về phía anh, thiú thiú ngủ.

Cố Thiện giật nhẹ khoe môi, nghiêng đầu, đi qua, đầu gối leo lên giường, cúi người, phà một hơi bên tai Nhược Thủy.

Thân thể cậu hơi run rẩy, nhưng chỉ là phản ứng sinh lý bình thường của cơ thể, hoàn toàn không có dấu hiệu “sẽ tỉnh dậy”. Cố Thiện trợn tròn mắt, rớt cuống lấy tay đẩy nhẹ cậu: “Này.....”

Giang Nhược Thủy lâu bầu mấy câu, vẫn ngủ ngon lành.

Cố Thiện ngó nghiêng, cảm thấy khó hiểu. Xa nhau mấy ngày, anh cứ tưởng cậu hẳn cũng muốn làm ‘chuyện đó’ lắm chứ.....

“Nhược Thủy?” Không từ bỏ, Cố Thiện nhẹ nhàng gọi mấy lần.

Giang Nhược Thủy cuối cùng cũng động dậy một chút, xoay người lại, mắt lèm nhèm mở ra, bởi vì không mang kính mà ánh mắt nhìn vào một điểm bất định, mang theo chút khó hiểu, nhìn Cố Thiện: “Hả?”

“Ngủ sớm như vậy.....” Cố Thiện cười, đề lên, hôn môi cậu, “...thì thật xin lỗi một đêm đẹp thế này.”

“À.....” Giang Nhược Thủy hơi giãy dụa một chút, “Không muốn.....”

“Hả?” Cố Thiện ngẩng đầu lên, nghi hoặc.

“Cơm tối ăn nhiều quá.....” Mắt cậu loạn nhìn sang chỗ khác, mặt ửng hồng, “Bụng khó chịu..... Dạ dày đang tiêu hóa, cho nên đầu óc cũng mệt mỏi.....”

“.....” Trên đầu Cố Thiện chỉ thiếu mỗi hình tượng hóa xuất hiện ba dấu hắc tuyến.

“Thực xin lỗi.....” Giang Nhược Thủy vuốt nhẹ cánh tay anh, “Lần sau được không?”

Cố Thiện còn có thể làm sao được, đành bĩu môi; lại hôn Nhược Thủy một lúc lâu mới không tình nguyện buông ra: “Ttha cho em lần này.”

Giang Nhược Thủy cười đến hai mắt đều tíu lại: “Vậy thì ngủ được chưa, ngài cơ bắp?”

7. Chương 7

Cố Thiện cảm thấy hai ngày hôm nay, dường như có chuyện gì đó là lạ đang diễn ra. Lúc rảnh rỗi trong giờ làm việc, anh sờ sờ cằm suy nghĩ về chuyện đó.

Không thể nói hoàn toàn là vì dục vọng không được thỏa mãn mà buồn bực – trở về nhà đã mấy ngày nhưng Giang Nhược Thủy vẫn không cho anh chạm vào, luôn lấy cớ này cớ kia..... À, tóm lại, anh cảm thấy, thái độ của Nhược Thủy, hình như đối với anh có chút qua loa tùy tiện.

Những hành vi thân mật cũng không phải là không có, nói thí dụ như đụng chạm vuốt ve hôn lên má, hôn lên môi...v...v..., nhưng mà dường như không giống như trước kia nữa..... Cậu cũng rất ít đưa ra yêu cầu hay mong muốn cái gì – tuy rằng trước kia cũng ít thật, nhưng hiện tại hầu như là không có. Chẳng hạn; nếu là trước kia, anh chủ động muốn tặng cậu thứ gì, cậu cũng sẽ vui vẻ nhận lấy; nhưng gần đây, mỗi lần cậu đều mỉm cười uyển chuyển từ chối; nếu nói là giận dỗi thì lại không giống, hơn nữa căn bản là không có lý do.....

“Cố tổng?” Trợn lý giờ năm ngón tay quơ quơ trước mặt Cố tổng, nhưng không được đáp lại, rất bất đắc dĩ mà trợn mắt khinh bỉ, “Cố tổng!”

Cố Thiện hoàn hồn lại, nhìn về phía cô Lý trợ lý, nhanh chóng che dấu bối rối: “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là nhắc nhở anh một chút, chiều hôm nay có mấy cuộc họp.....” Lý trợ lý khoe môi giật nhẹ, đem trong tay sổ sách giao cho Cố Thiện, “Thật hiếm khi nhìn thấy anh thất thần trong lúc làm việc thế này, có chuyện gì sao?”

“không có gì, cảm ơn cô đã quan tâm.” Cố Thiện cười cười.

Đợi Lý trợ lý đi ra ngoài, anh lại bắt đầu nhíu mày. Rốt cuộc là Nhược Thủy làm sao vậy?

“Tối nay em có một số việc phải gấp rút làm cho xong,” Đầu bên kia điện thoại Nhược Thủy lên tiếng, giọng nói tràn ngập áy náy, “Chưa làm xong thì giáo sư không cho về. Vậy nên chắc sẽ không về được, không cần đợi em.”

“Ừ, vậy em nghỉ ngơi ở đâu?” Cố Thiện nhíu mày hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Có lẽ là ngủ lại ở văn phòng; bằng không thì ở phòng túc xá các em khóa dưới cũng được.” Giang Nhược Thủy lần lượt trả lời, “Ăn rồi, giáo sư mời, ăn Pizza.”

“..... Vậy được rồi, em nhớ chú ý sức khỏe, đừng cố sức quá.” Dặn dò như vậy, Cố Thiện xoa xoa mi tâm.

“Ừm, anh cũng vậy; tạm biệt!”

“Tạm biệt.”

Cúp máy; Cố Thiện nhìn chăm chăm ống nghe trong tay một hồi lâu, tự nhủ với mình, nhất định là ảo giác rồi, Nhược Thủy sao có thể trốn tránh anh chứ?

Đương nhiên, trên thực tế, trong giáo sư văn phòng, người nào đó đang nghe nhạc của Bon Jovi, ăn Pizza kêu ở bên ngoài, uống cà phê, nằm ườn trên ghế sofa đọc sách.

Bên cạnh có một bạn học, đối với hành động của người nào đó rất khinh thường: “Không đến mức đó chứ, Nhược Thủy học trưởng?”

Giang Nhược Thủy giương mắt nhìn nàng một cái, nhướn mày: “Sao nào?”

“Tình cảm đứng trên bờ vực nguy cơ à?” Học muội liếc nhìn cậu, “Hay anh muốn đá người ta?”

Giang Nhược Thủy nghiêng nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lúc; lắc đầu.

“Vậy sao anh nói thế?” Cô gái học lớp dưới hỏi.

“Không muốn về nhà thôi, cho nên phải tìm cớ.” Giang Nhược Thủy thành thực trả lời.

“Thế chẳng phải anh muốn đá người ta là gì?” Học muội buồn cười nói.

Giang Nhược Thủy vẫn cứ lắc đầu: “Không muốn trở về, có thể là vì rất nhiều lý do. Mà người ta cũng không phải là ‘người ấy’ của anh, đương nhiên không thể dùng động từ ‘đá’ được.”

Hơn nữa, nếu nghiêm túc ngẫm lại thì người bị “đá” hình như là cậu mà?

“Đúng rồi, em có biết phải làm thế nào để đăng ký ở trọ phòng ký túc xá không?” Nghĩ đến điều gì đó, Giang Nhược Thủy thuận tiện hỏi.

“Thế nào, anh muốn trọ ở trường à?” Học muội mở to hai mắt, “Muốn dọn ra ngoài ở? Rõ ràng là anh muốn đá người ta rồi!”

“.....” Giang Nhược Thủy khóe môi méo xẹo, “Được rồi; anh chỉ muốn chậm rãi làm lạnh quan hệ thôi; rồi chậm rãi chia tay..... Người đó không yêu anh. Chỉ là người đó không biết, là anh đã biết mà thôi.”

Học muội miệng đã thành hình chữ “O”.

Nhược Thủy vẽ mặt bất đắc dĩ, quay mặt đi.

“Được rồi,” Học muội nói, “Nhưng có điều, bình thường mọi người xử lý, chẳng phải là ngay lập tức chia tay quay đầu bước đi sao? Vì sao anh muốn chậm rãi chia tay?”

Nhược Thủy gật gù, nghĩ ngợi một lúc; có chút chần chờ nói: “Bởi vì chuyện này còn dính lứu tới một người bạn rất thân của anh, nếu làm trực tiếp như vậy; sau này mọi người gặp mặt, có lẽ sẽ không tốt lắm.....”

Học muội chỉ nhìn cậu, nhún nhún vai.

Giang Nhược Thủy âm thầm thở dài, thật ra thì, đến chính cậu còn chẳng tin nổi lý do này nữa là.

Mà rốt cuộc là vì nguyên nhân gì thì.....

Sau “mấy ngày tăng ca”, Giang Nhược Thủy mới trở lại nhà trọ của Cố Thiện.

Cố Thiện mặc dù có nghi ngờ, nhưng mà dục vọng của đàn ông, vừa mới nhìn thấy nhau, liền ôm lấy hôn ngẫu nghiêng. Lần này thì Nhược Thủy không từ chối, có trời mới biết đã qua bao nhiêu ngày rồi..... Anh không nhân cơ hội đi mèo mỗ, thật đúng là có khả năng tự chủ – ách,” đi mèo mỗ”?

..... Hai người đều mặc kệ mọi thứ; bắt đầu từ phòng khách, quần áo rơi trên sàn nhà, thẳng đến bên giường trong phòng ngủ, Cố Thiện nhiều ít có chút vồn vã, Giang Nhược Thủy dù cảm thấy hơi đau nhức, nhưng cậu không ngăn cản. Không nói rõ là vì sao, có lẽ là vì cậu cũng là đàn ông, lâu như vậy không làm cũng có ham muốn..... Được rồi; thật ra cậu chỉ là rất nhớ..... thân thể anh.

Giờ êm sóng lặng sau, Cố Thiện cảm thấy dục vọng dồn nén đã lâu đều như tiêu biến mất. Nhược Thủy rất phối hợp, ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực anh, khiến anh thấy rất hài lòng.

Nói ra thì; thân thể của bọn họ thật sự rất hòa hợp, đây cũng là nguyên do họ có thể duy trì lâu như vậy à?

Như biết được suy nghĩ của anh, Nhược Thủy khoe môi mỉm cười một cách lười biếng, ngẩng đầu nói:”Thưa ngài, ngài vẫn vững mạnh như trước.”

“Em thì vẫn mê người như vậy.” Cẩn nhẹ bên cổ cậu , Cố Thiện cười nói.

Nhược Thủy cười ra tiếng, hơi chống người dậy, nghiêng đầu nhìn Cố Thiện:”Em toàn thân đều là thịt, cũng không săn chắc, còn suýt có bụng mỡ, anh còn bảo là ‘mê người’ để tả em à?”

“Bụng mỡ?” Cố Thiện cười xấu xa nói; thò tay xuống chỗ dưới bụng cậu lần mò vuốt ve,”Sao anh không sờ thấy nhỉ? Hay là em nhân lúc anh còn chưa sờ thì đã vội làm nó biến mất không thấy rồi?”

“..... Đây.....” Nhận ra bàn tay của Cố Thiện đang sờ trò xấu, cậu thấp giọng,”Đương nhiên không thể để anh nhìn thấy sờ thấy rồi..... Nếu không thì thật mất mặt.....”

“Lỡ anh thích thì sao.....” Những từ cuối cùng biến mất giữa đôi môi của hai người.

Thời gian còn sớm, còn đủ đến thêm vài lần! Lâu như vậy cả hai không làm, đương nhiên phải tính toán bổ về cho đủ chứ.....

Một giấc tỉnh lại đã là buổi trưa. Giang Nhược Thủy miễn cưỡng mở mắt, nhìn xem đồng hồ báo thức để ở đầu giường, đứng dậy bước xuống giường. Tối hôm qua quần áo vứt lung tung đã xếp đặt chỉnh tề trên ghế sofa bên giường, cậu chậm rãi mặc vào, thân thể còn mang theo cảm giác thỏa mãn êm ả.

Đối lập với thân thể, trong lòng cậu lại cảm thấy bản thân thật vô sỉ, có lẽ còn trộn lẫn một chút áy náy. Lúc trước nghĩ tới nghĩ lui rồi rầm lâu như vậy, kết quả vừa bị ôm lấy hôn hít mấy cái liền toàn bộ ném hết sau đầu. Đàn ông, quả nhiên là động dục lên thì người thân cũng không nhận Được rồi; không riêng bởi vì bản năng dục vọng của đàn ông; cuộc nói chuyện trước đó với học muội, cậu tự nhiên đã có đáp án, đơn giản vì ba chữ, không buông được.

Cũng có thể vì, căn bản vẫn có một chút ích kỷ, ngoài miệng thì nói muốn buông tay, thật ra trong lòng lại còn luyến tiếc.

Nếu là một ai đó khác, một người mà cậu không quen; tâm trạng của cậu lúc này sẽ không rối rắm đến thế. Nhưng Cố Thiện ôm là cậu, yêu lại là Lee, người bạn thân từ nhỏ đến lớn của cậu, nhận thức được điều này khiến cậu cảm thấy, thật phức tạp.....Phải nói là, rốt cuộc thì Lee có lỗi với cậu, hay là cậu có lỗi với Lee đây? Bởi vậy, kẻ có lỗi lớn nhất ở đây hẳn là Cố Thiện mới đúng.

Mà chính cậu cũng chẳng phải trong sạch vô can gì, tốt hơn hết là nên sớm thoát khỏi mối quan hệ kỳ lạ này.

Lắc lắc đầu, sắp xếp lại dòng suy nghĩ, mang laptop vào phòng khách, trên tủ lạnh phòng bếp có mảnh giấy nhắn của Cố Thiện, trên đó viết có điểm tâm, bảo cậu hâm nóng lên ăn. Nhược Thủy nhìn mảnh giấy cười khổ một cái, rồi mới đi hâm cơm; sau đó trở lại phòng khách, vừa ăn, vừa kiểm tra lại các thủ tục liên quan đến việc đăng ký xin trọ ký túc xá.

8. Chương 8

“Em à, xin lỗi; tối nay anh có một buổi tiệc bàn việc làm ăn, có thể sẽ về nhà rất trễ.” Cổ Thiện ở đầu kia điện thoại vang lên.

“Không sao,” Cậu vừa sửa lại luận văn, vừa bật loa điện thoại, trả lời.

“Đang ở khách sạn Lệ Tinh, có muốn mang một phần cá khô tô về không? Anh nhớ em thích ăn món này.....” Cổ Thiện nói với giọng điệu không chắc chắn lắm.

“Em thích ăn là tôm giáo hấp, món đặc biệt bán ở khách sạn Hi Đồn.” Giang Nhược Thủy cười trả lời, “Cá muối tô của khách sạn Lệ Tinh là món khoái khẩu của Lee, anh mang một ít cho cậu ấy đi.”

“..... À.” Một cách vô cớ, cũng rất đột ngột, Cổ Thiện lại cảm thấy hơi chột dạ, “Vậy cơm tối em ăn cái gì?”

“Trong nhà còn đồ ăn, em định ra siêu thị mua thêm chút đồ về tự nấu là được.” Giang Nhược Thủy trả lời, tay đang sửa bài cũng không hề ngừng lại hay bị nhầm lẫn, vừa nói chuyện vừa viết lách rất thành thạo.

“Ừ.....” Cổ Thiện cũng chỉ có thể đáp như vậy.

“Cứ thế nhé, em cúp máy đây.” Giang Nhược Thủy hỏi.

“..... Được; tạm biệt.” Cổ Thiện nói.

Sau khi gác máy, Nhược Thủy nhìn chằm chằm điện thoại trong chốc lát, cuối cùng thì nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu cười tự giễu.

Trở về nhà thì trời đã khuya, phòng sách vẫn còn sáng đèn.

Cổ Thiện chợt nghĩ, không biết vì sao, Nhược Thủy đến nay vẫn chưa bao giờ bước vào phòng sách của anh để làm việc. Tìm tài liệu cũng vậy, viết luận văn cũng thế, đều là ôm laptop ngồi trên ghế sofa phòng khách. Nếu không cũng là ngồi đó đọc sách.

“Về rồi sao?” Giang Nhược Thủy ngẩng đầu lên cười cười với anh, “Cầm gì vậy? Cá muối tô à?”

Cổ Thiện cười cười: “Ừ, còn có tôm giáo.”

Giang Nhược Thủy kinh ngạc nhìn anh.

Cổ Thiện nhếch khóe môi cười, cảm giác chột dạ lại trôi dạt nữa rồi: “Có một đồng nghiệp ở bên khách sạn Hi Đồn cũng đến; anh tiện thể nhờ anh ta mua dùm.”

Kỳ thực là anh đã gọi điện thoại đến khách sạn Hi Đồn đặt riêng, sau đó gọi người đem tới.

“Vậy à,” Giang Nhược Thủy cong môi lên cười, “Cảm ơn!”

“Không cần khách sáo.” Cổ Thiện lại cười, “Bây giờ ăn à? Anh đi hâm cho nóng.”

“Ừ, tốt, cảm ơn.” Nhược Thủy nghiêng đầu cười với anh, “Viết luận văn đúng lúc cũng thấy đói bụng rồi.”

Cổ Thiện đi qua, xoa đầu cậu một chút rồi mới đi vào phòng bếp. Để lại mình Nhược Thủy ngồi trong phòng khách, khóe môi giật nhẹ, vuốt vuốt đầu tóc mình.

Tôm giáo trong suốt long lanh, dù là được hâm lại, nhưng vẫn rất mỹ vị ngon miệng – không biết Nhược Thủy thấy thế nào, chứ anh thì lại nghĩ như vậy.

Dù sao trông cậu có vẻ cũng rất thích..... Cắn một miếng nhỏ, hấp một ngụm canh; sau đó lại ăn nốt nửa miếng còn lại..... Cổ Thiện hầu kết nuốt ực một cái, thầm nghĩ hình như anh đói bụng rồi.....

Bị ánh mắt như sói đói nhìn chằm chằm như thế thì có trì hoãn cỡ nào cũng cảm giác được..... Huống chi bản thân cậu là người nhạy cảm, lại còn là của người mà mình để ý nữa chứ.....

Giang Nhược Thủy nuốt hết đồ ăn trong miệng, ngẩng đầu, khuôn mặt tỏ vẻ nghi hoặc một cách vô tội: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Cổ Thiện chuyển tầm nhìn sang chỗ khác.

Nhược Thủy nhanh chóng xử lý hết số sỏi cỏ còn lại; sau đó đứng dậy, bưng lên chén đĩa: "Em đi rửa chén."

"Ừ." Cố Thiện thả lỏng ngồi dựa vào trên ghế sofa, ngắm nhìn bóng lưng cậu.

Dáng người mảnh khảnh, đường eo như ẩn như hiện, đôi chân thon dài.....

Anh bắt đầu thấy miệng đắng lưỡi khô, người nóng rang. Đôi khi ở trên giường cũng có những lời thật lòng, anh nghĩ Nhược Thủy rất mê người, cũng là thật.

Không kiềm nổi nữa, anh đứng dậy, đi đến phía sau cậu, dùng tư thế từ sau lưng ôm lấy cậu.

Giang Nhược Thủy thoáng kinh ngạc một chút, vì sự thân mật bất ngờ này: "Đang rửa chén mà, anh làm gì đấy?"

"Mình cùng nhau làm." Cố Thiện nói.

Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe môi: "Để em rửa nhanh cho xong; sau đó còn phải làm bài tập, được không?"

"Không được." Cố Thiện ghé vào bên tai cậu thì thầm, "Anh muốn em....."

Cậu vô cùng kinh ngạc. Một mặt là vì sự chủ động của Cố Thiện – trước giờ thật đúng là rất hiếm khi thấy anh, à, nhiệt tình như vậy; Một mặt lại vì, Cố Thiện thật đã nắm bắt

t được tất cả nhược điểm của cậu, ghé vào tai cậu nói chuyện như vậy.....

"Được không?" Cố Thiện nhẹ nhàng cọ xát người đang ôm trong ngực.

"..... Không mà." Giang Nhược Thủy thầm hít sâu, ổn định lại tâm trí, "Em thật sự phải làm xong bài tập, nếu không thì giáo sư sẽ không tha cho em đâu."

"Chỉ một lúc thôi mà, nhé?" Khiêu khích lại tăng thêm một bậc, anh vùi đầu vào cổ cậu, để lại từng vết từng vết đỏ.

"..... Anh làm sao mà 'xong' trong một lúc được?" Giang Nhược Thủy trợn mắt khinh bỉ, quay người, đẩy anh ra, "Không được thật mà, ngày mai phải nộp bản thảo luận văn, còn rất nhiều việc phải làm nữa – hay là anh làm giúp em đi?"

"..... Anh học kinh tế, em lại học văn ." Cố Thiện bĩu môi.

"Cho nên ~" Nhược Thủy nhún vai, từ Cố Thiện trong lòng chui ra, "Nhìn anh có vẻ rất muốn rửa chén, còn lại liền giao cho anh nhé!"

Thấy Cố Thiện vẻ mặt bất đắc dĩ bắt tay vào làm việc, cậu mới xoay người, cười thăm trong lòng, trở về ngồi trên ghế sofa phòng khách.

Vì vậy cả tối còn lại, cậu đều ở phòng khách, để anh một người 'độc thủ phòng không'.

"Ôi chào, cơn gió nào thổi anh tới đây thế?" Bạn Lee lúc này đã được cởi bỏ bó bột thạch cao, có thể chống gậy đi lại, đang ngồi trong phòng khách, cười nhìn Cố Thiện.

"Ba mẹ em đâu rồi?" Cố Thiện đi vào nhà, ngồi xuống hỏi.

"Đi ra ngoài mua đồ ăn rồi ."Lee thở dài ra tiếng, "Chán quá đi, lại không có ai chơi cùng hết."

"Không phải có anh tới chơi với em rồi đây sao ?" Cố Thiện cười.

"Người ta muốn Nhược Thủy đến cơ."Lee lờm anh một cái, "Từ khi anh đi công tác về, Nhược Thủy rất ít khi đến chơi với em; À không, ngoại trừ lần trước đến đưa cá muối tô thì không đến nữa..... Có phải anh đã làm gì khiến cậu ấy mệt mỏi quá không hả?"

Cố Thiện bất đắc dĩ, anh cũng muốn vậy lắm chứ.....

"Gần đây Nhược Thủy có vẻ bận việc ở trường, bình thường anh cũng không gặp cậu ấy nhiều." Cố Thiện kể, trong giọng nói mang theo chút bất mãn cùng oán phần mà chính anh cũng không nhận ra.

“Á?” Lee nghiêng đầu, môi chậm chậm cong lên thành một nụ cười, “Nói ra thì; cảm ơn anh lần trước đã đặc biệt mua cho em cá khô tồ.”

“Việc đó à, chỉ là đi ăn cơm với khách hàng, tiện thể mua thôi, không cần để ý đâu.” Cố Thiện thần nhiên nói.

“Vậy lần trước người đi thành phố C, còn mua đặc sản về tặng em, em cũng thích ăn lắm, cảm ơn nha!” Cười tươi hơn.

“Là Nhược Thủy nói em thích ăn, nên anh mới mua, em hẳn phải cảm ơn cậu ấy mới đúng.” Cố Thiện cười nói.

“..... Ồ, như vậy a.....” Lee gật gật đầu, “Nhược Thủy thật là xấu, nhất định là khi về nhà mừng năm mới không muốn tự mình mua tặng cho em, nên mới để anh mua.”

“Gì cơ?” Cố Thiện nghi hoặc.

“Sao?” Lee còn tỏ vẻ nghi hoặc hơn cả anh, “Anh không biết quê của cậu ấy là ở thành phố C à?”

..... Bầu không khí lập tức có chút trầm xuống, nửa ngày sau anh mới khẽ nói: “Anh không biết, cậu ấy chưa từng nói với anh.”

“Là anh chưa từng hỏi cậu ấy a?” Lee một câu nói trúng tim đen.

Cố Thiện cười cười nhìn lại cậu, không nói là đúng hay sai. Lee cũng không nói thêm gì.

Trầm mặc một hồi, Cố Thiện hơi do dự, lên tiếng: “Gần đây Nhược Thủy không tới tìm em sao?”

“Đúng vậy, không có.” Lee rất nghiêm túc gật đầu; sau đó lộ ra vẻ mặt tò mò, “Có chuyện gì à?”

“..... Không có.” Cố Thiện bắt chéo chân, đặt tay lên tay vịn ghế, “Chỉ định hỏi một chút, cậu ấy có nói gì cho em biết không thôi, dù sao hai người cũng là bạn thân.”

“Nói gì?” Lee thật sự là không rõ lắm, nhưng đoán thôi cũng biết, chắc chắn là Nhược Thủy đã làm chuyện gì đó, chọc cho Cố Thiện thương tâm, lo lắng như thế này.

“Dạo này em ấy đối với anh, có chút lạnh nhạt,” Cố Thiện thở dài, “Anh cũng không biết là vì sao, em ấy luôn nói ‘em đang bận rất nhiều việc’, cũng chẳng thèm để ý đến anh, cũng rất ít để cho anh đụng chạm.....”

“Này này,” Lee hỏi mang theo ý cười rõ ràng, “Lần trước, vẫn là lần trước của lần trước đó, chẳng phải là anh còn tỏ tình với em sao? Bây giờ đã vội hỏi thăm em chuyện của người đương nhiệm rồi..... hả?”

Cố Thiện sững sốt một chút, lập tức trên mặt thoáng hiện xấu hổ, nhưng chỉ trong chốc lát; sau đó cười gượng nói: “Việc này, với việc đó, là hai việc khác nhau mà.....”

Lee nhún vai, không tỏ rõ ý kiến, cũng cười nói: “Ừ, thì thật là hai việc khác nhau.”

Người nào đó không hiểu rõ chân tâm chân ái của mình, tình cảm đối với cậu và đối với Nhược Thủy, đương nhiên là hai loại khác nhau rồi.

Nhưng mà..... Lee như chợt nhớ lại điều gì: “Còn nhớ bó hoa lục bình tím em nhận được hôm đó không?”

Cố Thiện nghĩ ngợi một lúc; gật gật đầu, đột nhiên có dự cảm nguy hiểm.

“Rất nhiều người biết em thích hoa, nhưng rất ít người biết rằng em thích hoa lục bình, mà biết em thích nhất hoa lục bình tím, lại chỉ có một người,” Lee mỉm cười, giống như một tiểu ác ma, ném xuống một quả bom tạ, “Chính là Nhược Thủy.”

Cố Thiện lập tức mất hết mọi cảm giác, ngẩn ngơ cả người, chỉ nhìn Lee.

“Để em đoán thử xem nhé,” Lee tiếp tục mỉm cười, “Nhược Thủy đã nghe hết cuộc nói chuyện của chúng ta; đã biết hết; vì không làm mọi người xấu hổ, nên chưa gặp mặt chào hỏi đã đi.”

..... Em ấy nghe thấy sao?! Cũng biết hết?! Cố Thiện chỉ thấy như sấm đánh ngang tai, ngu ngơ mãi một lúc sau thì trong lòng lại bắt đầu hồi hộp, lo lắng. Phải làm thế nào đây? Phải nghe những lời như thế;

Nhược Thủy có phải cảm thấy rất khó chịu hay không? Nhất định phải đi xin lỗi em ấy – nhưng làm vậy có thể quá mức đột ngột chăng?

Mặc kệ biểu tình và hành động của Cố Thiện lúc này như thể tận thế sắp đến tới nơi rồi, Lee vẫn tiếp tục ném cho anh một quả bom nữa: “Em nghĩ, theo như những gì em biết về cậu ấy, người thiện lương như vậy, sẽ không muốn nói toạc ra làm mọi người đều mất mặt, vậy nên; có lẽ sẽ chậm rãi, một cách có chủ ý, nhưng sẽ không làm rất rõ ràng, cắt đứt mọi quan hệ với anh a.”

À, cắt đứt mọi quan hệ là nhất định rồi, nhưng mà thiện lương cái gì ấy à; còn phải thảo luận cái đã.....Lee mỉm cười, nhìn biểu tình của Cố Thiện.

Thật là..... Thú vị cực kỳ!

Cố Thiện mở to hai mắt nhìn Lee, xác định cậu ta không phải đang nói đùa, trong lòng rối cuộc trời dấy khủng hoảng.

Cắt đứt mọi quan hệ?!

– Sao có thể chứ?!

Cho dù, cho dù không còn là người yêu, nhưng mà cũng không cần thiết làm tuyệt đến mức cắt đứt mọi quan hệ a?! Chẳng lẽ cậu ấy thực tính toán rằng sau này gặp mặt đều giả vờ không quen biết, hoặc là chỉ lễ phép cười chào hỏi nhau, xem như không xảy ra gì hết sao?

“Với tính cách của Nhược Thủy, có lẽ là sẽ làm như chưa từng xảy ra chuyện gì cả thật đấy nga.” Lee dường như nhìn thấu anh đang nghĩ gì, tiếp tục bỏ đá xuống giếng.

..... Cố Thiện đối với Lee há miệng, gương nhếch môi thành một cái cười: “Anh có chút việc phải đi trước, lần sau lại đến thăm em.”

“Ừm, tốt, chỗ này của em sẽ luôn chào đón anh!” Lee cũng không cố giữ anh lại, sung sướng tiễn khách.

Dù sao thì đúng như phỏng đoán của cậu, kế tiếp, nhất định sẽ diễn ra những chuyện rất rất thú vị cho mà xem!

9. Chương 9

Dù sao cũng đã hẹn người thuê nhà trao đổi sau, thuận tiện xin phép nghỉ một tiếng chạy đến nhà Lee, sau dứt khoát xin nghỉ cả buổi chiều, rồi lái xe chạy thẳng về nhà.

Trên đường trở về, ngón tay gõ lên tay lái không ngừng, đến cả đèn đỏ cũng có cảm giác nhiều hơn bình thường, thời gian so với mọi khi cũng như dài ra. Vất vả lắm mới về đến nhà, đậu xe xong, khi đi đến cửa thang máy, mới nghĩ đến việc một chút nữa không biết phải đối mặt với Giang Nhược Thủy như thế nào đây?

Hay là, thành khẩn giải thích, để người ta tha thứ cho mình việc đã nói những chuyện làm tổn thương cậu ấy... Hoặc là, cứ làm như chưa từng có chuyện gì, tự nhiên một chút, sau đó... Sau đó từ từ suy nghĩ lại!

Tự chuẩn bị tốt tâm lý, dứt chìa khóa vào mở cửa.

Phòng khách trống rỗng, phòng bếp và phòng sách cũng không có ai. Lòng Cố Thiện lập tức nhận nhạo hẫng lên, bước nhanh đi đến phòng ngủ lớn, sau khi nhìn thấy cái người đang quần chăn say ngủ trên giường, mới nhẹ nhõm thở dài một tiếng.

Tốt quá, vẫn ở đây.

Chậm rãi đi đến bên giường, hơi hơi ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt đang ngủ của Giang Nhược Thủy, cuối cùng Cố Thiện mới chịu để lộ ra vẻ dịu dàng. Đọc theo đường đi rất vội vàng, thậm chí không có thời gian hiểu rõ rốt cuộc là vì sao..... Nhưng chính là, không muốn xa nhau, không muốn cứ như thế mà xa nhau.

Nhìn xem, tính tình hai người rất hợp, chưa từng cãi nhau. Tính cách rất hợp, sở thích cũng có nhiều điểm giống nhau. Thân thể cũng hết sức hòa hợp, mỗi lần đều thỏa mãn đến vậy.....

Cứ ở chung với nhau như thế không tốt sao?

Nhíu mày, vươn tay chạm nhẹ vào hai má người đang say giấc, làm cậu hơi giật quạ một chút.

Nhịn không được cúi xuống hôn lên trán cậu ấy, lông mi, đôi mắt, cái mũi...

Lúc nụ hôn rơi xuống môi, Giang Nhược Thủy tỉnh lại, nhưng mơ mơ màng màng mất một lúc, giọng mũi dày đặc cất tiếng hỏi: “Cố Thiện?”

“Ừm, suýt...” Cố Thiện nhẹ nhàng ngậm lấy hai cánh môi kia, đem cả người đè lên mình cậu.

“Ồ... Ừm...” đôi môi bị trêu chọc hé mở, răng nanh cùng đầu lưỡi tiến vào, ôm lấy cậu chơi đùa, đầu óc Giang Nhược Thủy vẫn còn chưa tỉnh hẳn, thân thể đã muốn bị khơi mào nhiệt tình.

Nhìn kìa, rõ ràng vẫn có phản ứng tự nhiên mà nhiệt liệt với hắn như thế... Đường như muốn chứng minh điều gì đó, Cố Thiện hôn càng sâu, tay xốc chần lên, ôm phủ lấy thân thể ấm áp mơ ngủ kia.

Lại mở to mắt, lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, Giang Nhược Thủy cả người bị cánh tay Cố Thiện ôm lấy, trong đầu rất nhiều dấu chấm hỏi.

“Khụ, hôm nay anh không tăng ca sao?” Suy nghĩ thật lâu, dùng câu hỏi này mở lời, bởi thật lòng trong cậu đầy nghi hoặc.

“Ừm, tự nhiên thấy hơi khó chịu.” Cố Thiện vuốt vuốt cánh tay Giang Nhược Thủy nói.

Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe miệng: “Em quả thật không thấy bên ngoài anh có chỗ nào khó chịu hết?”

“Ừm, vừa về tới thấy em là đỡ hơn phân nửa rồi.” Cố Thiện cười cười, “Bây giờ cả người đều khỏe.”

Giang Nhược Thủy hoài nghi ngẩng đầu nhìn hắn, muốn tìm kiếm chút manh mối, nhưng con người này lại cười đến vô cùng thoải mái, không hề có ý lừa gạt,

thậm chí còn làm cậu cảm thấy kì quái.

“Đang làm bài tập à?” Cố Thiện suy nghĩ, đổi sang vấn đề khác.

“Ừ, sáng tám giờ phải gửi vào hộp thư của giáo sư.” Giang Nhược Thủy đáp, thật ra cũng không gấp đến vậy, nhưng lại đi nói dối thế này, ừ thì phải làm càng giống thật càng tốt chứ sao.

“Xong xuôi chắc em sẽ được thoải mái hơn một chút nhỉ?” Cố Thiện bộ nói.

“A,” Giang Nhược Thủy hơi do dự, cân nhắc không biết phải trả lời thế nào, “Cũng không phải, dạo này giáo sư nhận hơi nhiều việc...”

“Giáo sư của bọn em biết bóc lột người khác quá ha.” Cố Thiện cười khê.

“Không có,” Giang Nhược Thủy nhún nhún vai, “Cũng là để mình có thêm kinh nghiệm thôi, mà trăm phần trăm còn được chia hoa hồng nữa, không tệ chút nào.”

“Em thiếu tiền sao?” Cố Thiện hỏi.

Giang Nhược Thủy lắc đầu: “Ăn của anh, ở nhà anh, sao thiếu tiền được...”

“Anh không ngại,” Cố Thiện vội vàng nói, “Hiện tại em vẫn còn đi học, anh đã đi làm rồi, mà cũng chưa biết chừng, đợi đến khi em tốt nghiệp ra trường, biết đâu anh lại bị thất nghiệp, lúc ấy phải để em nuôi anh rồi, phải không?”

“...” Giang Nhược Thủy bật cười, “Làm gì có ai nói mình như vậy?”

“Được không?” Cố Thiện quyết không tha, “Đến lúc đó em nuôi anh được không?”

Ồ, chuyện này... Giật nhẹ khóe miệng, Giang Nhược Thủy đắn đo trả lời: “Nếu em có khả năng, mà anh lại cần giúp đỡ, dĩ nhiên là em sẽ không bỏ mặc anh rồi.”

... Xem như hài lòng với câu trả lời này, Cố Thiện càng đem người ta vây chặt lại: “Cho nên hiện giờ nếu em có thiếu thốn gì thì phải nói với anh đây, không có vấn đề gì đâu.”

“Ừm.” Giang Nhược Thủy nghĩ đi nghĩ lại, cứ tạm thời theo lời hấn nói đã.

... Nhưng mà, mãi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

Cố Thiện dạo này rất ngoan, làm việc và nghỉ ngơi đều hoàn toàn tuân thủ “Quy tắc của đàn ông đã có vợ”, sáng chín giờ chiều năm giờ (nghe bảo là giờ làm việc của công chức hiện đại), nếu không có việc cần thiết, chắc chắn không ở lại bên ngoài, sau khi tan tầm lập tức về nhà ngay.

Cũng không hoàn toàn sống cuộc sống không liên hệ gì đến nhau, bởi có đôi khi cũng sẽ thuận đường đi đón Giang Nhược Thủy tan học, hoặc hai người cùng hẹn nhau ra ngoài ăn cơm.

Từ khi được Lee khai thông đầu óc, Cố Thiện quả thật cảm giác được rằng Giang Nhược Thủy vẫn đang âm thầm cố gắng kéo dài khoảng cách giữa hai người, nên hấn sẽ cố thật tự nhiên tiến gần lại. Cho nên mỗi khi Giang Nhược Thủy nói mình phải tăng ca hoặc phải làm bài tập linh tinh gì đó, Cố Thiện chỉ cười bảo chờ cậu, Giang Nhược Thủy sẽ bó tay chịu thua. Dù sao, hấn là không thể để hấn bước vào phòng, nhìn thấy cậu vừa nghe nhạc rock vừa uống cà phê vừa “làm bài tập” nhỉ?

Vì thế thời gian ở nhà tự nhiên nhiều lên. Cũng vậy mà tình thế từ Giang Nhược Thủy âm thầm “rút lui” trở thành hai bên tương xứng đầu sức.

Ngoài việc cố gắng ôm lấy người ta lăn lộn trên giường nhằm gia tăng “mức độ phù hợp” của hai người, Cố Thiện cũng âm thầm tìm hiểu thêm về sở thích của Giang Nhược Thủy. Lee thể nhưng rất phối hợp, chỉ cần cho cậu ta chút ưu đãi, cậu ta ngay lập tức có thể đem tổ tiên mười tám đời Giang Nhược Thủy ra khai báo rõ ràng rành mạch.

Đối với đủ loại sự tình mình làm ra, đối với vấn đề mình rút cuộc là xuất phát từ tình cảm gì, có lẽ trực giác hấn cũng lờ mờ nhận ra, là hấn quan tâm... Nhưng quan tâm cái gì, để ý tới mức độ nào, hấn cũng không rõ. Vì thế Cố Thiện vẫn tự thôi miên, bởi vì bận bịu công việc, cho nên nếu chuyện đó đã khó nghĩ thông như thế, vậy thì trước mắt cứ mặc kệ nó đi.

Dù sao, dù sao trước tiên cứ nắm chặt tay người ta giữ trong lòng, không buông ra nữa!

10. Chương 10

(Bản edit không đảm bảo đúng 100% TT^TT)

Đã beta

~“Thế nào?” Lee rốt cục cũng được cho ra ngoài, có thể đi qua đi lại, tâm trạng vui vẻ hấn lên.

Trong quán bar, xa hoa truy lạc, Lee với vẻ mặt hóng chuyện, hai mắt lóe sáng như bóng đèn, nhìn Cố Thiện.

“Vẫn ổn.” Cố Thiện chần chừ nói.

Lee lộ ra nụ cười thấu hiểu: “Anh vẫn chưa làm ăn được gì phải không?”

Cố Thiện bĩu môi.

“Đã nói với anh Nhược Thủy bình thường dịu dàng, tính tình bình tĩnh, kiên cường, làm anh muốn cương cũng không được, nhu cũng không xong, không thể dễ dàng cũng không mắng mỗ gì được.” Lee phát phát tay.

“Em nói cho anh hồi nào?” Cố Thiện giật nhẹ khóe miệng.

“Dù sao cũng đâu phải chuyện của em,” Lee làm ra vẻ mặt vô tội, “Cái gì mà ‘trái táo xanh’, cái gì mà ‘bánh táo’ á, cũng không phải từ miệng em nói ra đâu đó.”

“...” Cố Thiện không hề biện hộ, quả nhiên là đã tự mình làm bậy rồi, còn nói gì được nữa.

Lee cười hí hí: “Kể ra là, anh tự nhiên tới nói với em, nào là ‘trái táo xanh’ gì gì đó, rồi lại bỏ mặc người ta, vậy anh rốt cục muốn thế nào đây?”

“... Hiện giờ có một chuyện anh còn làm không xong, làm sao dám chọc đến Đức Bồ Tát tôn quý như em nữa.” Cố Thiện lẩm bẩm.

... Còn cái bướng, cho anh dám nói năng ngang ngược! Lee nhìn sang người ngồi phía sau Cố Thiện, liếc mắt một cái về phía người này giờ vẫn tràn đầy ý cười ngồi nghe bọn họ nói chuyện, sau đó tiếp tục mở miệng nói với Cố Thiện: “Như vậy anh rốt cuộc là thích ăn ‘trái táo xanh’ hay ăn ‘bánh táo’ đây?”

Cố Thiện hơi sững sốt, chần chờ một lúc, đột nhiên có tiếng người sang sảng vang lên-

“Đương nhiên là bánh táo rồi!”

Cố Thiện giật mình quay đầu lại, thấy người từng gặp qua một lần, ra vẻ bạn bè, cầm ly rượu, đứng dậy bước lại gần.

Ngồi cạnh Lee, đối diện Cố Thiện, Lâm Nhiên lễ phép vươn tay: “Anh Cố, lại gặp nhau rồi.”

“Anh Lâm.” Cố Thiện trong lòng có chút khó chịu, nhưng trên mặt vẫn tiếp tục mỉm cười vui vẻ bắt tay.

“Thực đúng lúc, lại gặp nhau ở đây.” Lâm Nhiên quay đầu lại cười nói với Lee, “Cha mẹ cậu cho phép cậu ra ngoài rồi à?”

Thật đúng là tình cờ. Có điều vừa liếc sang thấy con người tinh quái này nháy mắt ra hiệu cho anh phải ngồi im, anh liền nổi lên hứng thú. Sau khi nghe được một lúc, hiểu ra, gật đầu tự bước đến. Cái gọi là “bánh táo”, e không đơn giản chỉ nói đến một món ăn chứ? Có việc vui, anh dĩ nhiên tình nguyện tham gia, cho nên khi thấy Lee ra hiệu, anh liền ăn ý tiếp lời.

“Ừm!” Lee cũng rất vui sướng phối hợp, cười đến híp cả mắt.

“Vừa nãy các cậu đang bàn về mấy món ăn à?” Lâm Nhiên giả ngu, hỏi hai người.

Lee cười nhưng không đáp, Cố Thiện cũng chỉ là cười mà không nói lời nào.

“Câu hỏi đơn giản thế mà không trả lời ngay, tức là không phải rồi?” Lâm Nhiên sờ sờ cằm, “Đang nói về người nào sao?”

Về mặt Cố Thiện thay đổi một chút, nhưng dù chỉ là trong chốc lát, nhưng cũng bị Lâm Nhiên bắt được, cười cười tỏ vẻ đã hiểu: “Nhưng đúng là tôi rất thích ăn bánh táo nha, mềm mại nhẹ nhàng, hương vị ngọt ngào vừa miệng, vừa có mùi hoa quả tươi mát, lại mang theo ý vị thành thực.”

... Cao thủ! Nhìn vẻ mặt Cố Thiện không kiềm chế nổi nữa mà từ từ sa sầm xuống, Lee trong lòng tán thưởng không thôi, quả nhiên bị đối thủ cho một vố vẫn đau nhất!

“Đúng rồi, Nhược Thủy với anh Cố sống chung với nhau à?” Lâm Nhiên đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy.” Cố Thiện vừa cười vừa trả lời.

“Lần trước cậu ấy mời tôi uống rượu, vẫn muốn trả lễ, anh giúp tôi nhắn với cậu ấy một chút, rằng khi nào cậu ấy có thời gian rảnh, ra ngoài làm vài ly được không?” Lâm Nhiên mỉm cười hết sức tự nhiên.

“... Được, tôi sẽ nhắn.” Cố gắng duy trì độ cong nơi khóe miệng, nhưng trong mắt tiểu ý đã bay đi sạch từ lúc nào, cứ như vậy mà khách khách khí khí, cùng Lâm Nhiên tương kính như băng, “Nhưng mà, chuyện đó xảy ra hồi nào vậy, sao tôi không biết?”

Lâm Nhiên nghĩ nghĩ: “Ừm, không nhớ được thời gian cụ thể, nhưng hình như hôm đó có buổi biểu diễn của Trương Học Hữu hay sao ấy, tại cháu tôi rất thích, kêu gào bảo phải đi, nên có ấn tượng khá sâu. Mà sao anh lại không biết nhỉ?”

... Hẳn nhớ đến ngày đó hẳn đang ở văn phòng tăng ca. Cố Thiện cố gắng che dấu tâm trạng, tỏ ra mình không hề giận: “Nhược Thủy em ấy có thời gian và không gian cho riêng mình, bọn tôi không quá can thiệp vào cuộc sống của nhau.”

“Ồ, ra vậy,” Lâm Nhiên cười nói, “Tốt lắm.”

Cố Thiện cũng nhoen miệng.

“Nhược Thủy quả thật là một người rất tốt, còn trẻ như thế nhưng gọn gàng, lại rất sâu sắc.” Lâm Nhiên giống như đang nhớ lại, sau đó giống như tiếc hận thở dài, “Thật tiếc là đã... Tôi mạo muội hỏi chút chuyện, hai người đang quen nhau phải không?”

Cố Thiện gật đầu với vẻ “phải thế chứ”, trả lời: “Đương nhiên.”

Phớt lờ dáng vẻ tươi cười đầy ngụ ý của Lee.

“Cho nên thực đáng tiếc, nói cách khác...” Lâm Nhiên lộ ra vẻ thất vọng hết sức khoa trương.

“Đáng tiếc cái gì?” Đột nhiên có tiếng nói xen vào, làm cả ba người phải quay đầu lại.

Người xuất hiện chính là nhân vật đang được bàn đến, cậu vừa hỏi vừa kéo khăn quàng cổ xuống.

Cố Thiện lập tức nhìn về phía ghế ngồi, nhích người nhường chỗ. Giang Nhược Thủy thấy vậy, cũng liền ngồi xuống.

“Lâm Nhiên, tình cờ vậy? Hay cũng là Lee hẹn anh ra đây thế?” Giang Nhược Thủy mỉm cười, nhấp ly bia, sau đó hỏi, “Hôm nay tên nhóc này khó khăn lắm mới ra ngoài được, nhìn vui sướng chưa kìa!”

“Ha ha, tình cờ gặp thôi mà.” Lâm Nhiên nói, “Vừa rồi mới nói phải mời em uống rượu, xem như tạ lễ. Rượu whisky nhé, thế nào?”

“Ồ...” Giang Nhược Thủy có chút do dự.

Lập tức có người trả lời thay cậu: “Nhược Thủy không uống nhiều được, hay là thôi đi, cảm ơn ý tốt của anh Lâm.”

Nhưng không nghĩ hai người đối diện lại nhìn hẩn như nhìn thấy người ngoài hành tinh, Lee giật giật khoe miệng nói: “Nhược Thủy ít nhiều gì cũng có thể uống một lít rượu mà không hề say.”

... Giang Nhược Thủy nhìn hai người đối diện cười cười, lại quay đầu nhìn Cố Thiện nhoen miệng, sau đó mới quay sang, nói: “Hai ngày nay bụng tôi hơi khó chịu, hay để lần tới đi.”

“Cũng được, cũng là cơ hội hẹn em ra ngoài nhiều hơn, không phải sao?” Lâm Nhiên sang sang cười nói.

Giang Nhược Thủy cười đáp lại, bàn tay đặt dưới bàn đã bị Cố Thiện nắm lấy, có chút kinh ngạc, quay đầu lại, vẫn đang nhếch môi, nhưng ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn hẩn, lại chỉ thấy hẩn cười cười, đôi mắt thậm chí cũng gác hẩn lên chân trái cậu.

... Ở kia, Lee không phải đang ngồi đối diện sao, làm như vậy là ý gì?

Đồng loạt uống rượu, nhưng bốn người bốn tâm tư khác nhau. Vui vẻ nhất chắc chắn là Lee, nhìn Cố Thiện kia ghen khắt kìm n

én mà không thể biểu lộ ra mặt thật là vui, cho anh hồi trước dám nhắm ngay lúc người ta mất cảnh giác mà kì quái nói ra những lời đó, làm hại cậu lúc ấy ít nhiều có chút rối rắm bất an trong lòng, cảm thấy thật có lỗi với Nhược Thủy – tuy rằng không phải lỗi của cậu – ngay cả nhìn mặt cũng cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Lâm Nhiên cũng tự nhiên phối hợp với Lee, tiếp tay người khác làm chuyện xấu nhưng lại cảm thấy trong lòng sung sướng vô cùng.

Về phần Cố Thiện, cả buổi không ngừng phòng bị lẫn âm thầm quấy rầy Giang Nhược Thủy.

Suốt một buổi bị quấy rầy, Giang Nhược Thủy mặt khác còn cùng bọn họ đùa giỡn, bên dưới lại chạy không khỏi sự dầy dụa của Cố Thiện, chỉ biết bất đắc dĩ thuận theo hẩn, nhưng trên mặt vẫn phải giữ vẻ tự nhiên, bình tĩnh, thật vất vả hết sức.

Đợi đến lúc uống rượu xong, đã đến giờ “giới nghiêm” của Lee, bốn người mới đứng dậy, nói lời tạm biệt.

Lâm Nhiên đưa Lee về nhà, Cố Thiện cùng Giang Nhược Thủy dĩ nhiên là cùng nhau trở về.

Trên xe, Giang Nhược Thủy khó khăn duy trì khuôn mặt lạnh lùng.

Cố Thiện vừa vụng trộm nhìn cậu, vừa giả vờ chuyên tâm lái xe. Một lúc sau, cuối cùng vẫn là nhịn không nổi: “Em giận à?”

Giang Nhược Thủy không để ý đến hắn, nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe.

“Chuyện đó, anh thấy tên Lâm Nhiên kia không có ý tốt, cho nên mới-” Cố Thiện muốn giải thích.

“Cho nên mới ra vẻ cho anh ta thấy sao?” Giang Nhược Thủy thản nhiên mở miệng.

“Đừng giận quá mà...” Cố Thiện hạ thấp giọng.

“Em không có giận.” Giang Nhược Thủy vẫn thản nhiên lên tiếng, “Chỉ hơi mệt một chút thôi.”

“Thật sao?” Cố Thiện nhìn hắn.

Giang Nhược Thủy hơi hơi nhếch khóe miệng: “Chẳng qua em cảm thấy anh đã thay đổi rồi, trở nên hơi kì lạ, em có chút không nhận ra anh mà thôi.”

Có lẽ y vào một chút cảm giác say, Giang Nhược Thủy nửa thật nửa giả nói.

“Là sao?” Cố Thiện trợn to mắt, “Anh vẫn là anh, làm sao em lại không nhận ra -”

“Này này, tập trung lái xe.” Giang Nhược Thủy bắt đầu dĩ nhiên nhìn hắn, “Phải phải phải, anh không có thay đổi, là em thay đổi.”

Không nói tốt như vậy còn biết nói gì bây giờ?!

Cố Thiện vẫy đuôi một cái, đem xe tấp vào ven đường. Thế nhưng tiếp theo lại không làm gì cả, chỉ ngồi nắm chặt tay lái, yên lặng nhìn về phía trước. Giang Nhược Thủy nhất thời cũng không nói gì, bầu không khí trầm mặc lan tỏa trong xe.

Giây lát dài bao lâu? Khoảnh khắc lại ngắn bao nhiêu?

Cố Thiện cởi bỏ dây an toàn, nghiêng người qua, hung hăng hôn lấy Giang Nhược Thủy, hung hãn chà đạp, lực đạo lớn đến nỗi như muốn đem người kia nuốt vào.

Giang Nhược Thủy hơi có ý từ chối, lại phát hiện bởi vì động tác đó mà làm cho Cố Thiện càng thêm dùng sức ôm xiết lấy lưng cậu, liền thả lỏng thân thể, thuận theo ý Cố Thiện, điều chỉnh ghế ngồi, nằm xuống.

Chỉ mơ hồ nghĩ, người uống rượu là cậu kia mà? Cố Thiện vì có gì lại phát điên chứ?

... À, Lee, vừa rồi là ở cùng với Lee, thấy Lee cho nên khó chịu à... Thấy Lee với ánh mắt này kia đầy ẩn ý nhìn Lâm Nhiên, nên bị kích thích rồi sao...

Ôi, xe lắc quá...

11. Chương 11

Cứ như thế mà nằm dài trên giường không muốn ngồi dậy, cả người giống như bị xe tải nghiền qua, đau nhức vô cùng. Xe rung lắc và này kia kia nọ, vẫn chỉ phù hợp với đám người trẻ, còn cây suất nữa bị rung đến rớt cả xương cốt ra...

Đầu sỏ gây nên việc này lại trưng ra bộ mặt không có việc gì, còn thực tâm thiết nói: “Nè, tại em ít vận động thôi, suốt ngày cứ trốn ở trong nhà. Có muốn đi tập thể dục với anh không?”

“Nhân tiện làm quen huấn luyện viên cường tráng đẹp trai rạng ngời luôn à?” Giang Nhược Thủy thuận miệng nói.

Cố Thiện lập tức sửa lại: “Có điều em vậy cũng tốt, tập xong lại được thân hình như thế, cũng đâu có sao?”

Giang Nhược Thủy mặc kệ hắn, đem mặt xoay qua hướng khác.

“Anh làm điểm tâm rồi, để ở nhà bếp ấy, em hâm nóng lại rồi ăn, anh đi làm đây.” Cố Thiện vừa nói vừa mặc áo khoác.

“Ừm.” Giang Nhược Thủy thản nhiên trả lời.

Cố Thiện nhìn bóng lưng cậu, đột nhiên đứng lặng, một lát sau mới đi đến bên giường, cúi người hôn lên vai cậu một cái, rồi đứng dậy rời đi.

Để lại một người nào đó, bởi động tác này của hắn, mà toàn thân hơi cứng lại.

... Một lát vì căng thẳng đau đớn mà thả lỏng thân thể, nhưng khoe miệng nhin không được có chút run rẩy... Làm gì thế kia?

“Nghỉ ngơi lấy lại sức” vài ngày, Giang Nhược Thủy mới cảm thấy được cả người lẫn xương cốt đều hồi phục, trong lúc này, cũng nghiêm túc cự tuyệt mấy lần Cố Thiện “yêu cầu”- lần này là hoàn toàn có lý do chính đáng, làm sao có người bị dày vò như thế mà còn vui vẻ được?

Trùng hợp giáo sư bên kia quả có giao việc thật, Giang Nhược Thủy mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, mỗi ngày chạy vào trường.

Nói thật, hiện tại đối mặt Cố Thiện, cậu bắt đầu có điểm ăn không tiêu.

Bất kể là thái độ, hay là bởi vì chút nhiệt tình nào đó cậu không quen lại bất chợt nổi lên. Bởi nhiệt tình kia vốn đâu phải dành cho cậu, sẽ chỉ làm cậu rối thêm mà thôi. Cậu nghĩ mình là người có đủ bình tĩnh, có thể tự mình đem quan hệ hai người xác định rõ ràng mà không hề khó chịu, nhưng mọi việc xảy ra lại có chút ngoài ý muốn, làm cậu cảm thấy bản thân sắp không chịu nổi nữa rồi.

Vẫn là mau mau xin vào ở nội trú, cố gắng hết sức yên bình mà tách nhau ra.

Buổi tối quá mười giờ, vội vã làm xong thủ tục tiếp theo, mới vừa thả lỏng đầu óc, đang định nghỉ ngơi một lát, lại nghe tiếng chuông vang lên. Giang Nhược Thủy hơi chờ người, có chút chần chờ cầm lấy di động, thấy là Lâm Nhiên gọi đến, mới thở ra một hơi.

“A lô, chào anh.” Giang Nhược Thủy tiếp điện thoại.

“Nhược Thủy à, em đang ở đâu vậy?” Lâm Nhiên hình như đang ở quán bar, có chút ồn ào náo động.

“Văn phòng trường, sao thế?”

“Có thể nhờ em lại đây một lát được không?”

“Lại đâu?” Giang Nhược Thủy xoa mi tâm, nghĩ nghĩ đi ra ngoài uống chút gì đó cũng tốt.

“Quán bar lần trước chúng ta gặp nhau ấy.” Lâm Nhiên cười nói, “Đến nhanh lên, chờ em đó!”

“Được rồi.” Giang Nhược Thủy vì thế cũng cười gác máy, nghĩ trong đầu có thể đi uống sẽ về trễ, cũng không làm việc vì được nữa, liền sửa sang mặt bàn lại một chút, đứng dậy, tắt đèn, khóa cửa.

Trong quán bar, thấy Lâm Nhiên ngoắc, Giang Nhược Thủy mỉm cười bước đến. Hóa ra là còn một người khác nữa.

Gọi đó là một cậu bé trai chắc cũng không sai, cao cao gầy gầy, cười đến thật ôn hòa.

“Đây là cháu anh, còn người này là bạn chú.” Lâm Nhiên giới thiệu hai người họ cho nhau.

“Chào em, anh là Giang Nhược Thủy.” Giang Nhược Thủy chủ động vươn tay ra.

“Em là Lâm Hùng.” Cậu bé trai cũng cười bắt tay cậu.

Giang Nhược Thủy gọi một ly Chivas, mới nhìn hai người bảo: “Quan hệ của các anh không giống quan hệ chú cháu chút nào.”

Lâm Nhiên nhấp nháy mắt: “Thật không?”

“Ý em là, anh còn trẻ như vậy.” Giang Nhược Thủy cười, “Đúng rồi, gọi em đến đây làm gì?”

“Là Hùng Hùng,” Lâm Nhiên lấy tay chọt chọt bên người Lâm Hùng, “Cậu ấy muốn gặp mặt em này.”

Giang Nhược Thủy kinh ngạc, chớp mắt cười hỏi: “Vì sao?”

Lâm Hùng chỉ nhếch miệng cười, cũng không lên tiếng.

“Cháu anh nghi ngờ anh với em có quan hệ không chính đáng, ghen đến thế lại không chịu thừa nhận, chỉ toàn làm mình làm mẩy với anh.” Lâm Nhiên thở dài.

Giang Nhược Thủy đột nhiên im phất, giật nhẹ khóe miệng: “Các anh là...”

“Bọn anh không có quan hệ huyết thống.” Lâm Nhiên nói với vẻ cực kỳ vô tội.

Giang Nhược Thủy nhìn anh, lại nhìn sang Lâm Hùng, phát hiện cậu bé kia biểu tình hết sức tế nhị, dường như đang ngấm chịu đựng việc gì đó...

“Giờ đã gặp mặt người ta rồi, nhìn bọn chú cũng đâu có gì mờ ám, chú đã nói từ trước tới giờ chỉ mỗi khi nhìn cháu mắt chú mới “phát hỏa” lên thôi mà...” Lâm Nhiên ở bên kia cứ lải nhải cần nhằn Lâm Hùng không ngớt.

Giang Nhược Thủy nhìn Lâm Hùng nổi gân xanh: “Rõ ràng là chính chú mới là người kêu người ta ra đây kia mà, đâu có liên quan tới cháu?! Cháu từ đầu tới đuôi có nghi ngờ chú cái gì đâu?! Cháu với chú cứ cảm thấy không được tự nhiên là vì -”

Nhìn hai người bốn con mắt chăm chú soi vào mình, nhất là Lâm Nhiên, Lâm Hùng đỡ trán: “Dù sao nhìn ánh mắt chú là biết chú đang âm mưu cái gì rồi, lại muốn làm cái quỷ gì – mà thôi, cũng không liên quan đến cháu!”

Lâm Nhiên bĩu môi: “Chỉ tại chú sợ cháu hiểu lầm gì thôi.”

“Cháu tin tưởng chú, từ trước đến giờ vẫn luôn tin tưởng chú.” Lâm Hùng bắt đắc dĩ nói.

Lâm Nhiên mới nhếch môi, vươn tay vò loạn tóc Lâm Hùng.

Giang Nhược Thủy cảm thấy rất thú vị, đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Hùng Hùng – anh gọi em vậy được không?”

“Dĩ nhiên là được.” Lâm Hùng nhún vai.

“Hùng Hùng, em được 18 tuổi chưa?” Giang Nhược Thủy hỏi.

“... Vẫn chưa ạ.” Lâm Hùng lại nhún vai lần nữa.

Lâm Nhiên biểu tình hết sức bất mãn: “Dù sao cũng nhanh thôi.”

A, hóa ra là vậy, vẫn chưa ăn được à... Giang Nhược Thủy cười lắc đầu.

“Vậy còn em?” Lâm Nhiên quay lại câu chuyện, “Dạo này em sao rồi?”

“Em khỏe lắm.” Giang Nhược Thủy mỉm cười nói.

“Còn anh Cố?” Lâm Nhiên cười, tỏ vẻ lơ đãng hỏi.

“Anh ấy cũng vẫn khỏe.” Giang Nhược Thủy có chút chần chờ, nhưng vẫn trả lời như vậy. Cậu với Cố Thiện có vấn đề, nhưng là, cũng không muốn bị người khác biết. Nói như thế nào đây, cuối cùng để mọi chuyện trở về như ban đầu, như chưa từng có việc gì xảy ra là hay nhất. Cho nên, càng ít người biết càng tốt.

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Nhiên cười nói.

“Sao anh lại hỏi vậy?” Giang Nhược Thủy đã có chút nghi hoặc, hay là, ai cũng đã biết giữa bọn họ có vấn đề?

“Lần trước gặp nhau, nhìn anh Cố có vẻ không được khỏe...” Lâm Nhiên cân nhắc từ ngữ.

Giang Nhược Thủy hiểu rõ, cúi đầu xoay ly rượu, uống một ngụm, mới ngẩng đầu, hơi hơi kéo cong khóe miệng: “À, không sao, bọn em đều ổn.”

Lâm Nhiên mới cười nhún nhún vai, nâng ly cùng với cậu.

Vẫn uống rượu nói chuyện phiếm đến hơn hai giờ, Lâm Hùng có phần không chịu nổi, Giang Nhược Thủy mới đề nghị tan cuộc trước. Lâm Nhiên hỏi cậu rằng cậu sẽ quay lại nhà Cố Thiện sao, cậu lắc đầu, đã khuya, vẫn nên quay lại trường tìm bạn học xin ở nhờ một đêm thì hơn.

Vì thế Lâm Nhiên đề nghị đến nhà anh, bởi cũng ở gần đó, rất thuận đường.

Giang Nhược Thủy ngẫm lại cũng tiện, trễ vậy rồi mà còn quay về làm phiền bạn học cũng không phải là tốt, liền gật đầu đáp ứng.

Đi bộ đến khu nhà cao cấp Lâm Nhiên

ở, Lâm Nhiên đi chuẩn bị đồ dùng để cậu đánh răng súc miệng, còn Lâm Hùng đi sắp xếp phòng khách cho cậu. Giang Nhược Thủy cười nhìn hành động của hai người, liền cảm thán bọn họ đúng là ăn ý thật. Ngồi trên ghế sofa mới nhớ tới lấy di động ra xem, có vài cuộc gọi nhỡ từ Cố Thiện. Chắc là do quán bar rất ồn, nên không nghe chuông báo.

Nghĩ nghĩ, hiện tại đã tối như thế, gọi lại sẽ làm ồn đến người đó, nên trước mắt cứ để vậy đi.

Sáng hôm sau cũng không có tiết, tiện dịp thoải mái tắm rửa, đem mặt vùi vào gối nằm mềm mại, chui vào trong chăn, muốn ngủ một giấc thật ngon – không có việc làm, không có bài tập, cũng không có Cố Thiện.

Buổi sáng, trên bàn trà trong phòng khách, di động reo liên tục. Ở bàn ăn bên cạnh, Lâm Hùng đang ăn sáng quay đầu nhìn nhìn, lại nhìn sang Lâm Nhiên: “Nếu không, hay mình đem lại cho anh Nhược Thủy nghe đi?”

“Tối qua cậu ấy ngủ rất trễ, hiện tại đừng quấy rầy.” Lâm Nhiên cười nói, “Cháu ăn nhanh lên còn đi học nữa.”

Lâm Hùng nhún nhún vai.

Di động ngừng trong chốc lát, lại reo vang. Lâm Nhiên khoé miệng cong lên đi qua mở ra xem, quả nhiên là anh Cố đó.

Nhìn Lâm Hùng “suyt” một cái, Lâm Nhiên bấm nút nghe. Lâm Hùng lờm lờm anh.

“A lô, chào anh.” Tiếng Lâm Nhiên vang lên đầy từ tính biếng nhác, giống như mới vừa ngủ dậy.

“... Nhược Thủy đâu?” Cố Thiện thanh trầm giọng hỏi.

“Nhược Thủy còn đang ngủ, tối hôm qua bọn tôi đến khuya mới đi ngủ.” Lâm Nhiên miễn cưỡng nói.

“Bảo cậu ấy nghe điện.” giọng Cố Thiện cao lên, ngập tràn ý không tốt.

“Nhược Thủy còn mệt chết được, tối hôm qua thật rất vất vả, tôi không muốn đánh thức cậu ấy.” Lâm Nhiên không hề bị ảnh hưởng dù chỉ một chút.

“...” Cố Thiện trầm mặc một hồi lâu, mới cố gắng đè nén cơn giận, hỏi, “Nhược Thủy sao lại ở nhà anh vậy, anh Lâm?”

“Ngày hôm qua, ra ngoài uống rượu, rồi cùng nhau về nhà.” Lâm Nhiên giải thích, rất thẳng thắn nói ra, dù sao đó cũng là sự thật kia mà, “Ừm, còn nữa, bánh táo ăn rất ngon, thật là ý do vị tấn (chưa cảm thấy đủ, chưa thỏa mãn) mà...”

Cố Thiện cuối cùng cũng bùng nổ: “Thằng khốn, mày nói cái gì?!”

“Ôi chào, đến giờ tôi phải đi làm rồi, nói chuyện sau nhé.” Lâm Nhiên cười nói, “Hẹn gặp lại, anh Cố.”

Nói xong liền ngắt điện thoại, lần này không có tiếng chuông vang lên nữa, Lâm Nhiên nhìn Lâm Hùng nhún nhún vai, cười đem điện thoại đặt lên bàn trà.

Lâm Hùng cảm thấy hành động của anh rõ ràng là rất trợ trên. Lâm Nhiên bước đến ôm lấy vai cậu, tay cầm nĩa ghim một miếng bánh pizza trái cây tối qua ăn còn lại: “Chú nói đâu có sai, bánh táo ăn ngon thật mà, lần sau chúng ta ăn thử bánh xoài nha?”

Ở đầu dây bên này, Lâm Nhiên cùng Lâm Hùng ân ân ái ái ăn bữa sáng, Giang Nhược Thủy nằm cuộn trong chăn ngủ một giấc thật dài, thật say. Nhưng đầu dây bên kia lại không như vậy.

Dễ nhìn thấy một chiếc di động bị ném thật mạnh vào bàn trà mà vỡ thành từng mảnh, trên mặt đất là mảnh vụn của ly thủy tinh, ghế sofa hai người ngồi bị đá ngã chổng chơ – Cố Thiệu vẫn đang giận dữ cực kì.

Sao lại có thể! Sao lại có thể như thế chứ!

Con mẹ nó, đừng để hấn gặp lại Lâm Nhiên, nếu không hấn sẽ đập cho tên đó một trận nên thân! Tên nam nhân khôn kiếp đó, thằng khôn chết tiệt! Vậy mà, vậy mà lại dám chạm vào Giang Nhược Thủy –

Đột nhiên ôm lấy đầu suy sụp, chậm rãi ngồi lên sofa.

... Giang Nhược Thủy, hấn có tư cách gì mà quan tâm xem cậu ấy đang ở đâu, với ai, làm gì chứ?

Là chính miệng hấn nói ra “Chỉ sống chung chứ không phải người yêu” hấn có lập trường gì? Tự tay đem người bên cạnh đẩy đi như thế thì vì cớ gì lại nổi giận?

... Đã quá muộn rồi sao? Chuyện tới bây giờ, Nhược Thủy cậu ấy, sớm đã có thể ung dung tự tại cất bước rời đi? Bây giờ mới bị nện một cú thật mạnh làm cả đầu choáng váng, nhưng mặt khác, bản thân lại hiểu rõ ràng một chuyện, rằng mình có phải đã mất đi cơ hội có được cậu ấy rồi không?

Trái tim co rút, đau đớn đến nỗi tưởng như không thở được, Cố Thiệu tuyệt vọng dựa lưng vào ghế sofa, giữa đầu nhìn trần nhà, tầm mắt không hề có tiêu cự.

12. Chương 12

Một buổi tối dọn lại phòng khách, sau đó ngơ ngác ngã ngồi trên sofa. Cũng không biết suy nghĩ gì, trong đầu lại thoáng hiện lên đoạn hình ảnh khi hấn và Giang Nhược Thủy biết nhau, ở chung với nhau. Cậu vui cười, cậu u buồn, cậu bao dung, cậu lạnh nhạt. Trước giờ đi làm hôn nhau một cái, giúp nhau chọn quần áo, khen ngợi không chút che đậy, cặp mắt kia bởi vì ái mộ mà dường như sáng lên nhưng vẫn duy trì sự trầm nhuận như cũ. Lúc hai người cùng đi du lịch, cùng nhau ăn cơm, mười phần ăn ý với nhau. Hấn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt mờ ảo khi có khi không, làm hấn cảm thấy dường như không thể nắm bắt. Bọn họ khi ở trên giường, quen thuộc nhau, giống như người yêu nhiều năm, có thể phối hợp đến thiên y vô phòng(không chê vào đâu được) cho nhau niềm hạnh phúc lớn nhất.

Nhược Thủy Nhược Thủy, quả thực như dòng nước dịu dàng, không chút tiếng động mà thấm vào. Còn hấn lại hết như con nít, khờ dại cho rằng, bản thân thích không đủ, bị hấp dẫn không đủ, cho rằng ánh mắt mình hướng đến nơi lấp lánh hơn, nhưng lại bị cậu, giống như dòng nước uốn lượn (nguyên văn là = vô cốt thủy =.), một cách lặng lẽ nhất, tầng tầng lớp lớp vây quanh, chảy vào trong từng khe hở xương cốt, đến tận xương tủy bên trong, chỉ mới nghĩ đến việc sẽ bị mất đi, liền đau đến sống không bằng chết.

Mọi việc, đã không còn có thể cứu vãn sao? Nhược Thủy cậu ấy, phải rời bỏ mình, kiên quyết như thế, không thể bàn bạc gì nữa. Cũng thật lặng lẽ rời đi, làm người ta ngay cả cơ hội và lý do ngăn cản đều không có. Cậu ấy đã muốn đến bên người khác sao? Là Lâm Nhiên? Cả thân thể, cả tâm hồn?

Nắm chặt hai tay thành hai nắm đấm, móng tay ghim vào trong da thịt, nhưng lại không cảm thấy đau. Bởi trong lòng đã bị bởi những khủng hoảng đột ngột ập đến lấp đầy mất rồi.

Không, sẽ không. Khi Nhược Thủy nhìn hấn, trong ánh mắt lấp lánh như thế, không thể biến mất nhanh như vậy được. Hấn không muốn cứ như thế mà chia xa, hấn phải tiếp tục giữ Nhược Thủy lại bên mình, lần này hấn sẽ nhận rõ mọi việc, sẽ thật nghiêm túc, sẽ chỉ nhìn một mình cậu ấy, chỉ yêu thương một mình cậu ấy.

Giang Nhược Thủy khi nhanh khi chậm làm xong việc giáo sư giao, mới nhắn tin cho Cố Thiệu bảo rằng mình sắp về.

Lúc về đến nơi cũng khoảng trên dưới bốn giờ, phát hiện Cố Thiện thế nhưng lại đang ở nhà, mặc tạp dề đi tới đi lui trong bếp, không khỏi nghi hoặc: “Anh không đi làm sao? Hay được về sớm? Anh không khỏe hả?”

Cố Thiện cười cười, ngẩng có chút khấn trương: “Em mấy ngày nay không có ăn uống đàng hoàng nên anh mua con gà về hầm canh cho em, chờ em về uống.”

“...” Giang Nhược Thủy ngay lập tức trưng ra vẻ mặt thực khó nói, thứ nhất là vì cử chỉ của Cố Thiện, thứ hai là vì, cậu thật ra, không thích uống canh gà.

“Ừm, đang chuẩn bị bắt đầu hầm đây.” Cố Thiện cười nói, “Nguyên liệu anh chuẩn bị xong hết rồi.”

“Cũng vừa kịp.” bất chấp mình sẽ “phá hỏng không khí” gì gì đó, Giang Nhược Thủy vội nói, “Không cần hầm canh đâu, làm gà xào ớt là được rồi.”

Cố Thiện có chút nghi hoặc, trong lòng âm thầm suy đoán, có phải đã làm sai gì nữa rồi không?

Giang Nhược Thủy có chút trù trừ, tìm cách diễn đạt cho đúng: “Việc đó, em không thích ăn canh lắm.”

... Quả nhiên, đã làm hỏng rồi. Cố Thiện đem tâm tình uể oải của mình che dấu thật tốt, cười mở miệng nói: “Được rồi, không hầm nữa, anh làm gà xào ớt ngay đây. Em là dân thành phố C mà, thích ăn cay.”

Giang Nhược Thủy nhếch khóe miệng cười: “Ừm, chính là như thế.”

“Vậy còn canh cá thì sao?” Cố Thiện lại hỏi, “Em có ghét không?”

“Cũng không ghét lắm, nhưng canh gà thì...” Giang Nhược Thủy không nói tiếp.

Cố Thiện hiểu rõ cười cười, cởi bỏ tạp dề: “Anh xuống dưới siêu thị mua con cá về nấu.”

“A, không cần phiền anh vậy đâu...” Giang Nhược Thủy muốn cản lại.

Cố Thiện bước qua đề vai cậu lại, đẩy cậu đi đến phòng ngủ: “Nè, chắc em cũng mệt rồi hả? Có muốn đi tắm trước không nào?”

Ồ... Giang Nhược Thủy cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hoài nghi không biết rốt cuộc Cố Thiện có chỗ nào bị gì không, (trong bản CCP là “na cái cân không đối” hình như ý là “dây nào bị trục trặc” hay sao í. Chém ==) nhưng đúng là cũng mệt mỏi thật, cũng lười nói lại với hắn, bèn chỉ hơi nhũn lông mày, nhìn Cố Thiện cầm bóp tiền ra khỏi cửa.

Không khí này, là thế nào đây?

Cơm chiều hết sức phong phú, Cố Thiện hồi đi học một mình ở Mỹ, đã luyện được tay nghề nấu nướng khá khá, bây giờ coi như là phô diễn bản lĩnh xuất chúng của bản thân, thế rằng phải bắt được dạ dày Giang Nhược Thủy.

Đáng tiếc, một người quê ở thành phố S, người kia lại là người thành phố C, một người thích ăn mặn, một người lại thích món cay. Cố Thiện hiển nhiên là nhường Giang Nhược Thủy, cuối cùng bản thân phải chịu đựng nuốt một bữa cơm xuống bụng, mặt đỏ tai hồng, uống nước liên tục.

Giang Nhược Thủy không thể nhìn tiếp được nữa: “Không phải anh không ăn cay sao?”

Cố Thiện dùng khăn giấy che mũi nói: “Không sao, tập ăn nhiều chút là hết mà.”

Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe miệng: “Em nói thật đấy, anh ăn như vậy bụng dạ nào chịu cho nổi.”

Cố Thiện trưng ra một nụ cười trên môi: “Em thích ăn là được rồi.”

Giang Nhược Thủy liền không thèm nhắc lại, quả thật, những món này đều hợp khẩu vị của cậu. Nhưng lại càng làm cậu nghi ngờ – Cố Thiện rốt cuộc là bị đứt dây nào rồi nhỉ? (Lại chééémmm như trên

)

Nhưng đây chỉ mới là sự mở màn.

Ngày kế tiếp, Giang Nhược Thủy cảm thấy được bản thân bị tất cả hành động của Cố Thiện làm bối rối cực kì.

Mỗi ngày về nhà đúng giờ, có khi còn về trước, hao tổn tâm tư làm cả một bàn đồ ăn hoành tráng, tất cả đều là món cậu thích. Sau đó hỏi cậu có rảnh không, hỏi cậu thích xem phim gì, rồi cùng nhau đi xem. Buổi tối lúc ở phòng sách làm việc thêm, cũng sẽ gọi cậu đến bên cạnh, bảo rằng “ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê”, để trực giác cậu chọn lựa một sách lược thật tốt, hoặc là nhờ cậu giúp sửa sang lại một ít văn kiện, cuối cùng cậu cũng không còn lựa chọn nào khác, đành biến thói quen làm việc ở phòng khách thành việc làm tổ trên ghế sofa trong phòng. Sau khi phát lương, lại hỏi cậu phải quản lý tiền bạc thế nào mới tốt, nên để dành

để đi du lịch cùng nhau, hay nên bắt đầu cân nhắc trang bị nhà cửa? Lúc làm “chuyện đó” thì không cần bàn đến, yêu thương đến nỗi cả cậu cũng phải rùng mình, làm sao có thể mới một chút là trực tiếp “làm” luôn được? Vuốt ve cái gì gì chứ? (Chém toàn tập TT-TT)

Giang Nhược Thủy đỡ trán, bắt giác cau mày lại, thế này là sao đây?

Cẩn thận quan tâm từng li từng thế như vậy là thế nào chứ?

Là bởi vì trước kia không hề chú ý đến, nên bây giờ cảm thấy áy náy à ?

Hay là Lee đã nhìn ra vấn đề giữa hai người bọn cậu, nên mới bảo hấn đối xử cậu tốt một chút?

Dù thế nào đi nữa, cậu đã quyết định rõ ràng rằng mình phải buông tay, phải rời khỏi, đến lúc mọi việc sắp chấm dứt, Cố Thiện lại làm ra những hành động như thế, làm xao động trái tim cậu, làm cho cậu cảm thấy có chút phiền não. Thật ra trong lòng đang kháng cự, nhưng đối với những việc có xin cũng không được ấy, cậu vừa dắc ý vừa không muốn, tự mình mâu thuẫn- Cố Thiện quả nhiên là người có sức mạnh, có thể làm cho một kẻ lúc nào cũng giữ bình tĩnh như cậu trở nên ưu tư như thế.

Cũng may việc xin ở lại trong trường đã hoàn tất, phòng ngủ các thứ đều đã chuẩn bị xong. Giang Nhược Thủy quyết định ngay lập tức, ngay bây giờ, lập tức dọn đi, để cả hai được thanh tĩnh. Đoạn tình cảm này đây, có lẽ vẫn có thể gọi đó là cảm tình, chính thức dừng lại.

Nghe Giang Nhược Thủy thản nhiên nói rằng cậu đã quyết định phải vào trường trọ, Cố Thiện sững sờ trong chốc lát, rồi chần chừ, thật cẩn thận mở miệng: “Em không thích ở đây sao?”

“Cũng không phải.” Giang Nhược Thủy hơi né tránh ánh mắt của hấn, “Mà là vào trường trọ sẽ tiện hơn, em học kì tới cũng làm trọ giảng rồi còn gì .”

“Ở lại đây không tiện sao?” Cố Thiện hỏi, “Nếu em cảm thấy ngồi xe không tiện, anh sẽ đưa em đi.”

“Em không muốn làm phiền anh.” Giang Nhược Thủy hơi hơi hé miệng.

“Không phiền.” Cố Thiện vội nói, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Giang Nhược Thủy, ngay lập tức hiểu rõ, người này, đã quyết định cả rồi, hiện tại cũng chỉ là đang nói một tiếng cho cho hấn biết mà thôi.

Hai người khi đó trầm mặc mất một lúc, Giang Nhược Thủy mới cười nói: “Thật ra cũng đã làm phiền anh quá lâu rồi, ở lại đây mà không trả tiền thuê nhà, cũng không đưa tiền cơm nước gì hết, anh cũng không tính toán, bình thường có chuyện gì, dù ít dù nhiều cũng đã được anh quan tâm chiếu cố. Thật sự rất cảm ơn anh.”

Cố Thiện hắt đầu (chép =.=), im lặng trầm mặc, hấn rất khó chịu, khó chịu đến nỗi không nói nổi nên lời.

Giang Nhược Thủy nhưng lại hiểu lầm, nghĩ rằng hấn tức giận vì mình cố ý làm như thế: “Việc này, thực xin lỗi, có lẽ trước đó em nên nói qua với anh...”

Có lẽ, quả thật hấn là nên “bàn bạc” trước với hấn một chút, nhưng là, lấy danh nghĩa gì mà bàn?

Lúc trước quyết định dọn vào đây sống cũng là vì số lần cậu ở lại qua đêm dần dần nhiều lên, nên Cố Thiện liền đề nghị như vậy. Cậu nghĩ rằng đồng thời đây cũng là lời mời nhằm xác định quan hệ tình cảm của cả hai, vì thế cậu đồng ý. Nhưng cuối cùng lại không phải vậy, suốt một năm qua, là cậu đã lầm rồi.

“Em ngày mai sẽ dọn đi,” Giang Nhược Thủy tiếp tục cúi đầu nói, “Trong ký túc xá cũng chuẩn bị xong cả rồi.”

“Cũng không cần cần nhắc thêm nữa à?” Cố Thiện đã mở miệng, thanh âm có chút chua chát.

“Ừm, tất cả thủ tục đều xong cả rồi.” Giang Nhược Thủy cứ thế trả lời.

Cố Thiện không nói gì nữa.

Hắn vẫn hết sức khờ dại, luôn tự cho là đúng, nghĩ rằng vẫn kịp vãn hồi, nghĩ rằng vẫn còn có thể cố gắng giữ cậu lại bên cạnh. Cuối cùng lại chỉ có thể chua xót thừa nhận, đã quá muộn rồi, hắn giữ không được cậu. Hắn thậm chí không nói nổi một lời “Không cần đi đâu, em cứ ở lại đây”, bởi vì biết bản thân trước kia đã tổn thương cậu quá sâu, biết rằng hắn không có lập trường nói thế, biết Nhược Thủy đã không hề đồng ý hắn, nếu còn nói ra, e rằng chỉ phí công làm cậu ấy phức tạp thêm mà thôi.

Bọn họ, đã kết thúc rồi sao.

Lấy tay che mắt, Cố Thiện đứng dậy, đi về phía phòng sách: “Tôi nay anh còn chút chuyện phải giải quyết, em cứ đi ngủ sớm đi.”

“Ừm,” Giang Nhược Thủy cũng đứng dậy, nhìn dáng lưng của hắn, “Anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ngày mai để anh chở em đi.” Cố Thiện lại thản nhiên nói.

Giang Nhược Thủy vừa định nói không cần, nhưng rồi dừng lại, chỉ nói một chữ: “Được.”

Vẫn là nên có trước có sau như vậy đi.

Đã kết thúc rồi, bọn họ.

13. Chương 13

(Rất rất thích chương này nha

~~)

Giang Nhược Thủy dọn đi rồi, Cố Thiện nhìn cậu lúc thu dọn đồ đạc, đột nhiên chân tay trở nên luống cuống, phải ngồi trên sô pha nhìn cậu thu dọn, hay nên đứng bên cạnh cậu giúp một tay. Cố Thiện nhận ra mình không làm được, vì thế tìm cớ trốn vào phòng sách.

Đợi đến lúc Giang Nhược Thủy đến gõ cửa, quyển sách trên tay Cố Thiện, vẫn là trang mở ra từ nãy. Chần chờ nhìn sách, lại chần chờ nhìn cánh cửa phòng sách, cuối cùng phải đến lúc Giang Nhược Thủy hoài nghi mở miệng hỏi hắn có trong đó không, hắn rốt cục mới đứng dậy. Mở cửa, Giang Nhược Thủy đứng ở bên ngoài, vẫn đang giữ tư thế sắp gõ cửa tiếp, có chút xấu hổ. Trên sô pha có một ba lô, sô pha bên cạnh cũng có một túi du lịch không lớn không nhỏ, đây là toàn bộ vật dụng Giang Nhược Thủy thu xếp chuẩn bị dọn đi.

“Sao lại ít như vậy?” Cố Thiện nhin không được mở miệng hỏi.

Giang Nhược Thủy hé miệng cười cười: “Gần thế.”

Chính là như vậy, cậu cũng hết sức kinh ngạc, mình đã vào đây ở lâu như thế, nhưng đồ đạc chỉ có một ít, chính là thật sự không thể thu dọn.

Có lẽ chính trong tiềm thức cậu cũng biết rằng, đến một ngày cũng sẽ phải dọn ra thôi.

Tiềm thức thật kì diệu.

“Em phải đi rồi,” Thấy Cố Thiện không nói gì, Giang Nhược Thủy liền tiếp tục, “Buổi chiều trong trường có chút việc.”

Thật ra không hề có việc, nhưng là, có mấy lần lấy cũng mượn có nói cho xong, như thế lại thành thói quen, đối với Cố Thiện, cậu đã không còn có thể thẳng thắn được .

Cố Thiện liền gật gật đầu: “Đi thôi, anh đã bảo sẽ chở em đi mà.”

Trên đường đến trường, cả hai đều không hề lên tiếng phá vỡ trầm mặc trong xe.

Có lẽ vẫn còn tình cảm, cho dù không phải quan hệ như vậy... Giang Nhược Thủy lấy tay chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trong lòng nghĩ thế, thản nhiên tự giễu.

Đến trường, dưới lầu ký túc xá, xuống xe, Giang Nhược Thủy muốn cầm lấy túi du lịch trong tay Cố Thiện, lại bị Cố Thiện ngăn lại.

Cố Thiện cười nói: “Không mời anh lên ngồi một chút à?”

Giang Nhược Thủy có chút kinh ngạc, nhưng Cố Thiện không để cho cậu có cơ hội từ chối khéo liền tiếp lời: “Nếu em có cần dọn dẹp gì thì anh cũng giúp được.”

“Không cần đâu, mọi thứ đều dọn dẹp xong hết rồi.” Giang Nhược Thủy vừa nói xong lại có chút hối hận, còn nói thế nào nữa, cậu cảm thấy lời vừa rồi, có phần hơi quá đáng.

Quả nhiên, Cố Thiện trong mắt chợt lóe bi thương rồi lại biến mất, nhưng hắn trong phút chốc đó che dấu rất tốt, tiếp tục cười nói: “Vậy được rồi.”

“... Hay anh cứ lên ngồi một lát, uống ly nước đã.” Giang Nhược Thủy cuối cùng cũng nói.

Nếu không phải trước kia chính tai nghe được Cố Thiện nói người hấn thích chính là Lee, tận mắt nhìn thấy hấn tỉ mỉ quan tâm Lee, cậu gần như sẽ hoài nghi Cố Thiện thực tế luyện tiếc cậu biết bao nhiêu, Cố Thiện trên mặt tươi cười khó coi, chỉ có chính hấn nhìn không thấy mà thôi.

Nằm trên tầng năm ký túc xá, một căn phòng đơn, hướng mặt về phía Nam, phương vị rất tốt.

Vào cửa, Cố Thiện nhìn trái nhìn phải, căn phòng nhỏ, ngoại trừ phòng ngủ bên ngoài, còn phòng bếp, nhà vệ sinh, cùng ban công, sạch sẽ ngăn nắp gọn gàng, ấm áp tự nhiên. Giang Nhược Thủy quen thuộc đi vào phòng bếp, rót một ky nước cho hấn, Cố Thiện khi đó mới phát giác, cậu ấy đã ở trong này vài ngày rồi.

Để Cố Thiện ngồi trên ghế gần đó, còn mình ngồi lên giường, Giang Nhược Thủy biết bản thân vẫn có chút khó xử. Tình cảm của một người, đâu phải nói kết thúc, là kết thúc ngay được.

Cúi đầu nhìn ly nước thủy tinh trong tay, đến cả một lúc sau, cả hai gần như không nói gì. Cho đến khi Cố Thiện nhẹ nhàng mở miệng: “Sau này sống một mình, em nhớ phải tự chăm sóc bản thân thật tốt đấy.”

Giang Nhược Thủy ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Em biết rồi. Anh cũng vậy, anh so với em còn không biết chăm sóc mình hơn nữa kia.”

Cố Thiện hơi hơi kéo khóe môi, không đáp lại.

Lại im lặng một lúc nữa, Giang Nhược Thủy đem cái ly đặt lên bàn, đứng dậy: “Thật không thể giữ anh lại, em đã hẹn với giáo sư rồi, ba giờ phải đến văn phòng.”

Cố Thiện cũng đứng dậy, buông cái ly, cúi đầu nói nhanh: “Được.”

Trên đường về, Cố Thiện một tay nắm tay lái, một tay đỡ trán. Vị trí phó lái bên cạnh không có ai, hấn liền cảm thấy xe trở nên thật trống vắng.

Sau, khi về đến nhà, loại cảm giác này càng sâu sắc hơn.

Thật kì quái, Giang Nhược Thủy rõ ràng không mang đi nhiều đồ đạc, nhưng cả căn phòng bỗng trở nên thật lớn. Những nơi mắt có thể nhìn đến, đều là khoảng không, không có gì cả.

Không có đôi dép lê cậu thường mang, không có cái ly cậu thường dùng, không có sách báo tạp chí cậu thích xem, không có laptop của cậu. Cố Thiện đi vào bếp, trong tủ lạnh chỉ không có món bơ lạc Giang Nhược Thủy thích ăn, trong tủ chén không có hộp đựng cơm của cậu. (Nguyên văn là “tiện lợi hạp”, hình như gần giống như bento của Nhật ấy ~~)

Cố Thiện đi vào phòng ngủ, tủ quần áo không có quần áo của cậu, trên tủ đầu giường không có mắt kính của cậu, bàn học nhỏ cũng không có tập ghi chép của cậu.

Trong phòng vệ sinh đã không còn bàn chải đánh răng cùng ly súc miệng của cậu, trên giá treo cũng không còn khăn mặt của cậu.

Mọi nơi đều trống rỗng.

Hành lý của Giang Nhược Thủy không nhiều lắm, nhưng tất cả đồ đạc của cậu đều mang đi cả rồi, một chút cũng không lưu lại.

Cố Thiện thật chậm rãi tiến đến bên giường, ôm lấy chần hít một hơi thật sâu, là mùi hương nhàn nhạt của bột xà phòng – Cố Thiện nhảy dựng lên, vọt tới phòng giặt giũ, thấy bên ngoài trên ban công, khăn trải giường và áo gối đều đã được giặt sạch sẽ đang bay phấp phới. Giang Nhược Thủy sau khi thu dọn xong, đã mang tất cả đi giặt.

... Hai tay nắm chặt thành quyền, Cố Thiện cuối cùng cũng tin, tất cả mọi thứ, Giang Nhược Thủy đều đã sớm lên kế hoạch cả rồi, cậu muốn đem bản thân biến mất không để lại chút dấu vết, thậm chí ngay cả một chút hơi thở cũng không vờn lại nơi đây.

Cậu sao lại có thể, như thế nào có thể keo kiệt đến thế, ngay cả hương vị cuối cùng cũng không để lại cho hần sao? Cố Thiện cảm thấy mình không thể suy nghĩ được nữa, ngơ ngác đứng ở đó, nhìn khăn trải giường dưới ánh mặt trời bay lên theo làn gió êm dịu.

Nhớ đến Giang Nhược Thủy lúc ở trên xe, lơ đãng nói một câu: “Hôm nay trời đẹp hiếm thấy.”

Vốn học kỳ sau mới bắt đầu làm trợ giảng, nhưng đột nhiên có một trợ giáo có chuyện phải đi, Giang Nhược Thủy liền trực tiếp thay thế vị trí của người đó.

Đi học, đi làm, viết luận văn, làm bài tập, cuộc sống hết sức trật tự.

Nhưng rất tự tại, sống một mình, thật tự do, ngoại trừ đôi khi ngẫu nhiên nhìn bên ngoài trống trải sẽ hơi buồn một chút, còn lại đều rất tốt.

Không lâu sau Lee cũng biết tin cậu và Cố Thiện chia tay, chuyện thế này, cũng lẽ không được bao lâu, bởi thế nào thì Lee cũng vẫn giữ liên lạc với cậu kia mà.

Lee không nói gì thêm, chỉ nhiệt tình đến thăm ký túc xá của cậu, cứ luôn miệng cảm thán thật an nhàn, cậu ta cũng muốn đến đó ở.

Giang Nhược Thủy chỉ cười nhìn cậu ta, cậu thật sự rất cảm ơn Lee không hỏi lý do, nói đi nói lại, cậu cũng không muốn gợi lên vết thương cũ. Chỉ không biết Lee và Cố Thiện thế nào rồi, không có cậu chen giữa cản trở, có phải cả hai người đã có kết quả rồi hay không?

Vậy đến khi đó thì sao? Cậu liệu sẽ bận tâm chứ?

Hay là đến khi đó, cậu cũng đã tìm được người khác, một người bạn đời mới.

Nhưng Lee không hề nhắc đến tên Cố Thiện một lần, hoàn toàn hợp ý cậu. Đúng là thế, Lee luôn có thể hiểu tâm ý cậu, giống như là, mang quăng kí ức này xóa đi, một chút hơi thở cũng không để lại, cho rằng mọi việc đều không xảy ra.

Nghĩ như vậy, Giang Nhược Thủy nhin không được gợi lên khóe miệng. Cậu đột nhiên tin tưởng, hoặc nói là tin chắc chắn, rằng Lee đã biết, mọi thứ đều đã biết.

Lee bị cậu nhìn cười đến nỗi có chút dè chừng, cẩn thận hỏi lại: “Làm gì thế, đột nhiên thích ta rồi hả?”

Giang Nhược Thủy vỗ nhẹ lên mái tóc giờ đã biến thành màu da cam nguyên chất của cậu ta: “Chắc vậy đó, cậu không phải người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở sao?”

Lee ha ha cười: “Ta cũng yêu mi nhất đó, Nhược Thủy à!”

Giang Nhược Thủy buồn ôm ngực cười nhìn cậu không nói.

“Nhưng mà nè,” Lee cả con mắt lẫn câu chuyện đều xoay vòng, trên mặt mang theo nghịch ngợm tươi cười nói, “Người yêu cậu nhất ấy, không phải là tớ đâu nhé.”

“A, phải vậy không?” Giang Nhược Thủy nhăn mày, “Làm tôi đau lòng quá đi.”

“Sẽ không.” Lee lắc đầu, “Bởi vì người cậu yêu nhất, cũng không phải tớ.”

“... Nói vậy, cậu là người thiệt thòi nhất rồi ?” Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe miệng.

“Là chịu đâm ăn xôi chứ!” Lee cười lớn, “Nghỉ đông tớ sẽ theo cậu về thành phố C, tớ muốn đi thăm cha mẹ chồng!”

“Rồi rồi rồi,” Giang Nhược Thủy giở ánh mắt xem thường “Cha mẹ chồng của cậu còn không phải là món lẩu cay chính tông của thành C sao!”

Lời nói mập mờ của Lee, chỉ lưu lại trong đầu Giang Nhược Thủy chốc lát, liền được gói lại quẳng ra sau đầu. Yêu không yêu cái gì chứ, tên nhóc Lee này chắc lại muốn làm mai mối gì cho cậu đây. Một Cố Thiệu đã làm cậu đau thương đến thế, đừng nói đến người khác, đến lúc đó chẳng phải là “thân tại Cao doanh tâm tại Hán doanh” sao, lúc đó lòng cậu còn không buồn chết đi được sao. Cậu đương nhiên không trách Lee, bạn bè tổn thương nhau, kết giao thật ra chính là “tổn nhân bất lợi kỷ” (làm tổn thương người khác nhưng mình cũng không được lợi). Thật ra bạn học Lý Tiểu Thiên này, nhìn thì thấy “vô tâm vô phế”, nhưng cậu biết rõ tính cách của cậu ta, gặp loại chuyện thế này, cũng âm thầm không bức chết cậu.

Cho nên, về việc “lòng dạ hẹp hòi” không nói rõ với Lee cũng không khuyên bảo gì cậu ta, là chuyện đương nhiên. Nếu thật sự là huynh đệ sống chết có nhau, trong lòng cậu đang khó chịu thế này, sao có thể tùy ý để Lee bên cạnh vui vẻ thế được?

Nhiều lần, Lee đều hết sức bị phần dỗi theo khí chất thanh cao làm người khác run sợ của Giang Nhược Thủy rồi nói: “Đã bảo Nhược Thủy bụng dạ khó lường rồi mà, sao chẳng ai thêm tin mình hết vậy?”

Người mới nhìn qua tướng đâu không hề để ý chuyện gì, mới là đáng sợ nhất .

Sự kiện lần này, làm cho Lee càng thêm nhận thức rõ ràng một chuyện – Giang Nhược Thủy với những cái khác đều lạnh nhạt, chỉ có Cố Thiệu mới làm trái tim cậu rung động.

Tuy rằng không biết chi tiết, nhưng Lee ít nhiều có thể đoán được, cách làm của Giang Nhược Thủy tuyệt tình biết bao nhiêu. Cũng không thể nói cậu phỏng đoán bậy bạ, người nào nhìn thấy ánh mắt Cố Thiệu ảm đạm dần đi, cũng đều sẽ cảm thấy thương cảm, hoặc là vỗ tay tỏ ý vui mừng – cậu dĩ nhiên nhất định sẽ là kiểu thứ hai.

Cố Thiệu cảm thấy đã rất lâu rồi không được gặp Giang Nhược Thủy, nhưng thật ra cũng chỉ mới một tháng, bốn cái cuối tuần, ba mươi một ngày mà thôi. Mỗi ngày, khi mắt vừa mở trong đầu chỉ có một suy nghĩ, nhớ cậu quá, thật sự rất nhớ cậu.

Nhịn không được bèn gọi điện thoại, đầu dây bên kia lần nào cũng dùng giọng điệu rất thản nhiên, rất lễ phép nói chuyện với hắn. Nhắn tin rồi gửi bưu phẩm, cũng đều nhận được hồi âm hết sức ôn hòa lễ độ .

Xa mặt cách lòng.

Cố Thiệu tự cười nhạo bản thân, sau khi chia tay rồi hắn mới có thể hiểu được những suy nghĩ cùng thói quen của Giang Nhược Thủy.

Có người nói, để quên đi một cuộc tình, cần phải có một người mới lần thời gian, nếu không quên được, hoặc là người mới không tốt, hoặc do thời gian không đủ dài. Hắn không đi tìm tình cảm mới, thậm chí vẫn duy trì thật tốt thói quen của người đàn ông của gia đình, cứ sáng chín chiều năm, đúng giờ về nhà. Cũng không phải không có thời gian – vấn đề mấu chốt chính là, hắn không muốn quên.

Hắn đến nay vẫn cảm thấy được xương cốt cả người đều đau, nhưng lại thích loại cảm giác này đến kì lạ, sợ rằng đến một ngày nào đó sẽ quên, sẽ hoàn toàn đánh mất Giang Nhược Thủy.

Buồn cười chính là, hắn quả thật đã hoàn toàn đánh mất rồi.

14. Chương 14

Sáng sớm tỉnh giấc, Cố Thiện trước tiên trừng mắt nhìn trần nhà, sau đó bất đắc dĩ xoay người bước xuống giường, tiến vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu, rồi giặt quần lót.

Động tác hết sức thành thạo, bởi vì đã vài lần liên tục như vậy... Nhìn gương mặt mình với cái cảm lúng lúng phùng râu, Cố Thiện chỉ thở dài một hơi.

Cũng chỉ là mơ thấy Giang Nhược Thủy thôi mà, dù sao cũng đã thành thói quen cả rồi.

Mặc xong quần áo sau đó tiến ra cửa. Trước kia khi Nhược Thủy còn ở đây, bình thường hẳn sẽ làm bữa sáng, nhưng hiện tại, ngược lại không muốn ăn.

Đã xa cách được một tháng, từ đầu đến giờ trái tim vẫn cứ đau điên cuồng như thế, đến bây giờ thật ra cũng đã không còn thấy khó chịu nữa, Cố Thiện nghĩ, có lẽ mình đã quá quen thuộc với cảm giác đó rồi.

Thật lòng mà nói, với xã hội hiện nay thì hợp rồi ly tan là chuyện bình thường, chuyện tình cảm, hợp thì quen không hợp thì chia tay, làm gì có ai mất đi người yêu lại không sống nổi chứ? Giang Nhược Thủy, chắc là em ấy nghĩ như thế nhỉ?

Nổ máy xe, đã thành thói quen, nhìn về bên phía phốp lá, sau đó mới nở nụ cười nhẹ tự cười mình, rồi mới lái xe đi làm.

Con đường quen thuộc, thời gian quen thuộc, xe chạy trên đường quen thuộc, thế mà Cố Thiện không biết sao cũng có thể lái xe đâm vào hàng rào chắn bên cạnh. Đến lúc phục hồi tinh thần, chính hẳn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy tính mạng an toàn xuất chúng của xe, túi khí làm cho hẳn cảm thấy choáng váng cả đầu.

Cảnh sát giao thông nghiêm khắc chỉ dạy một thôi một hồi, giữ giấy phép, ghi hóa đơn đóng phạt, xe cũng bị mang đi. Cố Thiện cả quá trình rất biết phối hợp, sau đó dờ dẫm đi lên lối đi bộ. Di động reo vang, hẳn chờ một lúc, reo vài lần mới chịu bắt máy, lãnh đạo bên kia đầu dây măng hẳn không ngừng, hôm nay có một vị khách rất quan trọng, làm thế nào mà hẳn vẫn chưa chịu tới!

Cố Thiện xin lỗi, sau đó nói sơ qua tình hình xe cộ, khẩu khí lãnh đạo mới dịu đi đôi chút, bảo hẳn trước cứ nên đến bệnh viện khám đi đã.

Gác máy, bước chân Cố Thiện dừng lại, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, đứng lúc bên đường có băng ghế dài, bèn bước đến ngồi.

Nhắm mắt lại, đỡ trán, một lát sau trái tim hẳn mới tăng tốc thành thịch đập.

Hẳn vừa nãy thế mà lại có thể đâm xe vào hàng rào chắn!

Hẳn vậy mà nghĩ đến Giang Nhược Thủy đến nỗi ngẩn ngơ cả người?!

Mà quan trọng hơn, may mắn đã không đụng vào người ta... May mắn không đụng vào xe khác – may mắn hẳn vẫn còn sống.

Nếu hẳn cứ thế chết đi, còn chưa nói dỗi cha mẹ, vẫn chưa mang người yêu về cho họ xem mặt, vẫn chưa nói cho Giang Nhược Thủy –

Mạnh mẽ lấy di động ra, tìm kiếm số điện thoại của Giang Nhược Thủy, bấm vào mục tin nhắn, rồi đột nhiên dừng lại, một hồi lâu sau mới bấm nút thoát ra. Sau đó đứng lên, đi đến ven đường chặn xe taxi, nói đường đi đến Đại Học T.

Hẳn sợ, vừa rồi hẳn thật sợ.

Nhân sinh quả thật rất ngắn ngủi, cũng rất vô thường. Sinh mệnh thật sự quý giá biết bao, không biết đến một lúc nào đó ở một nơi nào sẽ chết đi. Nếu trên sao Thiên Lang [1] có người sinh sống, thì trong mắt bọn họ, người địa cầu chỉ nhỏ như hạt bụi, còn sinh mệnh người địa cầu chỉ là một chớp mắt thoáng qua.

Hẳn sợ, nếu không bắt lấy cái chớp mắt này, làm chuyện đúng đắn, thì hẳn sẽ tiếc nuối chuyện lần này đến suốt đời mất!

Hắn sợ rằng ngay cái chớp mắt này, Giang Nhược Thủy sẽ không ở bên cạnh.

Đến lúc đứng trước phòng gỗ cửa, tim Cố Thiện đập hơi nhanh, hắn biết làm như thế rất đột ngột, nhưng hắn không thể không chế hành động của mình.

Giang Nhược Thủy mở cửa, thấy người đến, có chút kinh ngạc.

Cố Thiện đột nhiên cũng không biết nói gì, hai người nhìn nhau, không ai nói một câu nào.

Vài giây sau, Giang Nhược Thủy mỉm cười một cái: “Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Anh xin nghỉ.” Cố Thiện nói.

“Sao lại nghỉ?” Giang Nhược Thủy hỏi.

“Đi bệnh viện.” Cố Thiện nói tiếp.

Giang Nhược Thủy hơi mở to hai mắt: “Anh có sao không, trong người không khỏe à?”

Cố Thiện nhẹ lắc đầu, cả thể xác và tinh thần hắn đều không thoải mái, từ lúc Giang Nhược Thủy rời đi, nhưng những chuyện thế này cũng không cần nói với cậu ấy, chỉ làm cậu nghĩ hắn giả nhân giả nghĩa mà thôi.

“Anh vào nhà đi đã.” Giang Nhược Thủy nhẹ thở dài, để hắn bước vào phòng.

Phòng cậu vẫn gọn gàng ngăn nắp như cũ, nhưng hơi thở cuộc sống lại nhiều hơn trước. Cái ly, máy lap-top, Cố Thiện tâm tình trở sẵn khoái hơn đôi chút, len lén chào hỏi chúng, đã lâu không gặp bọn mày rồi .

Ngồi xuống ghế, Giang Nhược Thủy đẩy ly nước qua cho Cố Thiện, mới mở miệng hỏi hắn: “Anh tìm em, là có chuyện gì sao?”

Cố Thiện trong phút chốc không biết trả lời thế nào, chỉ nâng ly nước đưa lên miệng uống một ngụm, lại nghe thấy Giang Nhược Thủy hoảng sợ la lớn: “Tay anh làm sao thế này?”

Cố Thiện nghi hoặc nhìn tay mình, mấy đốt ngón tay sưng không thể tả, có chỗ thậm chí rách da, chắc là do đụng phải tay lái – Ồ, Cố Thiện nhún nhún vai bằng, nói với vẻ không quan tâm: “Ban nãy xe quệt trúng hàng rào chắn ấy mà.”

Giang Nhược Thủy thế nhưng lại nhảy dựng lên: “Đi, em đưa anh đi bệnh viện.”

Cố Thiện kinh ngạc, hé miệng muốn bảo không cần đâu, lại bị cậu ngăn lại: “Em còn không biết tính anh sao, chỉ toàn cho mình khỏe lắm.”

“Anh không có...” Trực giác muốn biện giải.

“Anh lúc nói dối [2] mắt chớp nhiều hơn bình thường mấy cái.” Giang Nhược Thủy không nể tình vạch trần hắn.

... Loại ngọt ngào xen lẫn chua xót này, làm Cố Thiện cảm thấy thực bất đắc dĩ, chỉ có thể yên lặng đứng lên.

“Anh hiện giờ cảm thấy thế nào?” Giang Nhược Thủy vừa khoác áo vừa hỏi.

“... Hơi chóng mặt một chút, muốn ới nữa.” Cố Thiện lần này thành thật trả lời.

“Rốt cuộc bị quệt mạnh lắm à?” Giang Nhược Thủy bước đến đỡ lấy hắn, hỏi.

“... Cọc an toàn bị ngã.” Không biết sao hắn vừa chột dạ lại vừa mừng thầm trong bụng.

Giang Nhược Thủy không hỏi tiếp, kéo hắn đi thẳng ra ngoài.

Cách trường Giang Nhược Thủy học không xa có bệnh viện Tam [3], hai tay Cố Thiện đã được bôi thuốc và dán băng gạc, thầy thuốc cũng cho hắn làm kiểm tra nội tạng và cả phần đầu, may mắn là không bị sao. Hắn chóng mặt và buồn nôn, có thể là do đập túi khí vào hơi mạnh. Được bác sĩ dặn về nhà phải nghỉ ngơi, không cần nhập viện.

Rời khỏi bệnh viện, Cố Thiện đứng ở ven đường, có chút mờ mịt. Giang Nhược Thủy hỏi: “Để em đưa anh lên xe, anh phải về nhà nghỉ ngơi ngay đây.”

Cố Thiện nhìn cậu, muốn hỏi cậu không đi cùng nhau sao, lại đột nhiên nghĩ chính mình không có lập trường mới hỏi như vậy.

Giang Nhược Thủy thấy hắn đã ngẫm đồng ý, liền phát tay gọi xe.

Cho đến khi đã ngồi vào xe rồi, Cố Thiện mới nhìn ánh mắt Giang Nhược Thủy, thốt lên câu: “Cám ơn.”

“Không có gì.” Giang Nhược Thủy cười cười, nói.

Cố Thiện quay đầu nhìn bóng dáng Giang Nhược Thủy dần dần nhỏ đi, đến khi xe rẽ sang đường khác không nhìn được nữa. Thật ra hắn muốn ở lại thêm chút nữa, muốn ở bên cậu thêm chút nữa, nhưng hắn lại không có lý do gì để làm thế, cái lý do chết tiệt đó!

Nhưng ít ra, cuối cùng cũng được nhìn thấy cậu. Cơ thể thân thuộc đến thế, cả hơi thở và hương vị trên người cậu.

Tựa như một người đói đã lâu, khát đã lâu, tuy lần này cũng không phải là ăn uống no đủ, nhưng cũng uống được một giọt nước trong lành giải tỏa cơn khát. Đương nhiên, nói cho chính xác, thì vẫn chưa thỏa mãn hết được.

Lần này dựng xe, nghỉ ngơi hai ngày, Lee cũng đề nghị hắn nên đi cúng thần cúng Phật giải hạn đi, nhưng khi quay về công ty, Cố Thiện ngạc nhiên lẫn mừng rỡ phát hiện một điều, rằng hóa ra hắn cũng có thể hành động một chút – công ty bọn hắn mấy ngày gần đây đang dự tính hợp tác với một trường cao đẳng làm một hạng mục mang tính thực nghiệm.

Vốn không phải lĩnh vực thuộc trách nhiệm của Cố Thiện, trường cao đẳng dự định hợp tác ban đầu đưa ra cũng không phải trường T, nhưng lần này Cố Thiện rất tích cực tham gia, cuối cùng đề án của hắn được chọn, quyết định hợp tác với đại học T, hắn cũng trở thành một trong những thành viên chịu trách nhiệm chính.

Lý do, mượn cớ này nọ, cái gì nên có đều đã chuẩn bị đủ.

Note:

[1]: Sao Thiên Lang hay còn gọi là Sirius, một trong những sao sáng nhất và gần Trái Đất nhất, lớn gấp 25 lần Mặt Trời. Chi tiết xem tại đây: wikipedia

[2]: nguyên văn là có nghĩa là “nói chuyện” nhưng mình tự ý sửa thành nói dối nghe có vẻ hợp lý hơn (==;;;;)

[3]: Bệnh Viện Tam: nguyên văn: = tam y viện, vậy là bệnh viện số 3 hay sao nhờ ;___;

15. Chương 15

Chuông cửa reo vang, Giang Nhược Thủy buông sách, không biết ai lại đến vào giờ này. Bởi vì không khẳng định được, lần trước Cố Thiện đột nhiên đến thăm quả thật đã làm cậu kinh ngạc một trận. Trên đường đi làm, sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, không đến công ty cũng không đi bệnh viện, lại cố tình đến tìm cậu.

Đương nhiên cậu cũng sẽ không tự mình đa tình, nghĩ Cố Thiện có ý gì với cậu. Có lẽ chỉ đơn giản là trùng hợp, hoặc muốn tìm Lee lại không đi, ừm, chuyện tình cảm có vấn đề chăng?

Nghĩ như thế, cậu cũng không cần phải rối rắm làm gì, Cố Thiện đã là quá khứ, sao lại có thể ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại và tương lai của cậu được?

Mở cửa ra, lại nhìn thấy gương mặt Cố Thiện. Giang Nhược Thủy không biết trên mặt mình là biểu tình gì, chỉ là sâu trong nội tâm cậu, cảm thấy có chút khó xử.

Cố Thiện cứ đứng bên ngoài như thế, gõ cửa rồi lại không biết nói gì.

Giang Nhược Thủy âm thầm thở dài, nghiêng người qua một bên, có ý bảo hắn hãy vào nhà đi.

Sau khi vào phòng, Cố Thiện mới hé miệng cười nói: “Dạo này công ty anh có ý muốn hợp tác với đại học của em làm một hạng mục, anh nghĩ cũng thuận tiện, có dịp đến thăm em.”

“Cám ơn.” Giang Nhược Thủy cười, đi lấy cho hắn ly nước, “Lần trước anh về nhà còn thấy trong người khó chịu chỗ nào nữa không?”

“Ừm, nghỉ ngơi hai ngày, đã khỏe rồi.” Cố Thiện cũng cười đáp.

“Xe anh đâu?” Giang Nhược Thủy liền ngồi vào bên giường, hỏi.

Cố Thiện cũng ngồi lên ghế, nhún vai: “Bị giữ tạm thời, không lấy được, bằng lái cũng bị giam luôn rồi.”

“Ai bảo anh không cẩn thận.” Giang Nhược Thủy cũng nhún vai đáp.

Cố Thiện cười cười, không nói nữa.

“Dạo này em khỏe không?”

“Dạo này anh sao rồi?”

Vừa dứt lời, cả hai đều ngạc nhiên, bèn cười trừ, Cố Thiện nghiêng người về phía trước, nhìn vào mắt Giang Nhược Thủy, vẻ mặt hết sức dịu dàng, mở miệng nói: “Nói thật anh cũng không được khỏe lắm.”

Giang Nhược Thủy hơi khép mắt, lại ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt: “Sao lại thế?”

Cố Thiện không trả lời, chỉ lắc đầu: “Còn em?”

“Cũng khỏe lắm.” Giang Nhược Thủy mỉm cười trả lời, “Giờ học trên lớp, dạy học, làm việc, có khi khá bận cũng có khi rất nhàn hạ.”

Không nhớ đến hắn chút nào sao? Không hề đau khổ dù chỉ một chút? Cố Thiện há miệng thở dốc, lại đột nhiên không nói gì nữa. Hắn cứ không có lập trường mà hỏi như thế. Hắn khao khát muốn biết, rằng Giang Nhược Thủy có còn chút tình cảm nào với hắn không, nhưng lại không dám lên tiếng, cũng như hắn chưa bao giờ có can đảm nói thích cậu.

Hắn sợ, sợ rằng Giang Nhược Thủy sẽ bình tĩnh mà mỉm cười cự tuyệt hắn, sau đó lại rời xa hắn, đến một nơi xa thật xa, làm hắn không thể gặp cũng không thể chạm vào, làm hắn không còn lý do gì để ngăn ngorengồi bên cạnh cậu nữa.

“Phải rồi, dạo này Lee có vẻ đã khỏi hẳn rồi đấy, anh có đến thăm cậu ấy chưa?” Giang Nhược Thủy tìm đề tài nói chuyện, không biết cố ý hay vô tình, lại nói như thế, suy cho cùng, Lee là người mà bọn họ đều biết, cũng có thể coi là đề tài nói chuyện.

“Vẫn chưa, có gọi điện thoại cho cậu ta mấy lần.” Cố Thiện thản nhiên nói.

Hắn bị Lee len lén mỉa mai, cười nhạt, thê thảm hết sức, nhưng lại chẳng thể mở miệng phản bác lấy một câu.

Giang Nhược Thủy bèn nheo miệng: “Tên nhóc đó do bị thương nằm một chỗ, nên bây giờ gặp người khác có hơi lúng túng, anh cũng nên dẫn cậu ấy đi đây đi đó chơi đi.”

Cố Thiện kinh ngạc, miễn cưỡng kéo khóe môi thành nụ cười: “Cậu ta bạn bè nhiều lắm, cứ để tự nhiên cũng có người chơi cùng.”

Giang Nhược Thủy nghe xong, tỏ vẻ đã sáng tỏ, gật gật đầu: “Là vậy... Tên nhóc đó ai cũng không cự tuyệt cả.”

“.....” Cố Thiện thở ra thật dài, bởi hắn đã bế tắc rồi.

Lúc trước chỉ biết mang tảng đá đập vào chân mình, không hề nghĩ đến việc không chỉ ngón chân, mà toàn bộ bàn chân đều phải bỏ đi. Giang Nhược Thủy bây giờ cho rằng hắn với Lee có tình ý, hắn cũng hết đường chối cãi, bởi vì ngày đó cậu nghe được từ chính miệng hắn nói ra những lời như thế mà.

Nhìn phản ứng của hắn, Giang Nhược Thủy liền tin chắc rằng, hắn là vì chuyện của Lee nên mới phiền muộn như vậy, bắt chéo chân, đảo tròn mắt: “Thực ra Lee nhìn bề ngoài rất ham vui, nhưng bên trong

vẫn còn ngậy thơ lắm, anh cứ thường xuyên làm vài việc vụn vặt tỏ ý thân mật, biết đâu có thể làm cậu ấy xúc động thì sao.”

“Khụ,” Cố Thiện nắm tay ho nhẹ một chút, “Chúng ta đừng nói chuyện cậu ta nữa được không?”

“Hừm, thôi được.” Giang Nhược Thủy cười cười, chỉ cần hần không nhắc đến chuyện đau khổ kia, “Vậy nói gì bây giờ?”

“Nói về cuộc sống của em đi?” Cố Thiện thử hỏi với vẻ thăm dò.

“Cuộc sống của em? Không phải vừa nói rồi sao?” Giang Nhược Thủy nhún vai.

“Vậy sức khỏe em thế nào? Có bệnh gì không? Có ăn cơm đúng giờ không đấy? Bình thường em đâu có chịu ăn cơm đúng giờ đúng bữa, lần nào anh cũng phải nhìn chăm chăm em mới...” Cố Thiện đang nói đột nhiên dừng lại.

Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe miệng: “Không sao, em ở trong trường, cũng gần căn-tin.”

“Ừm.” Cố Thiện gật gật đầu, lại nhớ đến một việc, “Ừ, dạo này anh được thăng chức, lương cũng tăng nữa.”

“Chúc mừng anh!” Giang Nhược Thủy thành tâm mừng cho hần.

“Tiền không biết phải tiêu xài thế nào, chỉ toàn để đó.” Cố Thiện thản nhiên nói, khóe môi nhếch lên, nở nụ cười có phần cay đắng, “Hồi trước đã bàn bạc sẽ cùng nhau đi du lịch, cuối cùng...”

“Chỉ là chuyện trước kia,” Giang Nhược Thủy cười nói, “Huống hồ em cũng không thích đi đây đi đó lắm.”

“Nếu,” Cố Thiện nhìn vào mắt cậu, hỏi, “Anh nói là nếu nhé, nếu có thể đi du lịch, em sẽ đi đâu, làm gì?”

Giang Nhược Thủy nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ: “Nếu vậy, em muốn đi Xuyên Tây. Tuy quê gốc em ở đó, nhưng chưa đến lần nào...”

“Còn nơi nào khác không?” Cố Thiện cười, lại hỏi.

“Vậy đi Đại Lý hoặc Đằng Trùng cũng được...” Lại nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ.

“Còn muốn đi đâu nữa? Nước ngoài thì sao?”

“Ừm, em muốn đi du lịch vòng quanh Châu Âu một lần.” Giang Nhược Thủy cười cười, “Nhưng chỉ muốn vậy thôi, em không có dư tiền thế, lại không

có người đi cùng, nếu chỉ có một người đi hần sẽ cô đơn lắm.”

“... Ừ, đúng là vậy thật.” Cố Thiện cúi đầu, mang theo một chút chua xót, tươi cười đáp.

Chốc lát đã không còn đề tài để nói, một lúc sau, Giang Nhược Thủy mới lên tiếng nhắc: “Anh đến gặp thầy em phải không? Là gặp xong rồi hay vẫn chưa thế?”

“Gặp xong rồi, kế tiếp cũng chưa biết làm gì.” Cố Thiện nói, trong lòng hiểu được, ý cậu muốn tiễn khách, nhưng vẫn muốn mặt dày không thêm rời đi.

“Là thế này...” Giang Nhược Thủy cười cười, “Em rất hoan nghênh anh đến chơi, nhưng chút nữa em phải lên lớp rồi...”

Là nói dối, không biết từ bao giờ đã vậy, cậu nhớ rất rõ thời khóa biểu của mình, hiện giờ không có tiết. Thế nhưng cậu cũng không thể thẳng thừng nói (đuối khách) thế được.

Cố Thiện đứng lên: “Vậy anh không làm phiền em nữa.”

“Không có gì đâu, thật ngại quá, nếu không thì có thể cùng ăn cơm rồi – mà chắc em chỉ có thể mời anh vào căn-tin ăn thôi.” Giang Nhược Thủy cũng cười nói.

“Quyết định vậy nhé, hay lần sau đi?” Cố Thiện cười hỏi, trong mắt ánh lên vẻ chờ mong.

“Ừm, được thôi.” Giang Nhược Thủy đành phải gật đầu.

16. Chương 16

“Lần sau” đó nháy mắt đã đến, lúc Giang Nhược Thủy mở cửa, Cố Thiện đứng bên ngoài, tay cầm phần cơm mua sẵn giờ lên: “Ăn cơm chưa?”

“Ồ, vẫn chưa.” Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe miệng.

“Anh biết, hôm nay em không có tiết, chắc cả ngày cũng không thềm ra ngoài luôn chứ gì.” Cố Thiện nháy mắt mấy cái.

Giang Nhược Thủy bất đắc dĩ phải để cho người kia bước vào, trong lòng không khỏi hoài nghi, từ lúc nào mà Cố Thiện lại nhớ rõ thời khóa biểu của mình đến vậy.

“Sao hôm nay anh lại rảnh rỗi đến thăm em thế?” Giang Nhược Thủy trong vô thức trong câu nói có thêm một từ “lại”.

Cố Thiện cười cười: “Hôm nay anh đến là có chút việc cần bàn với hiệu trưởng trường em ấy mà.”

Thật ra hẳn toàn dựa theo thời khóa biểu của Giang Nhược Thủy, sắp xếp thời gian chạy đến đây.

Yên lặng ăn cơm xong, rồi lại yên lặng thu dọn. Giang Nhược Thủy rất muốn hỏi Cố Thiện khi nào thì đi, nhưng Cố Thiện nói rất đúng, hôm nay cậu không phải lên trường, chỉ định cả ngày ngồi lì trong kí túc, lên mạng đọc sách.

Nhưng lần này Cố Thiện lại là người chủ động nói tạm biệt, bảo rằng dạo này thời tiết thay đổi, em nhớ mặc thêm quần áo, liền đi ngay.

Giang Nhược Thủy tựa vào khung cửa, nghiêng đầu nhìn bóng hắn rời đi. Sau đó nhú nhú mày, quay vào phòng.

Cố Thiện dạo này, thỉnh thoảng sẽ đến chỗ Giang Nhược Thủy, lúc nào cũng chọn đúng ngay giờ cơm trưa, có khi mang theo phần ăn mua bên ngoài mà hắn gọi là “thuận tiện mua thêm”, có khi mang theo [hần cơm “còn thừa đêm qua”, bảo rằng ăn một mình buồn lắm, huống gì hắn có thể xem Giang Nhược Thủy có ăn trưa đúng giờ không.

Giang Nhược Thủy những lúc như thế chỉ có thể sờ sờ mũi, cười cười, không biết phải nói gì.

Phải rồi, bảo cậu phải nói gì bây giờ? Cũng không thể nói những lời cứng ngắt được, nếu đĩa chia tay rồi thì đâu còn quan hệ gì nữa, hành xử thất thố còn có thể bị cho là tự mình đa tình, trong lòng người kia chỉ muốn rằng họ có thể làm bạn với nhau thôi.

Mà cũng do thái độ của chính cậu, nếu ban đầu đã quyết định ôn hòa lễ độ, thản nhiên, mà chia tay thì không thể thoáng cái đã cự tuyệt thẳng thừng như thế, dù sao Cố Thiện cũng không cho cậu có cơ hội từ chối, bởi hắn không làm ra bất kì hành động nào làm người khác thấy khó chịu, chỉ có cử chỉ ôn hòa, chừng mực, không hề mang ý tứ xâm phạm đến cậu.

Vì thế, dần dần, Giang Nhược Thủy cũng không còn nghĩ đến mâu thuẫn nho nhỏ ban đầu này nữa, cứ cho cái gì đến thì đến đi, chậm rãi tiếp nhận. Cố Thiện, lấy danh nghĩa “bạn bè” mà một lần nữa bước vào cuộc sống của cậu.

Nói một chút cảm giác gì cũng không có thì không phải lắm, nếu không khúc mắc ban đầu trong lòng cậu là gì, nhưng mà, dù sao trong mắt người kia, quan hệ với mình cũng không phải dạng đặc biệt gì, cho nên nếu mình cứ tự suy diễn như thế, sẽ hết sức phiền toái. Như vậy sao không quang minh chính đại mà tới lui, dù sao, bản thân cũng không có gì.

Đối với thái độ này của Giang Nhược Thủy, Cố Thiện dĩ nhiên cũng đã nhận ra, vừa vui vừa lo, vui là vì cậu không ghét bỏ gì hắn, nhưng lo ở chỗ, cậu không ghét bỏ, là vì không thềm quan tâm gì đến hắn.

Mỗi lần gõ cửa, trong lòng đều nhộn nhạo không yên, không biết về mặt mình phải như thế nào, không biết rồi sau khi nhìn thấy cậu hẳn sẽ như thế nào. Phải kiềm chế, không để bản thân quá xúc động, mặc kệ có bao nhiêu thương nhớ, lại không thể hấp tấp vội vàng mà hỏng chuyện (1), chỉ sợ trên mặt cậu xuất hiện vẻ khó chịu.

Nói đơn giản là hoàn hảo, một người cẩn thận dè dặt, một người lại có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, ngược lại, không khí giữa cả hai lại càng hòa hợp.

Lee lấy tay chống má, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Giang Nhược Thủy, Giang Nhược Thủy bị cậu ta nhìn đến nổi có chút bối rối không biết làm sao, nhưng cũng không nói gì, chậm rãi uống cà phê.

Quả nhiên, người không nhận được vẫn là Lee, cậu ta buông tay, cả người nghiêng về trước, trưng ra vẻ mặt của một bà tám chính hiệu: “Nè, ta nói, xét theo lý, cậu nếu như đúng là ở một mình, cơm ngày ba bữa rất thiếu thốn mới phải chứ, mà như thế, cậu so với hồi trước đúng ra phải ốm đi nhỉ?”

Giang Nhược Thủy mỉm cười nói: “Có lẽ cơ thể tôi khác người ta chăng.”

“Người cậu không phải nhện dơi là ốm lại sao? Mà sẵn đây nói luôn,” Lee không chấp nhận cách nói này của cậu chút nào, “Cậu trước kia quả thật rất ốm, lúc sau sống chung với Cố Thiện mới dần dần có da có thịt hơn một chút...”

Dứt lời liếc mắt quan sát vẻ mặt Giang Nhược Thủy, nếu nói không đúng sẽ lập tức đổi giọng, nhưng nhìn qua dường như không có gì xảy ra, cậu chỉ mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

“Cho nên mới nói...” Không thấy cảnh báo nguy hiểm, Lee lại tiếp tục tiến công.

Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe miệng: “Cậu có ý gì thì huych toẹt ra luôn đi.”

“...” Lee cười hí hí, “Dạo này hay cùng ông xã ra ngoài ăn cơm lắm phải không?”

Giang Nhược Thủy nghiêng đầu, lắc lắc, đúng thật là không hề có chuyện đó.

“Khụ, tớ biết rồi, không phải cậu có tình yêu mới đấy chứ?” Lee đơn giản hỏi thẳng.

Giang Nhược Thủy vẻ mặt bình tĩnh: “Có tình yêu mới, không nói cho cậu biết được sao?”

“...” Lee trong lòng yên lặng nhìn Giang Nhược Thủy chia buồn, thường thường, nếu Giang Nhược Thủy Nhược không thẳng thắn bác bỏ, như vậy là đã ngầm thừa nhận rồi.

Nói tới nói lui, hai người này thật không có gì sao? Rõ ràng còn quan tâm người kia đến thế... Bởi vì coi như mình cũng có phần gây nên hiểu lầm, Lee vẫn cảm giận nghĩ, rõ ràng không phải là lỗi của cậu ta, sao cậu ta phải cảm thấy chột dạ lẫn hổ thẹn chứ, chặc!

“Lâm Nhiên dạo này có đến tìm cậu không?” Lee lại hỏi, đoán không biết người đó có phải là Lâm Nhiên không.

“Lâm Nhiên có người yêu bé nhỏ của anh ta rồi, đến tìm tôi làm gì.” Giang Nhược Thủy buồn cười nói.

Lee kinh ngạc: “A, có người yêu rồi sao?”

“Cậu đừng có giả bộ không biết.” Giang Nhược Thủy liếc mắt một cái, nói toẹt ra suy nghĩ của mình.

Lee ngây ngô cười một cái, lại hỏi: “Ai thế?”

“... Nói ra thì,” Giang Nhược Thủy nhìn con người cuối cùng cũng để lộ vẻ mặt hóng chuyện nhà người khác ra kia, chỉ nói đơn giản (2), “Còn đi học, đại học năm hai, dạo này khá thân với tôi.”

“Trâu già gặm cỏ non á?!” Lee hét lên.

“... Không phải vậy đâu, cụ thể anh ta nghĩ thế nào thì tôi không biết, nhưng mà, theo tôi cảm thấy, dường như hai người cũng không tệ lắm.” Giang Nhược Thủy khóe miệng hơi nhếch lên, nói, “Nhưng mà tôi có thể khẳng định, anh ta là gay.”

“...” Lại thấy cậu bạn Cố Thiện kia đáng thương [2].

“Vậy hai người các cậu phát triển đến đâu rồi?” Lee cẩn thận hỏi.

“Cũng chỉ vậy thôi, chẳng có gì đặc biệt đâu.” Giang Nhược Thủy nhún vai.

Vậy còn Cố Thiện? Lee rất muốn hỏi ra mặt, nhưng cuối cùng vẫn không nài gì thêm.

Nghĩ kĩ thì, nếu chính Nhược Thủy cảm thấy hạnh phúc như cậu ấy nói, đối tượng tốt cuộc là ai đi chẳng nữa, cậu cũng sẽ ủng hộ. Vậy thì, có lẽ, Cố Thiện thật sự đã là quá khứ rồi chẳng?

NOTE:

[1]: Chỗ này chém á TT^TT

[2]: Không hiểu lắm. Hình như ý Lee là Cố Thiện cứ nghĩ Lâm Nhiên là tình địch nhưng không ngờ Lâm Nhiên đã có bồ rồi, còn Nhược Thủy cũng tìm được người khác chẳng?!

17. Chương 17

Cố Thiện phải đi công tác hai tuần. Dĩ nhiên ban đầu hần đầu có tình nguyện xung phong đi, nhưng lãnh đạo bảo rằng, nếu đi công tác lần này, sẽ được thưởng thêm một tuần nghỉ Tết, thế nào?

Một tuần nghỉ Tết? Vậy có thể rủ Giang Nhược Thủy cùng đi du lịch được rồi... Tuy không biết Giang Nhược Thủy có đồng ý đi với hần hay không, nhưng được thêm một tuần nghỉ lễ, có gì không tốt chứ.

Thu dọn xong xuôi một ít hành lý đơn giản, Cố Thiện trước khi đi nhắn tin cho Giang Nhược Thủy, bảo mình phải đi công tác hai tuần, bảo cậu phải biết tự chăm sóc bản thân, nhớ ăn cơm đúng giờ.

Cố Thiện sau khi gửi tin đi rồi trong lòng lại sinh ra lo lắng, sợ rằng Giang Nhược Thủy cảm thấy kì quái, nhưng may mà không sao, Giang Nhược Thủy gửi tin trả lời, được, em biết rồi.

Đương nhiên, Giang Nhược Thủy đúng thật có cảm thấy kì quái, nhưng khi nghĩ đến dạo này mình với Cố Thiện cũng qua lại nhiều đến nỗi thân thuộc, là bạn bè thì giúp đỡ, chiếu cố nhau một chút cũng không có gì kì quái, nên cũng không để chuyện này trong lòng.

Hai tuần, nửa tháng, nói dài cũng không dài, nhưng Cố Thiện cứ cảm thấy thời gian sao mà trôi qua chậm quá, tuy trong lúc đó cũng có liên lạc với Giang Nhược Thủy, nhưng tính ra cũng không nhiều lắm. Mà Giang Nhược Thủy vẫn cứ giữ thái độ lễ phép như cũ, làm Cố Thiện bắt đầu có suy nghĩ, rằng lần này đi công tác, rời khỏi cậu như thế, có phải đã là quyết định sai lầm rồi không?

Hỏi Giang Nhược Thủy thích ăn gì, bảo hần sẽ mang đặc sản về cho cậu, Giang Nhược Thủy hình như suy nghĩ rất lung, rồi bảo với hần, cậu không thích ăn gì hết, nhưng Lee thích ăn đặc sản của thành phố ở đó lắm. Cố Thiện chỉ cảm thấy ngực đau âm ỉ mãi.

Vất vả sống sót qua hai tuần, khi Cố Thiện về đến nhà, ngay hôm sau liền mang theo món ăn Lee bảo Giang Nhược Thủy thích, đến tìm cậu.

Bởi vì là sáng sớm, lúc Cố Thiện đưa tay lên gõ cửa cũng có chút do dự, liệu có quấy rầy mộng đẹp của Giang Như

ợc Tuỷ hay không, nếu không có giờ học, cậu ấy thường rất thích ngủ “nướng” thêm một lát. Nhưng trái lại, rất nhanh sau đó, cánh cửa được nhẹ đẩy mở ra, Giang Nhược Thủy khi nhìn thấy hần, trên gương mặt chợt loé lên một tia kinh ngạc.

“Ừm, anh về rồi, mang cho em một ít đặc sản này.” Cố Thiện cười cười, nói.

Giang Nhược Thủy cũng cười đáp: “Cám ơn.”

Hai người cứ đứng mãi ở cửa, Cố Thiện nói phát hiện Giang Nhược Thủy không có ý mời hần vào nhà, có chút nghi hoặc, chớp mắt hỏi: “Không mời anh vào nhà ngồi chơi sao, chẳng lẽ bên trong có người nào khác?”

Trên mặt Giang Nhược Thủy hiện lên vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhượng bộ, để Cố Thiện vào nhà.

Vừa bước qua cửa Cố Thiện liền chết đứng tại chỗ, chưa từng nghĩ rằng hần chỉ nói đùa một câu mà lại thành sự thực thể này?! Trên chiếc giường đơn của Giang Nhược Thủy, một cậu con trai mà hần không quen đang nằm đó!

Giang Nhược Thủy vỗ nhẹ nhẹ vào tay Cố Thiện: “Có đồ đặc gì anh cứ để đó, ngồi đi, em đi lấy nước cho anh uống.”

Cố Thiện không hề động dậy, nhưng trong lòng hần sóng cuộn biển gầm, chỉ cảm thấy khó chịu kinh khủng, trong cổ họng tựa như có một vật cứng đề lên, nuốt cũng nuốt không xuống, phun cũng phun không được.

Giang Nhược Thủy nhìn thấy tầm mắt hần vẫn không rời cái người nằm trên giường, nghĩ tới nghĩ lui, nên cho hần một lời giải thích thì hơn: “Học trò của em đó, nằm trong ban cán sự, tối qua đến giúp em chỉnh lại bảng điểm một chút [1], lúc xong thì trời tối quá rồi nên bảo cậu ấy ngủ lại đây.”

“Thật không?” Cố Thiện lúc này mới quay đầu lại nhìn cậu, ánh mắt sâu thăm thẳm, nhìn không thấy đáy.

Giang Nhược Thủy cười nói: “Chúng ta nhỏ tiếng một chút, đừng đánh thức cậu ấy, tối qua làm đến ba giờ mới được ngủ.”

Cố Thiện nuốt một chút chua sót cổ họng, gật gật đầu.

Tuy Giang Nhược Thủy nói như vậy, nhưng hần nhìn thấy được, trong đáy mắt cậu loáng thoáng có tia sáng lấp lánh, Cố Thiện biết, quan hệ của hai người không chỉ đơn giản là quan hệ giữa thầy và trò.

Lần này Cố Thiện không nán lại bao lâu đã rời đi. Hần cảm thấy mình như đang ngồi trên lửa, ánh mắt hần cứ liếc về phía cậu trai nằm trên giường. Hần thật sự rất rất rất bận tâm, nhưng cũng không thể lộ ra trước mặt Giang Nhược Thủy, càng không thể hỏi thẳng cậu, bởi hần không có cái quyền đó. Hần thậm chí xúc động đến nỗi muốn ngay lập tức nói rõ, rồi ôm lấy Giang Nhược Thủy cường hôn, sau đó túm lấy thằng nhóc đang nằm trên giường kia quăng ra ngoài. Nhưng hần không thể, nếu làm thế, người bị đuổi ra sẽ là hần. Nếu trước kia hần không hiểu gì về Giang Nhược Thủy dù chỉ một chút, nhưng bây giờ có thể nói hần hiểu cậu hơn bất kì thứ gì.

Nhưng thật ra mà nói, hần không cam tâm, ở ngay bên cạnh nhưng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn cậu càng lúc càng rời xa. Trước kia hần là một thằng khốn nạn, nhưng hần hiện tại biểu hiện vẫn thất bại như thế sao? Giang Nhược Thủy thật sự không hề để mắt đến, không hề cảm nhận được chút nào sao?

– Phải rồi, Giang Nhược Thủy vẫn luôn là một người nhìn về tương lai, vậy nên cho dù mình bây giờ có tiếp tục yên lặng ở bên cạnh dây dưa thế nào đi nữa, cậu cũng sẽ không để ý đến, bởi căn bản cậu sẽ không bận tâm về “quá khứ”.

Lặng yên nhìn những bức ảnh chụp trong máy tính, là hần bảo Lee gửi cho, những bức hình chụp lúc còn cùng nhau đùa giỡn. Hần nhìn ảnh chụp mà cười khổ, không hề có tấm nào hần và Giang Nhược Thủy chụp chung, hoặc có người thứ ba thứ tư, hoặc chỉ chụp một mình Giang Nhược Thủy. Hần trước kia chưa từng có ý nghĩ sẽ chụp một bức ảnh riêng hai người với Giang Nhược Thủy, bây giờ ngẫm lại, có phải cả Giang Nhược Thủy cũng chưa từng nghĩ đến hay không?

Hiện tại chính mình, có phải nên biết khó mà lui hay không, thương cậu, để cậu được tự do đi tìm hạnh phúc?

Không làm được.

Đến khi một lần nữa đứng trước cửa phòng Giang Nhược Thủy, Cố Thiện tự giễu nghĩ, sao có thể buông tay nhanh như thế? Cho dù là tự ngược, nhưng ít ra hần cũng phải tận mắt nhìn thấy cậu tìm thấy hạnh phúc chứ.

Nghe được tiếng đập cửa, Giang Nhược Thủy và người đang ngồi chỉnh sửa tài liệu phía đối diện cùng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn nhau một cái. Dương Đào nghi hoặc hỏi: “Ồ, tối thế này còn đến tìm, là ai thế nhỉ?”

Giang Nhược Thủy cười cười, đứng dậy, bước ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa quả nhiên là Cố Thiện, trên mặt hần là nụ cười thần nhiên: “Hôm nay anh đến bàn việc với trường em lần cuối.”

Giang Nhược Thủy nhướn mày: “Thật không?”

Tay giờ lên túi nhựa: “Chắc em chưa ăn trưa phải không?”

“Ừm, định lát nữa mới đi căn-tin...” Giang Nhược Thủy nói.

“Thật đúng lúc.” Cố Thiện cười cười.

Nghiêng người để cho Cố Thiện bước vào, Giang Nhược Thủy nói: “Anh cứ vào trước đi.”

Cố Thiện nhìn cậu trai đang ngồi ở bàn học, chính là thằng nhóc nằm ngủ trên cùng một chiếc giường với Giang Nhược Thủy lần trước. Cậu ta cũng nhìn hẩn, trong mắt lóe lên một tia tò mò cùng nghi hoặc.

“Chào cậu, tôi là Cố Thiện.” Cố Thiện nhoẻn miệng cười.

“Chào anh, tôi tên Dương Đào.” Dương Đào cũng lễ phép trả lời, “Là học trò của Nhược Thủy.”

Cố Thiện nhíu mày, trong lòng như bị thứ gì đó đâm một cái thật mạnh, nếu là học trò, sao lại có thể gọi thầy bằng tên như thế?

“Nhược Thủy hoà đồng lắm,” Dương Đào đứng dậy, sửa sang lại mặt bàn, “Bọn tôi ngược lại nghĩ nếu gọi bằng thầy, chỉ tổ làm anh ấy già đi thôi.”

“Thật không?” Cố Thiện cười cười, “Hai người đang làm việc à?”

“Đúng vậy,” Dương Đào vừa sắp xếp lại vừa nói, “Nhưng cũng làm chưa được gì nhiều, cũng không biết là tới trưa rồi, đúng lúc anh đến vậy cùng đi ăn cơm đi.”

“Tôi có mua đồ ăn đến này.” Cố Thiện đem cái túi đang cầm trong tay đặt lên bàn.

Giang Nhược Thủy nhìn cái túi, ước chừng chỉ có phần cho hai người, thần sắc bèn có chút khó xử: “Chúng ta đi căn-tin ăn đi, lần trước em có nói phải mời anh ăn cơm kia mà.”

Cố Thiện nghĩ nghĩ, liền gật đầu: “Cũng được. Phần đó em cứ giữ, đến tối ăn cũng được.”

Giang Nhược Thủy cười gật gật đầu.

Trong căn-tin, quả nhiên chính là thứ hơi thở của thời học sinh đã lâu không cảm nhận. Cố Thiện trên người là bộ quần áo hành hiệu tinh xảo đắt tiền, có phần cảm thấy xa lạ, nhưng Giang Nhược Thủy cùng Dương Đào lại hết sức hoà hợp, nói nói cười cười, rất ăn ý. Cố Thiện lại cảm thấy lòng mình rất nhanh liền khó chịu.

Giang Nhược Thủy hỏi Cố Thiện muốn ăn gì, liền để hẩn lại giữ chỗ, còn cậu và Dương Đào đi mua cơm, Cố Thiện nhìn bóng dáng hai người, đột nhiên cảm thấy thật mờ mịt, mình là đang làm cái gì vậy chứ?

Bọn họ, có cảm tình với nhau sao? Cảm giác ăn ý quen thuộc này, mình và Giang Nhược Thủy khi đó cũng từng có, lúc ấy không nghĩ nhiều, cứ cho rằng ở bên nhau lâu ngày tự nhiên sẽ thế, hiện tại nhìn cậu cùng người khác, mới biết được, đó là một loại cảm giác tri kỉ khó tìm thế nào. Hai người họ đã hẹn hò rồi sao? Hay sắp hẹn hò? Hay đã bằng lòng ở bên nhau rồi?

Bọn họ đã tiến triển đến đâu rồi? Ánh mắt lơ đãng nhìn nhau, lại ra vẻ vô ý chạm phải? Hay là đã nắm tay, đã hôn môi. đã....

Nắm chặt tay thành hai nắm đấm, Cố Thiện cảm nhận được hẩn đang ghen đến phát điên lên, tình yêu của Giang Nhược Thủy, thân thể của Giang Nhược Thủy, đã từng là của hẩn, chính là hẩn!

Hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng Giang Nhược Thủy, nhìn cậu quét thẻ mua cơm, sau đó bưng mâm đi về phía mình, Cố Thiện ép bản thân nặn ra một nụ cười, đón lấy mâm cơm, nói: “Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.” Giang Nhược Thủy cười nói, lại quay sang Dương Đào, người đang ngồi xuống, ngay vị trí đối diện Cố Thiện.

Một bữa cơm ăn không hề biết vị, tầm mắt cùng tâm tư hoàn toàn đổ vào hai người phía đối diện cứ thỉnh thoảng nhìn nhau mỉm cười, đôi khi lại như lơ đãng mà chạm khuỷu tay nhau, cho dù họ không có ý tứ gì, hẩn cũng cảm thấy gai mắt.

Cuối cùng, giống như kết thúc tra tấn, Cố Thiện căn bản không biết mình đã ăn cái gì, lúc đứng dậy, chỉ biết thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ là tình địch nên miễn cảm chẳng, hẩn thậm chí cảm thấy được rằng, Dương

Đào làm những động tác đó, chỉ là cố ý muốn khích tướng hắn. Nhưng tên nhóc đó cứ nở nụ cười vô hại như ánh mặt trời. Cho dù là cậu ta cố ý, người khác cũng không trách cứ gì được.

Dọn bàn ăn xong, vươc ra khỏi căn-tin, Giang Nhược Thủy nhận nhận một cú điện thoại, là giáo sư gọi, bèn bước ra một nơi yên tĩnh nghe máy, Cố Thiện cùng Dương Đào đứng lại đợi, mắt đều nhìn về phía cậu, nhưng cũng không bỏ qua con người đang đứng bên cạnh.

“Tôi thích thầy Giang.” Dương Đào đột ngột cười, thản nhiên nói.

Cố Thiện hô hấp cứng lại: “Thật à, nói thế cậu ấy hẳn là một giáo viên giỏi nhỉ.”

“Thầy ấy đúng là một thầy giáo giỏi,” Dương Đào cười quay đầu, nhìn Cố Thiện, “Nhưng tôi nói thích, không phải là kiểu thích của một đứa học sinh dành cho giáo viên của mình, mà là một người đàn ông thích một người đàn ông khác.”

Cố Thiện đẩy mắt thâm trầm, lặng yên không có trả lời.

Dương Đào khẽ mỉm cười: “Anh cũng thích Nhược Thủy, tôi biết. Tôi còn biết, Nhược Thủy và anh lúc trước có chuyện gì, nhưng dường như mọi việc đã kết thúc rồi.”

“Không phải việc của cậu.” Cố Thiện bình tĩnh lên tiếng trả lời.

“Đã là chuyện quá khứ rồi, sao không để nó trôi qua luôn đi?” Dương Đào khoe miệng giương lên, đẩy mắt âm trầm cũng mang theo chút ý muốn xâm lược.

Cố Thiện đầu tiên là trầm mặc, một lúc sau mới ngẩng đầu, cười cười: “Tôi cũng từng nghĩ đến việc buông tay không dây dưa nữa, để Nhược Thủy có thể hạnh phúc, cho cậu ấy một cuộc sống yên ổn.”

Dương Đào chờ hắn nói xong.

“Trước kia là tôi đánh mất cậu ấy, nhưng là hiện tại tôi không nghĩ sẽ buông tay cậu ấy nữa, không muốn từ bỏ thứ quyền lợi được là người làm cho cậu ấy hạnh phúc, bởi tôi không khẳng định được có phải là cậu hay không, nhưng tôi có thể chắc chắn một điều, hiện giờ tôi mới chính là người đó.” Cố Thiện gần từng tiếng, thậm trọng nói ra từng từ một.

Những lời này hắn đã ấp ủ trong lòng biết bao lâu rồi mà chưa dám nói với Giang Nhược Thủy, cũng không thể nói với Lee, chưa từng nói cho ai khác, hiện tại lại tứ tổn nói hết với thằng nhóc tuy mới chỉ quen biết nửa ngày đã dám uy hiếp hắn này.

Đúng vậy, hắn có thể cam đoan, hắn có khả năng mang đến cho Nhược Thủy niềm hạnh phúc lớn lao nhất trên đời, chỉ cần cậu không

cự tuyệt, chỉ cần cậu hiểu tình ý này của hắn. Thậm chí cậu cũng không cần phải thương yêu hắn như trước, chỉ cần cho hắn cơ hội là đủ lắm rồi.

Giang Nhược Thủy trở lại bên cạnh hai người họ, cắt ngang đoạn đối thoại, Cố Thiện và Dương Đào đều nghĩ không cần cho cậu biết, cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, khẽ mỉm cười nhìn cậu.

Note:

[1] (Nguyên văn là “thành tích” nhưng thấy để “thành tích” không hợp, nên mình tự ý chêm thành “Bảng điểm”)

18. Chương 18

(Warn: H)

Mùa đông đến, vào buổi tối, trời có hơi lạnh một chút, tuy trong kí túc xá có điều hoà, nhưng Giang Nhược Thủy không bật, chỉ mặc thêm áo ấm, ngồi xếp bằng trên ghế, vừa lên mạng vừa uống rượu đỏ.

Rượu hai ngày trước có người tặng cho Lee, cậu ta biết cậu thích, sau đó liền đưa luôn cho cậu, mùi vị không tệ chút nào. Cũng không phải cậu mê uống rượu, chỉ lâu lâu nhấp nháp một ly, có thể ngủ ngon hơn.

Cuối cùng cũng tại thời tiết liên luy, tâm trạng cậu có chút nặng nề, không tránh khỏi uống hơi nhiều. Tuy ngày tháng cứ trôi qua như thế, bên cạnh cũng có nhiều người làm cậu lẩn tránh với những cảm giác không rõ, nhưng vẫn cứ cảm thấy thiếu cái gì đó.

Ngẫm nghĩ lại, năm trước, vào lúc này, cậu đang làm gì nhỉ. Ừm, cùng Cố Thiện lăn lộn trên giường âm chẳng?

Những hình ảnh sinh động cứ thế mãnh liệt dội vào trong trí nhớ, từng bước làm thế nào, chi tiết ra sao...

Ồi, đột nhiên một luồng khí nóng tràn lên, vừa có chút xấu hổ, cũng vừa hiểu ra là thiếu mất thứ gì...

Rõ ràng trước khi quen biết Cố Thiện, những ham muốn thế này cũng đã từng trải qua không ít, lần này cũng chỉ mới xa nhau có mấy tháng, mà lại... Giang Nhược Thủy lấy tay chống cằm, kì quái có chút xấu hổ.

Ngửa đầu đem nửa ly rượu còn lại uống hết, sau đó tắt máy tính dừng dậy chuẩn bị đi ngủ.

Dù gì cậu cũng có một mình, cũng không làm gì được, thôi thì cứ đi ngủ sớm cho khỏe. Người cổ đại không có điện, buổi tối bảy tám giờ đã lên giường ngủ, làm việc nghỉ ngơi đều mạnh khỏe, ngược lại người hiện đại lại không bằng.

Đang nghĩ như thế, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Không thể phủ nhận tim cậu đập chệch mất một nhịp, bên ngoài cánh cửa kia, là ai đến? Dương Đào? Lee? Hay là...

Cố Thiện.

Giang Nhược Thủy lấy tay xoa xoa trán, bởi vì có hơi say, trên mặt cảm thấy hơi nóng. Cậu đột nhiên có thể chắc chắn, rằng người đến chính là Cố Thiện. Là chắc chắn, vẫn còn hy vọng sao?

Người đó, cậu dứt khoát ra đi thế rồi, vẫn còn tìm đến tận cửa, trưng ra cái biểu tình “Để chúng ta là bạn của nhau nhé”, không nghĩ đến việc cậu cũng cảm thấy khó xử sao?

Nỗi khổ của con người, không thể có được, cũng không thể từ bỏ, cậu cũng là người, đâu phải thần phật, làm sao có thể vân đạm phong khinh, trong lòng không rung động cho được.

Nhiều lần tự dặn lòng, anh ấy nhiệt tình với mình như thế, bởi vì mình chính là bạn thân của Lee, là người có sức ảnh hưởng đến Lee, anh muốn mình trước mặt Lee khen ngợi anh một chút. Những đau đớn thì thoảng lộ ra là bởi vì không giành được Lee. Những lần quan tâm mình cũng chỉ là muốn cho Lee xem, muôn chứng minh anh ta không phải là một người vô tình.

Lúc tự dặn dò bản thân có thể nói ra biết bao nhiêu lý do, nhưng đến lúc thanh tỉnh lại hoàn toàn không nhớ được chút gì. [1]

Nhưng, hiện giờ-

Tiếng đập cửa thông thả vang lên từng tiếng một, Giang Nhược Thủy có chút bối rối, có chút tức giận, chỉ bước nhanh ra mở cửa.

Người đàn ông đang dựa vào khung cửa từ từ ngẩng đầu lên, trong hơi thở phảng phất mùi rượu, ánh mắt thâm trầm nhìn không thấy đáy.

Giang Nhược Thủy nhìn hẩn, nhìn vào gương mặt bình tĩnh đó, nhìn con ngươi màu đen, trong đó có hình bóng ngược của cậu.

Có cả một ngọn lửa đang bùng cháy.

Không có âm thanh phát ra từ cả hai, bởi căn bản cũng không cần bất kì lời nói nào. Cứ nhìn vào mắt đối phương, sẽ biết người kia đang nghĩ gì. Không khí thế này, sẽ rất dễ cảm thấy cả người bị thiêu đốt.

Cố Thiện đứng tại chỗ giẫm chân một cái, bước vào, đồng thời vươn tay đỡ lấy phía sau gáy của Giang Nhược Thủy, cảm giác lạnh lạnh làm Giang Nhược Thủy lùi mấy bước, nhưng sau đó lại bị kéo mạnh về phía người kia, môi bị hẩn hôn lấy.

Không hề có chút thăm dò khiêu khích nhẹ nhàng nào, Cố Thiện cứ mãnh liệt ôm ghì lấy cậu hôn ngẫu nghiêng, đầu lưỡi xông vào khoan miệng mà khuấy đảo, một tay giữ chặt lấy gáy cậu, một tay nắm lấy thắt lưng cậu, tiến lên trước.

Giang Nhược Thủy bị hấn ôm lui về sau, Cố Thiện nhấc chân đá cánh cửa đóng lại. tặn sâu trong lòng Giang Nhược Thủy khe buông một tiếng thở dài, người kia không phát hiện, có lẽ chính cậu cũng không biết, rồi vươn tay ôm lại Cố Thiện.

Cuồng nhiệt hôn đến tận giường, đứng lại cởi bỏ quần áo lẫn nhau, hai tay Cố Thiện được nhiệt độ cơ thể Giang Nhược Thủy sưởi ấm, có khi còn nóng bỏng hơn, liền dán chặt lên những nơi quen thuộc trên da thịt Giang Nhược Thủy, hấn hơi dùng sức làm Giang Nhược Thủy cảm thấy chút đau, nhưng cũng không ngăn hấn lại.

Giang Nhược Thủy biết rằng cậu cũng dần nóng lên, từng lớp quần áo trên người bị cởi ra, ngẩng đầu lên, để mặc đôi môi Cố Thiện mút lấy trái cổ, xuống đến xương quai xanh, đến nơi mẫn cảm trước ngực cậu. Cậu cũng không bị động nằm chờ, hai tay cởi dần nút áo trên người Cố Thiện, Cố Thiện phối hợp cởi áo khoác, sau đó là áo len, da thịt đột nhiên chạm vào không khí lạnh lạnh, hết sức kích thích, nhưng ngay sau đó, đôi tay nóng hổi của Giang Nhược thủy chạm vào, lại làm cả người hấn nóng lên.

Hai người lại tìm môi nhau, mãnh liệt hôn lấy, không biết là ai ôm ai, cùng nhau ngã xuống giường.

Tiếng thở hổn hển dồn dập, tiếng rên rỉ, hơi thở phun lên từng tấc da thịt, hai người đều biết tất cả những nơi mẫn cảm của đối phương, quen thuộc lẫn nhau như chưa từng có mấy tháng xa cách đó.

Nhưng dù có ôm chặt lấy nhau bao nhiêu cũng không thể thỏa mãn được cơn khát đột nhiên không biết từ đâu ập đến này. Khi thắt lưng được nâng lên, hai chân bị kéo rộng ra, Giang Nhược Thủy siết lấy vai Cố Thiện, một tay nắm lấy tóc hấn, ánh mắt mê man nhìn màn che phía đầu giường run lên. Cố Thiện lại cố ý ngẩng đầu, nhìn sâu vào ánh mắt cậu. Cảm nhận được nỗi đau đón xen lẫn cảm giác sung sướng quen thuộc, ánh mắt Giang Nhược Thủy dần ánh lên vẻ nôn nóng, nhìn thẳng gương mặt Cố Thiện một lúc, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, kéo đầu Cố Thiện xuống, để hấn hôn lên môi cậu.

Đến khi Cố Thiện mở bừng mắt tỉnh dậy, hấn hoảng hốt cảm thấy dường như mình đã mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ hấn đúng là một tên khôn khéo, Giang Nhược Thủy lại vô tình rời xa hấn.

Nhưng đột nhiên nhận ra một điều, đó chắc không phải là mơ, đó chính là hiện thực. Còn người hiện tại đang nằm trong lòng mình ngủ mới là mơ đúng không?

Đầu có hơi ê ẩm một chút, cũng tại đêm qua uống rượu. KHÔNG biết uống nhiều hay ít, nhưng lại có thể cho hấn can đảm đứng trước cửa phòng Giang Nhược Thủy, có thể liều lĩnh ôm cậu hôn cậu, thì chắc uống cũng nhiều lắm đây.

Chuyện làm hấn vừa ngạc nhiên mừng rỡ vừa cảm thấy phiền lòng chính là, Giang Nhược Thủy không từ chối, thậm chí một chút ý tứ cự tuyệt cũng không có.

Chắc chắn không phải vì cậu đã nhận ra đồng thời tiếp nhận tâm ý của hấn, chuyện này Cố Thiện hiểu rất rõ. Lý do duy nhất, đập vào mắt hấn, chính là chai vang đỏ cùng cái ly cao chân bên trong còn dính lại chút rượu. Là say rượu làm bậy thôi, Cố Thiện cười cười tự giễu, Giang Nhược Thủy chắc chắn sẽ nói như vậy.

Hít sâu một hơi, Cố Thiện bụng bảo dạ, ít nhất còn có chút tiến triển – tuy rằng không biết rốt cuộc là tiến triển hay là thoái bộ – ít nhất hiện tại Giang Nhược Thủy cũng đang nằm trong lòng hấn, ngủ thật say.

Đêm qua mệt chết được, hai người đều lả đi, giống như đã dồn nén nhiều ngày, nay đột nhiên được bộc phát, dĩ nhiên là không thể kiềm chế. Tiến vào từ phía trước, tiến vào từ phía sau, Giang Nhược Thủy cười trên người hấn, ánh mắt mê loạn, chủ động đưa eo... Vội vàng ngăn mình suy nghĩ tiếp, đã không kịp nữa rồi. Cố Thiện cảm thấy hơi ngạc nhiên, đêm qua đã âm ỉ như vậy, sáng sớm sao vẫn còn dư thừa tinh lực thể này .

Con người đúng là lòng tham không đáy, một khi đã nếm được vị ngọt rồi, thường sẽ cảm thấy chưa thỏa mãn, chắc chắn sẽ được voi đòi tiên. Nhất là khi mỹ thực mỹ cảnh (thức ăn ngon, cảnh đẹp) lại đang ở

trước mặt thế này.

Trên người bỗng có luồng nhiệt khác thường, Giang Nhược Thủy có chút nghi hoặc, từ từ mở to mắt, thoáng chốc nhớ đến những việc đã phát sinh, và cả, những gì đang diễn ra –

Một chân cậu quần lên lưng Cố Thiện, thắt lưng cường tráng của Cố thiện lại đang ở giữa hai đùi cậu, bộ vị yếu ớt trọng yếu của hai người đều sung huyết, cọ xát vào nhau.

Chỉ có thể trách cậu tỉnh lại quá muộn, bây giờ sao có thể bảo dừng lại được, chỉ có thể mang theo chút giận dữ mà trợn mắt liếc Cố Thiện một cái, sau đó quay đầu sang chỗ khác, hai tay giờ qua đầu, nắm chặt lấy ra giường hai bên gối nằm, nhắm mắt lại, yên lặng thở dốc.

Rất cục cựa hoàn toàn tỉnh táo, Giang Nhược Thủy đẩy Cố Thiện đang nằm đè lên cậu sang một bên, không nói một lời, trần trụi bước xuống giường, vợ lấy áo choàng tắm bước vào nhà vệ sinh. Cố Thiện nhìn cậu không rời mắt, những dấu vết màu tím hồng trên người cậu, giữa cổ cậu, mới có cũ có, chồng chéo lên nhau, cứ thế lại cảm thấy miệng khô lưỡi nóng.

Cho đến khi bóng dáng cậu biến mất phía sau cánh cửa, Cố Thiện mới thở phào một hơi, lại ngã xuống trên chiếc giường lớn.

Bây giờ làm sao đây? Vừa cảm nhận hơi thở Giang Nhược Thủy còn vương lại, Cố Thiện vừa có phần lúng túng.

Phía bên kia cánh cửa thủy tinh đục, Giang Nhược Thủy đang dùng nước nóng chà sát những dấu vết trên người cậu, khoe miệng hơi run rẩy. Một tay chống lên bức tường lát gạch, tay kia đỡ trán. Những dấu vết trên người, đôi môi cùng đầu ngực sưng đỏ, chạm mạnh vào sẽ cảm thấy đau, cả nơi đó cũng đỏ tấy cả rồi... Cả người vừa đau vừa xót. Tay trượt xuống chỗ kia, đẩy ra nơi chật hẹp đó, móc lấy thứ còn bên trong ra... Chỉ có thể cậu ngày thường nghỉ ngơi, làm việc đều rất trong sáng, không hề chuẩn bị cái gọi là “Dụng cụ cho cuộc sống sinh hoạt vợ chồng”.

Nhưng, những chuyện đó vẫn không quan trọng, dục vọng buông thả đến thế, hậu quả chỉ có thể tự mình gánh. Việc khó thừa nhận chính là, cậu và Cố Thiện, vậy mà lại...

Giang Nhược Thủy có chút ảo não.

Cố gắng đứng ngốc trong phòng tắm một lúc lâu, cả người chà sát đến đỏ bầm, mới chần chừ mở cánh cửa phòng tắm, lại nhìn thấy Cố Thiện vẫn còn ngồi đó.

“Anh chưa đi sao?” Giang Nhược Thủy hỏi, “Không phải đi làm à?”

“Để anh tắm qua cái đã.” Cố Thiện vò vò đầu.

“Ờ.” Giang Nhược Thủy gạt đầu đáp, vừa lau khô tóc, vừa nói, “Vậy anh đi tắm đi, em đi trước đây, còn phải đến văn phòng nữa. Một lát nữa anh tự đi một mình nha.”

Cố Thiện cúi đầu: “Ừm.”

Sau đó hai người cũng không nói thêm gì nữa, Cố Thiện vào phòng tắm, Giang Nhược Thủy thay quần áo xong, sửa sửa lại tóc, liền bước ra cửa.

Trên đường, không khí trong trẻo nhưng lại pha chút lạnh lạnh, người đi đường không nhiều. Giang Nhược Thủy bước từng bước chậm rãi. Bảo rằng phải đến văn phòng là giả. Chỉ là cậu cảm thấy, không khí ban này có hơi xấu hổ.

Không thể gọi người đó là “Bạn trai cũ”, vậy chẳng lẽ là, “Bạn giường cũ”[2] sao?

Không biết vì sao lại cùng cậu lên giường, Cố Thiện bây giờ chắc cũng đang khó nghĩ lắm, ví như là, phải đối mặt với Lee thế nào đây? Thẳng thắn nói rõ, hay giấu giếm?

Khóe môi thần nhiên nhếch lên một nụ cười tự giễu, Giang Nhược Thủy ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu làn không khí mùa đông lạnh lẽo nhưng trong ngần, tiến về phía ký túc xá của giáo sư.

Note:

[1] Ý Nhược Thủy là bình thường em nó dạn bản thân Cổ Thiện chả có quan tâm thiệt tình em đâu, nhưng tới lúc có Cổ Thiện là em nó chả suy nghĩ được gì nữa, cứ tự nhiên như ruồi mà tiếp anh Thiện.

[2] Nguyên văn là Pháo hữu: (friends with benefits) tức là những người chỉ lên giường với nhau để thỏa mãn nhu cầu chứ không phải vì tình yêu

19. Chương 19

Cuối cùng cũng kịp

~ Tận Thế vui vẻ, mọi người) *just kidding*

WARN: Chương này vừa dài vừa khó hiểu, mình đã cố gắng hết sức, nhưng có khi cả một đoạn ngắn ngắn đều có đầy chú thích thì các bạn cũng thông cảm dùm mình nha TT^TT

Mấy chỗ mình chú thích mà để nguyên văn là mình không chắc, nếu có bạn nào biết thì cứ nói với mình để mình sửa hen X”(, cả lỗi chính tả nữa *tội lỗi quá*

Xin chân chong cúm ơn Anh Gồ và Chị YuYan đã giúp đỡ iêm thiệt nhiều ;_____;

Từ phòng tắm bước ra, phát hiện Giang Nhược Thủy đã thật sự đi khỏi rồi, Cổ Thiện có chút thất vọng, nhưng hắn cũng biết mình không nên hy vọng nhiều. Nhưng mà, nếu Nhược Thủy không ở đây, vậy hắn có ở lại thêm một lúc nữa, cũng không ai biết, không ai trách đâu nhỉ? Với suy nghĩ có chút vô lại như thế, Cổ Thiện vừa rề rà mặc quần áo vào, vừa đi qua đi lại trong căn phòng không lớn của Giang Nhược Thủy tìm kiếm, giống hệt một con mèo.

Thật ra cũng không trách hắn được, tuy bảo hắn đã là “khách quen” ở đây, nhưng hồi trước đến tâm trạng đều rất hồi hộp, hoặc vừa vào ngồi được một lát đã phải đi, chưa từng có cơ hội nhìn ngắm nơi này thật kỹ.

Phòng tuy nhỏ nhưng hết sức ngăn nắp, đại khái cũng là do đồ đạc này nọ khá ít. Bên ngoài có cái ban công nho nhỏ, cả chiếc ghế mây con con, chắc là vào những khi trời đẹp, cậu sẽ ngồi ở đây, vừa phơi nắng vừa đọc sách.

Cổ Thiện bước qua, tưởng tượng ra động tác của người ta, bắt chước ngồi lên ghế. Ừm, cậu ấy thích ngồi xếp bằng trên ghế... Khóe miệng bất giác cong lên thành một nụ cười, Cổ Thiện nhắm mắt lại, từ từ nhớ lại từng động tác một mà bình thường Giang Nhược Thủy hay làm.

Rất muốn cậu [1], thế nhưng càng muốn lại càng cảm thấy trống rỗng. Hắn như một con người với lòng tham không đáy, không những muốn có thân thể Nhược Thủy, còn muốn nắm được cả trái tim cậu.

Đúng vậy, hắn biết, tuy rằng tối hôm qua Nhược Thủy nhiệt tình đến vậy, phối hợp đến vậy, nhưng cậu cũng chưa từng chính thức giao trái tim cho hắn, chưa từng yên tâm quên đi bản thân mà trao cơ thể cho hắn. Trước kia, lúc cao trào mê loạn, cậu đều hét to gọi tên của hắn. Thế mà tối hôm qua không hề có.

Thở dài, Cổ Thiện đứng dậy, bước vào phòng. Trên bàn học bày một ít sách cổ, có cả một chiếc máy tính xách tay. Một thứ xưa cũ đứng cùng công nghệ hiện đại, tuy vậy lại có cảm giác như cả hai đang bổ sung cho nhau. Có mấy chiếc ly vẫn còn đọng nước để trên bàn, chắc là trước đó Nhược Thủy đã rửa qua, uống cả phê bằng ly Mark [2], rượu vang đỏ thì dùng ly cao có chân mà uống. Chai vang đỏ đã vơi đi, Cổ Thiện cười khê, có lẽ đêm qua, ít nhiều chính là nó [3].

Cổ Thiện đi vào phòng bếp, sạch sẽ đúng như hắn đoán, một chút vấy mỡ cũng không có. Giang Nhược Thủy chưa bao giờ bước chân vào bếp, nhiều lắm cũng chỉ dùng lò vi-ba hâm nóng thức ăn. Sờ sờ cầm, Cổ Thiện nghĩ, sao mà mình vẫn không thể chinh phục được dạ dày của em ấy nhỉ?

Bên cạnh nhà bếp là buồng vệ sinh, vừa nãy Cổ Thiện bước vào đã nhìn qua một lượt. Mà hắn bây giờ, cả trên người lẫn trên tóc, đều là mùi hương của Giang Nhược Thủy, Cổ Thiện cười cười, thầm mắng bản thân thật biến thái.

Cuối cùng cũng tí mỉ xem xong căn phòng, Cổ Thiện lại bước đến bên giường ngồi xuống. Thật lòng hắn không muốn đi, dù sao chủ nhà cũng đâu có ở đây –

Tiện tay chụp lấy một quyển sách đặt trên tủ đầu giường, tuy rằng đó là cổ văn, so với những thứ Cố Thiệu học hoàn toàn đối lập, “trống đánh xuôi, kèn thổi ngược”, thế nhưng hắn vẫn cầm lấy, đọc hết sức chăm chú.

– bởi trong sách Giang Nhược Thủy có ghi chú thích, khi thì thú vị khi thì sắc bén, Cố Thiệu xem, khoe miệng cong cong, hóa ra Nhược Thủy lại hứng thú đến vậy.

Lúc Giang Nhược Thủy mở khóa bước vào phòng, cả người ngây ngốc đứng lạng mắt một chỗ, Dương Đào đi theo phía sau cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Sao thế?”

“...” Giang Nhược Thủy không trả lời.

Nhưng Dương Đào có thể thấy được gã đàn ông nằm trên giường kia, trên ngực hắn còn một quyển sách để mở, đang say ngủ. Dương Đào sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Giang Nhược Thủy giật nhẹ khoe miệng, bước đến trước, nhẹ nhàng lay tỉnh Cố Thiệu: “Thật tình, bộ anh không cần đi làm sao?”

Cố Thiệu mở to mắt, có phần mờ mịt, đợi cho ý thức hồi phục, mới vọt ngồi dậy, nhìn Giang Nhược Thủy, trong lòng có chút hoảng, không biết phải giải thích thế nào đây, nhưng khi nhìn thấy Dương Đào, lòng lại chùn xuống. Nhún nhún vai, Cố Thiệu bày ra biểu tình vô tội: “Dù sao bây giờ có đến cũng muộn rồi, nên anh xin công ty cho nghỉ, định đợi em về cùng ăn trưa luôn.”

“Không được, bọn em đã ăn cơm cả rồi.” Giang Nhược Thủy đáp, sau đó cũng không nói gì thêm, ý tứ đuổi khách hết sức rõ ràng.

Cố Thiệu cũng biết tùy thời, “kiến hảo tự thu” [4], cũng không muốn lại ở trước mặt Dương Đào bày ra vẻ gì, chỉ cười cười, bước xuống giường, mặc áo khoác, sau đó nhìn Giang Nhược Thủy nói: “Vậy, gặp em sau.”

“Tạm biệt.” Giang Nhược Thủy nói, bước ra mở cửa cho hắn.

Cố Thiệu thoáng gật gật đầu với Dương Đào ra hiệu, rồi bước ra ngoài.

Hắn tin chắc Dương Đào sẽ không biết hắn tổ vẽ làm gì, cũng sẽ không rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Nếu có thể làm cho tình địch biết khó mà lui, cũng không thể không tính là chuyện tốt.

Nhưng cứ nghĩ đến biểu tình kì lạ ban nãy của Giang Nhược Thủy, trong lòng Cố Thiệu lại có chút không biết nên vui hay buồn, mặc cho đó có là chán ghét hay không chịu đựng được, miễn không phải là vui mừng thì tốt rồi.

Không biết có nên xin nghỉ phép dài hạn không nữa, rồi Giang Nhược Thủy đi du lịch, tạo cơ hội thể hiện cho cậu thấy tâm ý của mình, lôi kéo trái tim cậu ấy về với mình?

~Cố Thiệu đi rồi, Giang Nhược Thủy nhìn Dương Đào, cười cười vẻ xấu hổ, sau đó mời cậu ta tùy ý tìm chỗ ngồi xuống. Dương Đào cũng không khách sáo, tự nhiên kéo ghế dựa ra ngồi, sau cứ thần thờ nhìn chăm chăm Giang Nhược Thủy.

Giang Nhược Thủy mang cho cậu ta ly nước, thấy cậu ta cứ nhìn mình, bèn ngồi xuống bên giường, nhoẻn miệng cười cười: “Ừm?”

“Đêm qua hắn ngủ lại sao?” Dương Đào hỏi thẳng.

Giang Nhược Thủy không trả lời, chỉ hơi hạ mi mắt, tránh cái nhìn của Dương Đào.

“Không trả lời tức là có?” Dương Đào hỏi, cảm thấy khó chịu, không nghĩ cậu lại có thể thừa nhận rõ ràng như thế. Thế nhưng lại nghĩ, quả thật, bản tính của Giang Nhược Thủy chính là không thích nói dối, bèn cảm thấy chán nản bực bội.

“Hôm qua uống hơi nhiều.” Giang Nhược Thủy nghĩ đến việc này, trong lòng cũng có chút buồn phiền, lại không thể nói với ai, thấy Dương Đào chủ động nhắc đến, cứ thế nói ra hết.

“Em cứ nghĩ anh không phải người như vậy.” Dương Đào lắc đầu.

“Tôi là người như thế là thế nào?” Giang Nhược Thủy bị nói vậy cũng không tức giận, chỉ có chút không biết phải làm sao, hỏi cậu ta.

Dương Đào trong chốc lát không biết nói gì.

“Bởi vì cậu chưa hiểu rõ con người tôi, nên cứ nghĩ tôi như thế [5].” Giang Nhược Thủy nói tiếp, “Chỉ là tôi không giống với những người khác.”

“... Nhưng sao lại là hẳn?” Dương Đào cảm thấy không cam lòng.

Giang Nhược Thủy nghĩ ngợi một lúc mới nói: “Cậu có từng yêu người nào chưa? Yêu của tình yêu ấy.”

Dương Đào có chút chần chờ, sau đó mới gật gật đầu.

“Bây giờ còn yêu người đó không?” Giang Nhược Thủy hỏi tiếp.

Dương Đào lần này lại chần chờ, không đáp.

“Cậu xem đó, cậu cũng không trả lời được, cậu cũng không biết cậu có còn yêu người ta hay không.” Giang Nhược Thủy cười cười, “Tuy chúng ta luôn sống hướng về tương lai, nhưng sự việc đã qua, không phải cứ nghĩ muốn quên là quên được đâu, bởi nó đã khắc ghi thật sâu vào cả cuộc đời của cậu rồi.”

“Em chỉ không nghĩ đến việc anh sẽ tái hợp lại với hẳn.” Dương Đào bĩu môi.

“Tôi cũng chưa từng nghĩ như thế.” Giang Nhược Thủy nhún vai, “Chỉ là, một chút cằn, một chút tình cũ, rồi sau đó...”

Giang Nhược Thủy chưa kịp nói hết, cậu đột nhiên lại cảm thấy, lấy lý do như vậy để thoái thác, đến cả cậu cũng không tin được.

Dương Đào nhận ra, nhưng cũng không ép hỏi, chỉ tiếp tục nhìn cậu.

Giang Nhược Thủy cúi đầu, cười cười tự giễu: “Lúc đó, giữa tôi và anh ta, có chút phức tạp, nhưng cũng không hẳn là phức tạp.”

“Ví dụ như?”

“Khi tôi yêu anh ta, trái tim anh ta lại hướng về cậu bạn thân của tôi.” Giang Nhược Thủy chần chờ một chút, cậu chưa từng kể cho ai nghe chuyện này, Lee là người trong cuộc, dĩ nhiên cậu không thể nói với cậu ta, những người bạn thân thiết khác cũng quen biết Lee, cậu cũng sẽ không nói ra, cứ để mọi

người không biết gì thì tốt hơn [6], mà cái người trước mặt này, cũng chỉ quen biết Lee sơ sơ, nhưng hiện tại lại là đối tượng cho cậu kể chuyện xấu, tuy nói vậy cũng có vẻ không thích hợp cho lắm, nhưng mà, dù sao những việc xảy ra trước kia cũng đủ xấu hổ rồi [7], “Lúc đó tôi không biết, sau nhận ra, bèn rời đi, không nói với ai, cứ như hồi đầu, tự nhiên đối đãi anh ta, còn bây giờ, cái tự nhiên đó cũng biến mất rồi.”

Dương Đào không nói gì, hoặc là bảo, cậu ta không muốn nói cho Giang Nhược Thủy biết, hiện tại “anh ta” đó, lại để ý đến cậu biết bao nhiêu.

Giang Nhược Thủy thoáng nở nụ cười khổ: “Khi còn bên cạnh nhau, tôi lại không hiểu, cứ nghĩ lúc đó cả hai là thật lòng yêu thương nhau, tôi rất vui, hai người bọn tôi rất hợp. Sinh hoạt của cả hai diễn ra rất từ tốn, nguyện ý trong cái cuộc sống hiện đại vội vã này, tìm kiếm thứ hạnh phúc trong thoáng chốc. Tôi không biết nấu cơm, vào cuối tuần, anh ấy sẽ trở tài làm món bò bít-tết, sau đó hai người sẽ ngồi ngoài ban công, ăn cơm tây, uống vang đỏ, đôi khi cũng không nói gì nhiều, nhưng cảm thấy rất ấm áp và lãng mạn.”

Giang Nhược Thủy nói xong, tiếng nói dần dần thấp xuống, cuối cùng đưa tay che đi đôi mắt ráo hoảnh: “Vào lúc đó, tôi cứ nghĩ, là anh ta yêu tôi.”

Dương Đào trong lòng vì cậu mà cảm thấy khó chịu, thậm chí Cố Thiện vào lúc đó lại không biết quý trọng, bây giờ lại đến tranh người với cậu ta, đúng là biết diễn trò! Cậu ta đứng dậy, bước đến ngồi xuống bên cạnh Giang Nhược Thủy, nắm lấy vai cậu, an ủi: “Không sao đâu, mọi chuyện cũng đã qua rồi, đúng không?”

Giang Nhược Thủy buông tay, nở nụ cười pha lẫn chút đau thương: “Phải, đã là quá khứ rồi.”

“Anh cũng đã nói, chúng ta sống là hướng về tương lai.” Dương Đào cười cười, nhìn vào mắt cậu, “Anh thấy em thế nào?”

Giang Nhược Thủy không quen được người ta thổ lộ, ngay lập tức mặt hơi đỏ lên, không biết nên nói gì.

Dương Đào mỉm cười: “Chắc chắn là được, bởi vì em đã chăm anh rồi.”

Giang Nhược Thủy đầu cúi thấp: “Vậy còn chuyện ngày hôm qua, cậu không ngại sao?”

“Đương nhiên là em để ý rồi,” Dương Đào nhún nhún vai, “Nhưng chỉ vì chúng ta chưa bắt đầu, em không có tư cách để ý, chỉ có thể tự trách bản thân chậm chạp, em định sẽ đợi đến khi anh quen đã.”

Giang Nhược Thủy ngượng ngùng cười cười, ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

Hai người đối mặt, sau đó, cứ tự nhiên mà khoảng cách càng gần lại, hơi hơi khép mắt, cho đến khi hai đôi môi dính chặt.

Không có xâm nhập, không ai có ý chủ động, sau một lúc lâu, mới buông nhau ra, ánh mắt hai người đều lấp lánh, Dương Đào đột nhiên bật cười, bĩu môi: “Đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy mà.”

“Ồ...” Giang Nhược Thủy lần này là thực sự ngượng ngùng, tiếng tim đập gia tốc, cả cái cảm giác khẩn trương hồi hộp trong ngực, tuy cũng chỉ là tự mình hù mình [8], nhưng lại không nghĩ bản thân sẽ có cảm giác thế này, còn để Dương Đào phát hiện nữa chứ.

Dương Đào cười khê, le lưỡi bảo: “Còn chuyện đó, về chuyện tình cảm ấy, cứ từ từ bồi dưỡng cũng được, chúng ta bắt đầu vậy cũng không tồi, phải không anh?”

Giang Nhược Thủy cười gật gật đầu: “Ừ.”

“Vậy là anh đồng ý cho em cơ hội nhé? Nói đúng hơn, cho cả hai chúng ta cơ hội?” Dương Đào lại hỏi.

Giang Nhược Thủy nghĩ, rồi nghiêm túc đáp: “Có thể cho tôi một ít thời gian suy nghĩ được không?”

Dương Đào gật đầu cười: “Đừng để em chờ lâu quá đó, còn nữa, đừng làm em ân hận vì mình không ra tay ngay. Trong khi em quan tâm anh, anh lại bị kẻ nào đó ve vãn, cuồn đi mất.”

Giang Nhược Thủy cũng cười nhún nhún vai: “Được rồi.”

Mà cái người “ve vãn” nào đó, phát hiện ra mình đã “uống rượu độc giải khát” [9] mất rồi, sau cái buổi tối qua đêm ở phòng Giang Nhược Thủy, mấy ngày liền, đêm nào hấn cũng nhớ đến Giang Nhược Thủy. Sau đó bắt đầu lần thứ một ngàn không trăm lẻ một đau đớn hối hận khôn nguôi, trước kia sao lại buông tay để người ta rời xa mình như vậy chứ?! À không, phải là lúc trước sao lại có thể vô liêm sỉ nói những lời làm tổn thương người ta đến thế chứ?!

Người bị nghiện sợ nhất điều gì, đương nhiên chính là việc (sau khi cai) bị nghiện trở lại!

Người phiền muộn không chỉ có mình hấn, Giang Nhược Thủy ở bên này, buổi tối nhàn rồi không có việc gì làm, uống rượu, nghe nhạc, nghĩ ngợi đến xuất thần.

Cái quái gì chứ, đàn ông đúng thật toàn là động vật mà! Hơn nữa, dù cho có trải qua một năm thế nào đi nữa, cuộc sống trên giường vẫn cứ hòa hợp đến kinh ngạc như thế, quả thật là tốt đến chết được, bởi cả hai đều biết rất rõ những nơi mẫn cảm của đối phương.

Giang Nhược Thủy đỡ trán, liên tục mắng mình ngốc, đêm đó sao lại uống rượu chứ? Sao lại để Cố Thiện vào phòng? Sao lại để anh ta đẩy mình ngã lên giường?!

Tửu lương của cậu cũng không tệ kia mà, chỉ uống rượu giả điên mà thôi, chỉ là dư tình chưa dứt được mà thôi...

Nghĩ như thế lại mắng mình ngốc, uống rượu giả điên chính là Cố Thiện, dư tình chưa dứt lại là mình, nghĩ sao cũng thấy mình thật thê thảm. Nhưng chuyện trên giường, chỉ một người sao có thể làm gì được chứ?!

Vậy là tốt rồi, dẹp bỏ được nỗi ân hận làm cậu phiền muộn, Giang Nhược Thủy cảm nhận được, cả thân thể và trái tim này đều đã bị ai đó làm cho nghiện mất rồi, đều ngứa ngáy khó chịu, thật là, bây giờ đã là mùa đông rồi, cậu lại động tình cái gì đây?!

Cố Thiện Cố Thiện Cố Thiện, sao không chịu ngoan ngoãn đi tìm Lee, lại đến đây trêu chọc cậu làm gì? Dựa vào cái gì cậu lại trở thành người chuyên làm ấm giường cho anh ta chứ? Gọi thì đến, vẫy tay một cái là chạy đi [10]? Hay anh ta sợ sẽ làm thương tổn đến “cây táo” trong sáng, đáng yêu kia?!

Càng nghĩ càng phiền, bèn uống hết cả một ly rượu lớn, vang đỏ uống vào càng về sau tác dụng càng mạnh, đúng thật là châm dầu vào lửa [11], càng làm cả người cậu nóng lên.

Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đè nén thứ cảm giác xấu xa bị ai đó khơi dậy. Cậu biết rõ bản thân tốt xấu ra sao, cậu biết ưu điểm của cậu chính là biết tự chủ, cũng biết nguyên nhân cậu không thích đi ra ngoài tìm vui. Là gay cũng không có nghĩa là sẽ sống một cuộc sống quá phóng túng, tuy không có ràng buộc về mặt luật pháp, nhưng cái cậu muốn chính là một thứ tình cảm thuần túy và trong sáng.

Cho nên cậu không muốn cứ như thế liên tiếp chấp nhận Dương Đào. Nếu muốn bắt đầu với cậu ta, cậu nghĩ bản thân phải chuẩn bị thật sẵn sàng, tìm lại một tình yêu vui vẻ, rục rịch, tràn ngập ánh sáng.

Cậu cũng gần sẵn sàng rồi, chỉ cần Cố Thiện đừng đến đây làm phiền cậu nữa.

Nhưng ông trời đâu có khi nào chiều lòng người.

Tuy mấy hôm trước cậu đã liên tục tìm lý do tránh gặp mặt Cố Thiện, nhưng mà, đến khi thấy Cố Thiện xuất hiện trong buổi tiệc sinh nhật Văn Hề, cậu chết đứng tại chỗ.

Từ sau khi cậu cố gắng kéo dài khoảng cách giữa cả hai, cậu không biết hai người này lại quen thân nhau đến vậy – Văn Hề hiện tại đang làm việc tại công ty của Cố Thiện, hai người họ làm quen nhau, rồi cũng dần dần qua lại nhiều hơn. Mà Phong Dương lại là chỗ bạn thân của Giang Nhược Thủy, đột nhiên trong lòng Cố Thiện lại có thật nhiều tâm sự.

Buổi tiệc bắt đầu, hai người thật cố gắng biểu hiện sao cho thật tự nhiên, Cố Thiện lại mặt dày ngồi xuống ngay bên cạnh Giang Nhược Thủy, giống như giữa hai người chưa từng có lần chia ly đó.

Phong Dương và Văn Hề đều biết chuyện của hai người bọn họ, nhìn cả hai cố gắng giả vờ như không có gì xảy ra, cũng biết mà không hỏi gì thêm nữa, hòa theo người điều tiết không khí là Lee, lúc nên cười thì cười, lúc nên âm ỉ thì âm ỉ.

Giang Nhược Thủy uống vài ly rượu vào bụng, trong lòng bàn tay vậy mà lại đổ đầy mồ hôi, bình thường cậu không có như thế. Trong lòng biết rõ nguyên nhân là vì cái người đang ngồi bên cạnh kia.

Trong lòng muốn kháng cự, nhưng thân thể lại bị hấp dẫn không rời được. Nhất là khi người kia còn cố ý chạm vào đầu gối cậu, rồi khuỷu tay cậu...

Giang Nhược Thủy rốt cục cũng không nhìn được nữa, đứng lên, muốn đi toilet rửa mặt, làm mình thanh tỉnh một chút, nếu không, cứ tiếp tục như thế, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa-

Đặc tính đàn ông chết tiệt này, kích thích chết tiệt này – Lee vẫn ngồi ngay bên cạnh, hình như cũng không để mắt đến cậu và Cố Thiện lúc đó dữ dội thế nào, vẫn tiếp tục cùng người khác hăng say nói chuyện.

Một phút sau, Cố Thiện cũng đứng lên, ra hiệu bảo hần cũng muốn vào toilet. Những người đang ngồi đó trong lòng đều hiểu, nở nụ cười ám muội, rồi cũng không hỏi gì thêm.

Quả là quán lớn có khác, toilet cũng rất rộng, rất sạch sẽ, gương to như thế mà không một tấc bụi, để Giang Nhược Thủy thấy thật rõ ràng gương mặt đang ửng hồng của mình.

Cậu tuy rằng uống rượu cũng có đỏ mặt, nhưng chưa khi nào lại đỏ nhanh như vậy.

Cậu chống tay lên bồn rửa mặt, cũng không muốn về bàn ngay, cậu muốn chờ cho tâm tình lắng lại đã.

Cho đến khi, từ trong gương thấy một người thứ hai ngoài mình.

Đột ngột xoay người lại, chống tay lên bồn rửa mặt, phảng phất ý cảnh báo người kia dừng lại gần, thật ra đối phương không hề tiến lên nửa bước, chỉ đứng đó nhìn cậu.

Giang Nhược Thủy tuyệt vọng nhắm mắt lại, ngay lập tức bị người kia kéo đi, kéo đến bên trong căn phòng cuối dãy nhà vệ sinh, nghe tiếng cửa khóa lại cách một cái.

Sau đó là nụ hôn cháy bỏng, sau đó là xâm nhập như vũ bão, không hề cho cậu một cơ hội lùi bước nào.

Không, cậu cũng không muốn lùi bước.

=====

Đoạn H bị cắt mất ;_____;

=====

Cũng may trong phòng có đầy đủ giấy vệ sinh, hai người lau rửa thật sạch sẽ, sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, Giang Nhược Thủy mặt không lộ chút biểu cảm nào, đẩy cửa phòng vệ sinh bước ra.

Sau đó lại bước đến trước gương, gương mặt đỏ bừng, khóe mắt ướt át, đầu ngón tay vẫn còn run rẩy – đến quỹ cũng nhìn ra được cậu mới làm gì xong, sao có thể không biết ngược mà quay trở lại buổi tiệc được chứ.

Cũng may là cả di động và ví tiền đều mang theo bên mình, bèn lấy ra nhắn tin cho Văn Hề, bảo rằng cậu cảm thấy hơi khó chịu, về trước vậy. Bên kia cũng thấu hiểu cho cậu, không hỏi gì nhiều, chỉ bảo cậu cố gắng nghỉ ngơi, hôm khác gặp sau.

Giang Nhược Thủy đỡ trán, không biết bọn họ có đoán ra được gì không – thật sự là, rất mất mặt... Cho dù cậu và Cố Thiện có chưa chia tay đi nữa,

nhưng cả hai đầu còn là bọn nhóc thì không biết chuyện, vậy mà lại...

Cố Thiện cũng bước ra, đến bồn nước bên cạnh Giang Nhược Thủy yên lặng rửa tay, sau đó lau khô, lại quay đầu nhìn cậu.

... Giang Nhược Thủy trong lòng kích động buông tiếng chữ bậy hiềm có, nhưng bên ngoài cũng chỉ tỏ vẻ không thèm để ý. Sau đó bước ra khỏi toilet, đi thẳng về phía cửa lớn.

Cố Thiện đi theo phía sau cậu, cách cậu vài bước, không nhanh không chậm, vừa đi vừa lấy di động ra gọi một cuộc: “Văn Hề hả, thật ngại quá, tôi đột nhiên có chút việc, phải về trước... Ừm, hôm khác tôi nhất định sẽ đền bù cho cậu... Được rồi, các cậu cũng chơi vui đi nhé, tạm biệt.”

Giang Nhược Thủy đón xe, bước lên, yên lặng ngồi bên trong, sau đó Cố Thiện cũng tiến vào.

Sáng sớm hôm sau, Giang Nhược Thủy đỡ trán, nhìn căn phòng hết sức lộn xộn của mình, rồi lại phát hiện đạo này đỡ trán đã trở thành động tác quen thuộc của cậu rồi, lại giật nhẹ khóe miệng, buông tay ra.

Quần áo rơi khắp phòng – hôm qua vừa mới bước vào cửa, bọn họ đã quần lấy nhau; vài bao “áo mưa” xé vỏ – là Cố Thiện trên đường ghé qua cửa hàng tiện lợi mua; khăn trải giường nhăn nhúm – không thể nghĩ được là lại kịch liệt đến như vậy; người đang ông đang vùi đầu vào gối nằm ngủ say sưa –

Xúc động là ma quỷ, mà còn lại là ma quỷ của ma quỷ.

Giang Nhược Thủy yên lặng không nói gì bước xuống giường, lấy vài thứ quần áo, bước vào phòng tắm.

Vừa tắm rửa, vừa tự kiểm điểm.

Dường như nhận ra bên cạnh thiếu hơi người, Cố Thiện cũng tỉnh giấc, bả vai đau âm ỉ, làm hấn hấn cả răng dưới [12], nhưng ngay lập tức lại cảm thấy loại đau đớn này thật con mẹ nó quá sung sướng.

Có tiếng nước và ánh đèn trong phòng tắm, cho hấn biết Giang Nhược Thủy đang ở bên trong, cũng bèn đứng lên, bước qua đó, cất giọng khàn khàn hỏi: “Nhược Thủy? Anh vào được không?”

“...” Bên trong không trả lời.

Một lúc sau, tiếng nước ngừng, lại mất thêm một lúc nữa, Giang Nhược Thủy ăn mặc chỉnh tề bước ra, vừa lau khô tóc vừa bảo: “Anh vào tắm đi.”

Lúc Cố Thiện bước trở ra, căn phòng đã được dọn dẹp lại tương đối gọn gàng, nhưng quả nhiên lại không thấy Giang Nhược Thủy đâu. Tuy chỉ mới là lần thứ hai, Cố Thiện cũng đã quen rồi, bèn nhẹ buông tiếng

thở dài, ngồi xuống bên giường, muốn chờ Giang Nhược Thủy trở về, hẳn nghĩ nên nói cho rõ ràng hết mọi chuyện, cảm giác của hắn dành cho cậu, hẳn muốn cậu, hẳn muốn được ở bên cạnh cậu.

Đột nhiên nhìn thấy trên bàn có để lại lời nhắn.

Trên đó viết: Anh về trước đi, không cần đợi em đâu. Vài hôm nữa em sẽ không ở nhà, anh đừng đến.

Không có mở đầu cũng không ghi tên ở bên dưới, thế nhưng Cố Thiện trong lòng hiểu rất rõ, hẳn sưng sốt trong chốc lát, cảm thấy ngực có chút hốt hoảng.

Giang Nhược Thủy lần này đã thực sự tránh mặt hắn rồi.

Lee nhìn thẳng bạn lâu năm ngồi trước mặt, tuy có vẻ vân đạm phong khinh nhưng thật ra trong lòng đang hết sức sầu não, cậu ta đủ thông minh để biết mình không nên nói thẳng toẹt hết ra. Bởi mấy hôm trước sinh nhật Văn Hề, Cố Thiện vừa mới nhận ra mình đã “đổ” Nhược Thủy mất rồi, cậu ta mơ hồ cũng đoán ra được chuyện gì đã xảy ra.

Ngày hôm đó cậu ta còn cười cười, bảo Cố Thiện rằng chẳng phải anh đang “tự do” sao, sao không theo đuổi em đây này? Cố Thiện bèn bày ra vẻ mặt xấu hổ, sau đó cứ theo xin lỗi cậu không thôi, bảo rằng ngày đó là hắn nói năng bậy bạ, bảo ngày đó là hắn ngu ngốc, hẳn cứ nghĩ mình thích sự rục rờ nơi cậu, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là thích mà thôi, thật sự không hề đến mức muốn cả chuyện “đó”, từ trước đến nay, người làm hắn muốn chạm vào chỉ có Giang Nhược Thủy mà thôi. Nam nhân tuy đều là động vật, có kẻ có thể mang cả tình yêu cùng dục vọng phân tách thật rõ ràng, nhưng mặt khác, một người đàn ông luôn hướng về người mà y yêu bằng cả tấm lòng, mới có thứ dục vọng bức thiết nhất, nguyên thủy nhất.

Cố Thiện xin cậu ta tha thứ cho hắn, giấu lại cũng không hại gì đến cậu ta, nếu có thì chỉ là cảm giác áy náy khi đối diện Giang Nhược Thủy, ngoài ra không còn gì nữa, thế nhưng khi nhìn đến bộ dáng thảm thương của Cố Thiện bấy giờ, cuối cùng cậu ta cũng chỉ nhún nhún vai, xem như đã tiếp nhận sự giải thích của hắn rồi đi. Thế mà sau đó Cố Thiện lại được nước lấn tới, tiếp tục bám theo cậu ta “lãnh giáo” cách lấy lòng Giang Nhược Thủy. Cậu ta chỉ buộc miệng nói, nếu hắn đã muốn “chạm vào” cậu như thế, vậy trước hết cứ “ra tay” đi, nói không chừng Giang Nhược Thủy cũng muốn vậy thì sao. Kết quả Cố Thiện bèn trưng ra vẻ mặt khó nói.

Nhìn lại con người trước mặt như sắp bước vào cõi thần tiên, Lee muốn thở dài một cái rồi nói ra hết thấy mọi chuyện cho xong, rõ ràng là “chàng” hữu tình, “chàng” hữu ý mà... Nhưng cậu cũng biết, tuy bảo người ngoài cuộc tỉnh táo hơn, thế nhưng trong chuyện tình cảm, muốn bản thân “đương sự” hiểu rõ mọi chuyện, thì người ngoài tốt hơn hết là đừng nhúng tay vào.

Hơn nữa Nhược Thủy, cậu ta...

“Nhược Thủy này,” Lee nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng mở miệng nói, “Hai đứa bọn mình, hồi trước cũng bày đặt “công khai” [13] ấy nhỉ. Cả hai vốn thân nhau từ trước, cuối cùng còn cùng nhau “công khai” như thế, lúc đó cả hai nhà đều khuyên ngăn không được, còn coi hai đứa tụi mình là một cặp nữa.”

Giang Nhược Thủy nhớ lại chuyện trước kia, cũng cảm thấy buồn cười.

“Một thời gian sau thấy không phải, vậy mà còn bắt tay định tác hợp tụi mình nữa chứ [14], bởi vì biết quá rõ, chúng ta đều là những đứa đáng tin.” Lee tiếp tục nói.

Giang Nhược Thủy nhún vai: “Tôi cũng thấy tiếc, không biết sao lúc ở bên cạnh nhau lại không phát sinh chút tình cảm nào hết nhỉ [15].”

“Cậu là người không thấy tiếc mới phải.” Lee bĩu môi, “Bởi chúng ta đều biết mình là người như thế nào, muốn một người như thế nào, sẽ không bao giờ bị người khác lừa dối hay qua mặt.”

Giang Nhược Thủy từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười: “Ý cậu là sao.”

Lee nghĩ nghĩ: “Cậu lúc nào cũng tin vào chuyện “lưỡng tình tương duyệt”, luôn luôn theo đuổi thứ cảm giác tự nhiên, không miễn cưỡng trong tình yêu. Nếu cậu không dự định chấp nhận người ta, cậu sẽ cảm thấy khó xử, trực giác muốn cự tuyệt, tránh né.”

Giang Nhược Thủy nhướng mày, tiếp tục nghe cậu ta nói.

“Cho nên có đôi khi, so với việc tỏ tình với cậu, làm chuyện mờ ám hoặc trực tiếp quăng cậu lên giường lại hiệu quả hơn.” Lee cười hì hì, “cậu sinh viên năm hai kia đâu? Đạo này các cậu sao rồi?”

“... Cũng tốt lắm.” Giang Nhược Thủy trầm mặc trong chốc lát, cậu mãi nghĩ đến lời nói của Lee.

“Nếu đã thích thật rồi, cậu sẽ không do dự lâu như vậy đâu.” Lee lại nhẹ nhàng cười, nói thẳng.

“Này này, sao cậu cứ phải bận tâm chuyện tình cảm của tôi thế, lo chuyện của cậu đi kìa.” Giang Nhược Thủy liếc cậu ta một cái, “Cậu suốt ngày cứ hi hi ha ha mãi, không chịu ổn định gì hết, không thấy ánh mắt người nhà cậu nhìn tôi càng lúc càng tha thiết sao, cứ như mong tôi rước cậu về luôn cho rồi ấy.”

“Cậu khỏi lo, mấy người đó cứ thấy gã đàn ông nào tốt là dùng tới cái ánh mắt như thế ngay ấy mà.” Lee nhún vai.

Gọi điện không nghe máy, nhắn tin cũng không trả lời, Cố Thiệu cảm thấy mình sắp khóc tới nơi rồi. Gọi cho Lee hỏi hành tung của Giang Nhược Thủy, bên kia cũng “hỏi một không biết ba”. Cố Thiệu không còn cách nào, đành phải dùng phương pháp nguyên thủy nhất – ôm cây đợi thỏ.

Đầu tiên định đứng canh trước cửa phòng Giang Nhược Thủy một tuần, sau đó mới nghĩ ra, cậu có thể không về ký túc xá, nhưng không thể không đến văn phòng trường, bèn đến văn phòng “trấn thủ”.

Cuối cùng canh giữ của hắn cũng có thu hoạch! Nhưng mà, bên cạnh Giang Nhược Thủy lại có thêm một người nữa.

Chính là cái tên nhóc Dương Đào làm hắn chướng mắt đó, chẳng lẽ bọn họ mấy ngày nay đều ở bên cạnh nhau? Cố Thiệu về mặt đau khổ, lần đầu tiên trong đời hắn có cảm giác chân tay luống cuống, không biết phải làm gì bây giờ.

Xa xa thấy bọn họ đi tới, nhưng không bước về phía văn phòng, mà vòng sang một vườn hoa nhỏ bên kia. Không biết suy nghĩ thế nào, Cố Thiệu lén lút bám theo. Khoảng cách không quá xa, cũng không quá gần, tránh để bọn họ phát hiện.

“Ừm, xin lỗi cậu, đạo này ở nhờ nhà người bạn, không gọi cho cậu được.” Giang Nhược Thủy nói.

“Không sao cả,” Dương Đào cười cười, “Mà em lại có cảm giác, hình như chuyện hôm nay anh muốn nói không phải chuyện này.”

“... Chuyện lần trước chúng ta nói ấy,” Giang Nhược Thủy cười nhẹ, “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, xin lỗi cậu nhiều lắm, tôi chỉ có thể nói với cậu tiếng xin lỗi thôi.”

Lời nói của Lee đã thức tỉnh cậu, cho tới nay, tuy cậu là người khá trầm ổn, khép kín, nhưng trong chuyện tình cảm, hầu như đều chủ động, hoặc ít nhất cũng rất biết phối hợp. Nhưng khi ở bên cạnh Dương Đào, cậu ngay cả ý nguyện ngoan ngoãn phối hợp cũng rất ít. Nếu hỏi sao đến giờ vẫn chưa rõ ràng cự tuyệt cậu ta, thì câu trả lời chỉ có thể là do Dương Đào cho cậu cảm giác rất tốt, là một người khi làm bạn sẽ rất tuyệt.

Dương Đào cười khổ một chút: “Vì em chưa đủ tốt?”

Giang Nhược Thủy cúi thấp đầu: “Thật có lỗi, có thể là vì không đúng thời điểm.”

“... Thôi quên đi, em nhận lời giải thích của anh vậy.” Dương Đào rộng lượng đối đãi, “Nhưng mà, nếu chỉ vì không đúng thời điểm vậy, em sẽ không dễ dàng buông tay đâu.”

Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe miệng: “...”

“Được rồi, đùa thôi,” Dương Đào cười cười, “Em biết anh nghĩ gì mà, chúng ta về sau vẫn là bạn nhé?”

“Tôi cầu còn không được.” Giang Nhược Thủy lúc này mới cười, nói.

Dương Đào nhẹ nhàng thở dài, hai người không nói gì nữa.

Cố Thiện cảm thấy trái tim hắn đang điên cuồng nhảy múa, tựa như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực đến nơi, hạnh phúc quá, xúc động quá. Giang Nhược Thủy cự tuyệt người khác rõ ràng như thế, có phải muốn nói rằng hắn vẫn còn nhiều cơ hội lắm không?

Người đang đắc ý, vì vui quá mà không thèm giữ hình tượng gì nữa, ngay cả hai người kia đang đi tới cũng không phát hiện. Đợi đến lúc Cố Thiện hoàn hồn, đã quá muộn rồi. Giang Nhược Thủy cùng Dương Đào nhìn hắn không chớp mắt, trong phút chốc cả ba người đều trưng ra biểu cảm không biết nói sao.

Dương Đào thức thời nhún nhún vai: “Em đi trước đây, còn phải lên lớp nữa.”

Giang Nhược Thủy gật đầu: “Ừ.”

Vì thế chỉ còn lại hai người.

Đây chính là cái người

ì ta gọi là “cận tình tình khiếp” [16], Cố Thiện khép mở miệng, nhưng không biết chọn nói điều gì, cuối cùng chỉ biết hỏi một câu khô khan: “Hai ngày nay em thế nào, trời càng ngày càng lạnh, em có chú ý mặc thêm quần áo không?”

“...” Giang Nhược Thủy nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, sau đó mới mở miệng nói, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Cố Thiện đuổi theo cậu, hỏi.

“Ký túc xá.” Giang Nhược Thủy thản nhiên trả lời.

Cố Thiện vừa rất ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Đóng cửa lại, Giang Nhược Thủy nhìn Cố Thiện, bảo hắn: “Ngồi xuống.”

Cố Thiện nghe lời bèn ngồi xuống.

Giang Nhược Thủy mang ly nước đến: “Uống nước đi.”

Cố Thiện nhấp nhấp một ngụm nước.

Giang Nhược Thủy mới ngồi xuống, nhìn Cố Thiện, trên mặt mang theo ý cười thản nhiên, cùng với vẻ mặt hết sức nghiêm túc: “Chăm dứt đi.”

Cố Thiện sắc nước dữ dội: “Khụ khụ khụ! Chăm dứt? Chăm dứt cái gì?”

“Quan hệ giữa chúng ta, thứ quan hệ hết sức kì quái này.” Giang Nhược Thủy hơi nhăn mày.

“Kì quái chỗ nào?!” Vừa mới ở trên thiên đường liền bị “đá” xuống địa ngục, Cố Thiện kinh hoàng hỏi.

“Chỗ nào cũng kì quái.” Giang Nhược Thủy tiếp tục nói, “Nếu chúng ta đã muốn chia tay, sẽ không thể lại có loại quan hệ tốt đẹp như thế này nữa. Anh phải nghiêm túc đứng đắn tìm một người yêu, rồi phải thật nghiêm chỉnh nói chuyện yêu đương đi.”

Mặc kệ, là Lee cũng được, là ai khác cũng được.

“Chỉ là anh -” Cố Thiện choáng váng.

“Em cũng muốn tìm một người như thế, rồi sống một cuộc sống đàng hoàng.” Giang Nhược Thủy nói tiếp.

“Anh không được sao?” Cố Thiện vọt miệng thốt ra.

Đến lượt Giang Nhược Thủy sững sốt.

“Em tìm anh, chúng ta, cùng sống một cuộc sống đàng hoàng, không được sao?” Cố Thiện chăm chú nhìn Giang Nhược Thủy, nói tiếp.

“...” Giang Nhược Thủy biểu tình trở nên có chút hoài nghi.

“Anh sẽ lại làm việc nhà, còn có thể nấu cơm, làm đồ ăn, có xe, tuy vẫn chưa mua được nhà, nhưng chúng ta có thể bắt đầu tính tới việc thế chấp căn cứ ngay từ bây giờ. [17] Anh đã sớm “công khai”, nên gia đình anh sẽ không ngăn cản -” Cố Thiện vội vã nói.

“Chỉ là...” Vấn đề không phải là ở chỗ này? Giang Nhược Thủy nhất thời vẫn còn chút cảm giác không biết nói sao.

“Còn việc gì nữa đâu?” Cố Thiện mở to hai mắt hỏi.

“Không cần phải vậy, anh có nói với “người nào đó” những lời thế này rồi đúng không? ” [18] Giang Nhược Thủy giật nhẹ khóe miệng.

“... Không có “người nào” hết, chỉ có một mình em thôi, anh chỉ nói với một mình em, cũng chỉ muốn nói với một mình em những lời như vậy.” về mặt Cố Thiện hết sức nghiêm túc.

“Không đúng.” Giang Nhược Thủy lại lắc đầu, nhú nhú mày, “Anh sao lại có thể nói những lời kì quái như thế được?”

Cố Thiện choáng váng, hần đột nhiên hiểu rõ, việc hần sợ nhất đã xảy ra- Nhược Thủy không muốn tin tưởng hần, lại càng không muốn chấp nhận hần...

“Thôi anh cứ về trước đi.” Giang Nhược Thủy đứng dậy, lần này “hạ lệnh” đuổi khách rõ ràng, “Anh về suy nghĩ kỹ, đừng ăn cơm trong chén mà cứ nghĩ đến cơm trong nồi [19], Lee sẽ không thích anh đâu.”

“... Không phải, anh -” Cố Thiện vội vã muốn giải thích.

“Anh đừng thấy Lee cứ đùa giỡn như thế mà lầm, giống một con bướm bên hoa, nhưng trong lòng cậu ta rất đơn thuần, ừm,” Giang Nhược Thủy vừa nói vừa mở cửa ra, “Giống như anh nói, như một trái táo xanh mượt.”

“Nhược Thủy, nghe anh nói đã -”

“Ừm, anh lại còn chăm sóc kỹ càng như vậy nữa, quả nhiên là bởi vì để ý cậu ta...” Giang Nhược Thủy tiếp tục.

“Người anh yêu chính là em!” Cố Thiện gần như muốn hét lên, lớn tiếng nói ra.

Giang Nhược Thủy dừng lại, nhìn hần, không có chút kinh hỉ nào, cũng không có chút cảm động nào, cả một chút hào hứng cũng không, chỉ cau mày: “Anh đi đi, em không muốn lặp lại lần thứ ba. Còn nữa, xin anh nhớ kỹ cho, anh thích ăn chính là trái táo xanh, chứ không phải bánh táo.”

“Không phải, anh chỉ thích ăn bánh táo thôi.” Cố Thiện ngây ngốc nói, đứng lên, vẫn không chịu bỏ đi.

Giang Nhược Thủy vẫn không thèm để ý đến, chỉ đơn giản bước ra ngoài: “... Thôi bỏ đi, trước tiên cứ để anh hiểu rõ mọi việc đã, em cảm thấy chúng ta không gặp nhau sẽ tốt hơn.”

“Nhược Thủy!” Đả kích quá lớn, đến khi Cố Thiện thoát khỏi tình trạng đứng ngây ngốc đó, vọt tới trước, chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa thang máy khép lại.

“...” Cố Thiện cắn môi, dậm một phát vào bức tường bên cạnh, các đốt ngón tay rách da, nhưng lại không hề – không hề có cảm giác đau.

Trong nhà Lee, trên cái ban công nho nhỏ, có hai người đang ngồi uống trà chiều.

Di động reo vang, Lee liếc mắt nhìn qua, là Cố Thiện, không thèm để ý. Giang Nhược Thủy mà mắt tích, y như rằng người Cố Thiện tìm đến là mình. Nhưng lúc này ai thèm để ý đến hần chứ, chắc chắn sẽ bị Giang Nhược Thủy nhào tới, đập cho ra bã.

Nhưng mà, nhìn về mặt đứa bạn thân như đi vào cõi thần tiên xa xôi nào đấy, Lee nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục vẫn nói, với ý thăm dò: “Cậu không định chấp nhận Cố Thiện luôn vậy đấy à?”

“...” Giang Nhược Thủy phục hồi tinh thần, khóe miệng giật nhẹ nhìn sang Lee, “Nè...”

“Cố Thiện có đến tìm tớ, vào mấy hôm trước sinh Nhật Văn Hề ấy.” Lee hơi nhướn miệng cười, vừa nói, vừa dõi theo biểu tình trên mặt Giang Nhược Thủy, “Anh ta giải thích với tớ, bảo rằng anh ta đối với tớ không phải thích theo kiểu muốn “lên giường” luôn.”

Giang Nhược Thủy vẻ mặt có chút cứng nhắc.

“Nhược Thủy, Cố Thiện không thích tớ đâu, đó giờ vẫn không thích như vậy, lúc trước chỉ là hấn bị ảo tưởng thôi.” Lee nói xong, thở dài một tiếng, rốt cục cũng nói ra cả rồi, có chút khó xử, cậu ta lo lắng nhìn phản ứng của Giang Nhược Thủy, không biết cuối cùng mình nói ra như vậy, là giúp đỡ hay phá hoại đây.

Quả nhiên, Giang Nhược Thủy sững sờ một lúc, sau đó mới nhú nhú mày, hỏi: “Cậu có âm mưu gì đây?”

Biết nếu mình nói thêm câu nào nữa, Giang Nhược Thủy sẽ thật sự nổi giận, Lee chỉ nhún nhún vai: “Tớ cũng chỉ muốn cậu bình tĩnh ngâm lại lần nữa. Cậu cũng đừng nổi giận, cậu vẫn biết tớ rất sợ cậu giận tớ còn gì.”

Bởi vì với người bình thường diễm đạm như vậy, một khi nổi giận, sẽ lâu thật lâu cũng không thềm để mắt đến cậu ta.

Lời nói của Lee thành khẩn hết mức, làm Giang Nhược Thủy cũng bình tĩnh lại đôi chút, sau đó rơi vào trầm mặc một lúc lâu. Lee bèn thở dài bảo: “Chúng ta nên đổi đề tài đi thì hơn.”

Giang Nhược Thủy không để ý đến cậu ta.

Lee vẻ mặt đau khổ: “Giận thật đấy à? Chuyện đó tớ không nói, cũng không phải cố tình không nói cho cậu, tớ phải nói với cậu sao đây, lúc trước tớ thấy cậu bình thản lắm, cứ tưởng cậu không quan tâm đến chuyện đó, bây giờ lại thấy cậu sầu nào thế này...”

“Tôi bình thản lắm sao?” Giang Nhược Thủy hỏi lại.

“Ồ...” Lee mắc nghẹn.

“Cậu là bạn từ nhỏ lớn lên cùng tôi, tôi và cậu hoán mệnh cho nhau đều được,” Giang Nhược Thủy hơi dựa vào cái ghế sau lưng, “Người đó, tôi cứ nghĩ là người yêu của tôi, anh ta lại đi nói với cậu rằng anh ta yêu cậu, muốn chăm sóc cho cậu...”

“Nhược Thủy...” Lee gọi nhỏ.

“Cậu nghĩ tôi bình thản được sao?” Giang Nhược Thủy lại hỏi, trong mắt không giấu nổi bi thương, nhìn vào Lee.

“Là tại Cố Thiện ngốc...” Lee nói.

“Vậy, cậu bảo cậu vô tội?” Giang Nhược Thủy cười lạnh.

“Tớ không vô tội.” Lee cũng nghiêm mặt, “Phải, có nói theo góc độ nào đi nữa thì cũng là tớ đã phản bội cậu, nhưng ngoài việc không nói cho cậu biết ngay từ đầu, tớ chưa làm sai chuyện gì cả. Mà nguyên nhân tớ không nói cho cậu, là bởi vì cậu đã biết gần hết rồi. Đã biết rõ ràng rành mạch như thế, nhưng lại không muốn người khác biết cậu đã biết chuyện. Cậu bảo tớ phải làm thế nào mới được?”

“Nói cho tôi biết rồi, chúng ta ba mặt một lời nói rõ với nhau hết, sau đó cậu cùng với Cố Thiện không còn vướng bận, không bận khoăn gì mà hạnh phúc ở bên nhau, cùng nhau ân ái ái ái, song túc song phi?” Giang Nhược Thủy nở nụ cười nhẹ.

“Người đừng tức giận mà nói như vậy.” Lee rũ mí mắt, “Tớ ngay từ đầu đã từ chối anh ta rõ ràng rồi.”

“Vậy nên anh ta mới bỏ đi, chọn lựa chọn thứ hai?” Giang Nhược Thủy lại hỏi.

Lee thở ra một hơi thật dài, hiểu rõ có nói thế nào đi nữa, Giang Nhược Thủy cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho Cố Thiện, cho cả cậu ta.

“Có lẽ, phải để Cố Thiện tự mình nói cho cậu nghe.” Lee bất đắc dĩ nói.

“...” Giang Nhược Thủy trầm mặc mất một lúc.

“Anh ta đã nói với cậu rồi à?” Lee giạt nhẹ khóe miệng.

“Cậu không cảm thấy chuyện này vô lý lắm sao?” Giang Nhược Thủy nhú mày, hỏi.

“Sao lại vô lý?!” Lee lắc đầu, “Tớ cũng cho là cậu sẽ nghĩ như vậy mà!”

Cậu ta cũng đã biết từ trước, nếu Cổ Thiện nói cho Nhược Thủy nghe, Nhược Thủy chắc chắn sẽ không tin, khẳng định cậu ấy sẽ tìm ra một đồng lý do để cự tuyệt.

Giang Nhược Thủy lắc đầu, chỉ nói: “Tất cả mọi chuyện, đều thật vô lý, hoang đường.”

Chú thích:

[1] (Nguyên văn: còn có nghĩa là “Nhớ cậu rất nhiều”, nhưng thấy để “nhớ” lại không hợp hoàn cảnh lắm, nên chuyển sang “muốn” :”>)

[2] Ly Mark: tiếng anh là Mug, một loại ly dùng để uống các thức uống nóng như trà, cà phê,... [Wiki]

[3] (Ý anh Thiện là tối qua em Thủy chắc là uống rượu này đây, rồi làm bậy cũng chính là vì cái rượu này đây – theo mình hiểu là vậy đó =.|||||))

[4] (thấy có lợi mới ra tay ????)

[5] (Nguyên văn: “ , .”)

[6] (Nguyên văn:)

[7] (Cả đoạn này mình không hiểu, bị lẫn lộn giữa từ “hắn” không biết là ám chỉ ai, nên chém thành thế này ;_;

[8] Chém tiếp ;_;

[9] (Giải quyết được việc trước mắt, chứ không nghĩ đến hậu quả sau này.)

[10] (Nguyên văn: - Hô chi tắc lai huy chi trạch khứ)

[11] Nguyên văn: – tuần hoàn ác tính, tức là càng chuyển biến xấu

[12] Nguyên văn:

[13] Nguyên văn: (come out) ý chỉ những người đồng tính công khai giới tính thật của mình

[14] Nguyên văn: – Không hiểu, chém TT^TT

[15] Nguyên văn:

[16] Càng gần tình yêu thì càng sợ hãi????

[17] ???? Chỗ này không hiểu, chẳng phải anh Thiện có nhà rồi sao????

[18] Nguyên văn: ’ ’ ?

[19] Nguyên văn:

20. Chương 20

Buổi tối, sau khi tắm xong, Giang Nhược Thủy không ra khỏi phòng tắm ngay, mà đứng lại, từ trong hơi nước mờ ảo, cùng榻 cạnh thị vốn có, nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương.

Th

ân thể gầy gò, không bằng Lee, cả người tràn đầy sức sống, gương mặt không có gì nổi bật, không hề có vẻ đẹp trai đáng yêu của Lee dù chỉ một chút. Dù cậu cứ luôn tự giấu, nhưng trong lòng vẫn tồn tại ý chống đối với cái chủ đề về bánh táo kia. Mà buồn cười hơn chính là việc, dù bị gọi là chiếc bánh táo, cậu vẫn không nhìn ra được cậu và Lee có chỗ nào giống nhau.

– tối giờ vẫn không hề có chuyện bắt lấy lựa chọn thứ hai, đến giờ vẫn chỉ có cái người ngu ngốc kia làm tường mọi việc mà thôi, Lee đã nói như vậy, một cách hết sức bất đắc dĩ.

Chỉ là, cậu nghi ngờ cái sự “chân thật” đó.

Mà cũng đúng, cậu không có sức sống tuổi trẻ như Lee, không có được sự quyến rũ lan tỏa đến khắp nơi[1], không phải cậu không có ưu điểm của riêng mình, không có sự hấp dẫn của bản thân, nhưng mà, rốt cuộc là ánh mắt hồ đồ đến thế nào mới có thể nhìn “lắm” như vậy chứ?

– không hề vớ vẩn chút nào đâu, con đường tình yêu vốn dĩ phải đầy hoài nghi và chông gai như thế đấy, Lee nói.

Vậy nên cho dù người kia bởi vì phát hiện ra nơi trái tim anh ta thật sự thuộc về mà bắt đầu giữ chặt lấy, cậu cũng phải chấp nhận sao? Lại rành rành ngay tại thời điểm cậu sắp quyết định phải buông tay ấy, như thế chẳng phải muốn bảo rõ ràng rằng, những hành động, việc làm [2] của cậu trong mấy ngày qua buồn cười lắm sao – một người bên này buồn bực, phiền muộn, bắt đắc dĩ tìm cách tác hợp hai người kia, kết quả, hai người bọn họ thật tự nhiên, bảo, không cần đâu.

Nhăn mày nhìn chằm chằm chính mình trong gương một lúc lâu, Giang Nhược Thủy mới kéo khăn mặt xuống, phủ lên tóc.

Mọi chuyện là như thế nào đây?!

Cố Thiệu đứng ở dưới lầu khu nhà Lee. Hắn đã đứng ở đây được vài ngày rồi, ngày đầu tiên quả thật nhìn thấy bóng dáng của Giang Nhược Thủy, nhưng mà hắn không dám bước ra.

Không dám đối mặt với Giang Nhược Thủy, không biết nói gì, lại sợ rằng dù mình có nói gì đi nữa, Giang Nhược Thủy cũng sẽ không đáp lại.

Hôm đó chính là lần đầu tiên hắn nói rõ ràng mọi chuyện với Giang Nhược Thủy, lại gặp phải tình huống rối ren như vậy.

Hắn cũng đã từng nhiều lần tưởng tượng, Giang Nhược Thủy khi nghe hắn nói những chuyện như thế, sẽ đáp lại như thế nào đây, là chấp nhận hay cự tuyệt, là lạnh nhạt hay tức giận?

Như bây giờ vậy, tính ra là vừa cự tuyệt vừa tức giận sao?

Cố Thiệu cúi đầu nhìn mũi chân, cảm thấy uể oải cực kì. Có phải nếu lúc đó bầu không khí tốt đẹp một chút, hắn bèn thuận theo tự nhiên nói cho Giang Nhược Thủy nghe, như thế có tốt hơn không? Khi đó chỉ nghe Giang Nhược Thủy rõ ràng cự tuyệt hắn, cùng “thằng nhóc đó” quan hệ, trong nháy mắt hắn trở nên cực kì hoảng loạn. Trong lòng như có dự cảm rằng hắn sẽ mất đi một cái gì đó, tiếng “Anh yêu em” cứ như thể thoát ra.

Nhưng hắn cũng không rút lại được, bởi Giang Nhược Thủy không tin hắn.

Đúng rồi, sao cậu tin được chứ?

Nhược Thủy, cậu ấy đã từng chính tai nghe được những lời vô liêm sỉ của hắn, làm sao có thể tin tưởng những gì hắn thốt ra trong lúc hoảng loạn được?

Thật sự là lần đầu biết đến cái gì gọi là không thể giải bày, cũng biết thực tế ngay từ đầu hắn đã không thể mang Giang Nhược Thủy quay về.

Bởi vì người con trai đó, trong lúc bị tổn thương như thế, lại quyết định tác hợp hắn cùng Lee. Đó nhất định là việc sau khi đã quyết tâm rời khỏi hắn mới quyết định được. Hoặc là, thật ra trong lòng cậu ấy, mình cũng không quan trọng như mình vẫn nghĩ.

Đúng thế, Giang Nhược Thủy đến tận bây giờ cũng chưa hề có ý “nín giữ” mình lại.

Bắt đầu dần dần có cảm giác mất mát, một cơn mưa bụi bắt đầu dai dẳng, từng giọt từng giọt dài mảnh rơi xuống, Cố Thiệu vẫn không hay biết, cứ đứng đó, bản thân, bản thân đột nhiên nhận ra mọi chuyện thật đau lòng, thật tiếc nuối. Nếu ngay từ đầu hắn không chần chừ, không do dự mà giữ chặt lấy, thì bây giờ đã tốt rồi.

Mưa sắp ngừng, nghe được mùi hương quen thuộc, Cố Thiệu ngẩng đầu, có chút kinh ngạc xen lẫn vui mừng, đã nhiều ngày trôi qua, cuối cùng cũng được đáp lại một chút rồi sao?

Lee giờ cao chiếc dù, hết sức bất đắc dĩ, trợn trắng mắt nhìn Cố Thiện: “Anh Cố, anh làm ơn đừng có đứng dầm mưa dưới nhà tôi như vậy, lỡ anh mà té xỉu thì phiền tôi lắm.”

“Không có té xỉu đâu.” Cố Thiện thấp giọng nói.

“...” Lee giật giật khoe miệng, “Cho dù là dùng khổ nhục kế với Nhược Thủy cũng không có tác dụng đâu. Nhược Thủy từ trước đến nay một là một, hai là hai, không có chuyện xám xám một rưỡi đâu.”

Í, dùng số một với số không để miêu tả hơi bị “chuẩn” nha, Lee có chút phân tâm mà suy nghĩ xấu xa một lát.

“Anh không có dùng khổ nhục kế gì đâu,” Cố Thiện cười khở, “Anh chỉ muốn thấy cậu ấy, nhưng mà cậu ấy lại không muốn gặp anh...”

“... Lên nhà em đi.” Lee bất đắc dĩ, tại sao cậu ta lại bị cuốn vào chuyện của hai vợ chồng nhà này vậy chứ? Chẳng phải cậu ta mới là người vô tội nhất sao?

“Nhược Thủy em ấy chịu gặp anh rồi sao?” Cố Thiện ngược nhìn lên, hai mắt tỏa sáng.

“Cậu ấy chưa về.” Lee bĩu môi.

Cố Thiện liền lắc đầu: “Vậy để anh đứng đây chờ em ấy.”

“... Em nói anh đó, đang đóng vai si tình cho ai coi vậy-” Lee dừng một chút, thanh âm nhỏ xíu, “Nhìn kìa...”

Cách đó không xa, Giang Nhược Thủy ôm một chồng sách lớn, không hề che dù, đứng ở đó, chần chừ không biết có nên bước đến không.

Cố Thiện lại liếc mắt một cái, thấy cậu có chút bất thường, trên áo khoác dài của cậu là một mảng màu đỏ chói mắt.

Bước từng bước dài đi qua đó, lại nghe được mùi máu phảng phất, Cố Thiện khẩn trương đến nỗi thanh âm cũng run rẩy: “Em có sao không? Sao lại chảy nhiều máu như vậy?!”

Lee cũng hết sức khẩn trương, bước qua: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Cậu xảy ra chuyện gì? Bị thương sao?”

Nhược Thủy không nhúc nhích, cũng không trả lời, chỉ nhìn Cố Thiện lại quay sang nhìn Lee.

“Này, Nhược Thủy!” Lee nhú mày, cả di động cuống lấy ra, chuẩn bị gọi cứu thương.

“Tôi không có bị thương,” Nhược Thủy lúc này mới mở miệng, “Hai người đang làm gì vậy?”

Lee mới nhớ tới mới vừa rồi, hình ảnh cậu ta mở dù che cho cả Cố Thiện... Sao cậu ấy cứ nhất định phải xuất hiện đúng lúc dễ gây hiểu lầm như vậy chứ? Lee bốc hỏa, cầm dù che khuất cả người mình, không thèm để ý đến hai người kia, sau đó mới nói: “Nếu cậu không sao vậy tại mình lên nhà trước đã.”

Không đợi hai người kia đáp lại, liền xoay người rời đi.

Cố Thiện vẫn còn hết sức khẩn trương: “Em thực sự không có việc gì chứ?”

“Can hệ gì đến anh?” Giang Nhược Thủy hơi nhú mày, không hề che dấu một chút cảm giác chán ghét.

“Anh...” Cố Thiện trầm giọng, “Anh chỉ lo cho em thôi, bây giờ anh ngay cả lo lắng cho em cũng không được sao?”

“Em thì liên quan gì đến chuyện này?” Giang Nhược Thủy lại hỏi.

“Em thật sự không bị thương phải không?” Cố Thiện cũng lên tiếng.

Giang Nhược Thủy cúi đầu, hạ giọng: “Không có, một cô giáo của em bị ngã, phải sinh non, lúc em đưa cô đi bệnh viện áo bị dính máu.”

Cố Thiện thở ra một hơi rõ rệt.

“Một đứa bé đáng lẽ phải mấy tháng sau mới được sinh ra...” Giọng nói Giang Nhược Thủy thấp xuống, “Không kịp nhìn thấy ánh mặt trời, mà đã mất...”

Cố Thiện nhìn cậu, trái tim siết lại, thử nâng tay xoa xoa tóc Giang Nhược Thủy tóc, không bị đẩy ra, bèn tăng thêm chút lực, an ủi nói: “Chuyện ngoài ý muốn thôi, em đừng nên khổ sở...”

Giang Nhược Thủy không nhúc nhích, thật lâu mới cất tiếng, nói liền một mạch: “Em rất thích con nít, nhưng biết bản thân không thể có con, cho nên khi nhìn thấy những bà mẹ đang mang thai, luôn cảm thấy thật kì diệu, thật đẹp đẽ...”

Cố Thiện không biết nên nói cái gì tiếp theo, bảo rằng, sau này mình cùng nhận nuôi một đứa?

“Sinh mệnh con người thật yếu ớt, từ lúc chưa sinh ra đã bắt đầu rồi.” Giang Nhược Thủy cúi đầu nói, “Đáng lẽ sẽ là một đứa bé cực kì đáng yêu, cực kì xinh đẹp...”

“Không sao đâu... Bà mẹ kia, về sau nhất định sẽ có con mà, biết đâu chính là đứa bé đó đâu thai cũng không chừng.” Cố Thiện nói xong liền cảm thấy được lời nói của mình vụng về biết bao, nhưng vẫn cứ nói ra.

“Anh tin chuyện luân hồi sao?” Giang Nhược Thủy hỏi.

“Biết tin tưởng cũng tốt mà.” Cố Thiện mang theo tiếng thở dài, trả lời.

“Nhìn cô giáo kia, cả thể xác và tinh thần đều đau đớn, em chợt nghĩ đến mẹ em... Đôi lúc em cảm thấy mình thật bất hiểu, không làm theo tâm ý của mẹ, không chịu tìm một cô gái tốt cưới làm vợ, sinh cho mẹ một đứa cháu để mẹ ấm lòng...” Giang Nhược Thủy còn nói.

“Anh xin lỗi.” Cố Thiện nhận lỗi, không biết tại sao, nhưng ngẫm đi ngẫm lại hình như mình cũng có một phần trách nhiệm.

“Anh không cần xin lỗi đâu,” Giang Nhược Thủy ngẩng đầu, cũng đã rất lâu rồi, bây giờ mới nhìn thẳng vào ánh mắt Cố Thiện, “Ít ra bây giờ không cần.”

Tim Cố Thiện lại siết lại, hần chạm nhẹ vào tóc Giang Nhược Thủy: “Anh xin lỗi...”

“Tuy rằng em cũng từng nghĩ, anh quả thật cũng có một phần trách nhiệm trong đó.” Giang Nhược Thủy hơi nhếch khóe miệng, mang theo ý tự giễu.

“Anh xin lỗi!” Cố sống cố chết ôm lấy Giang Nhược Thủy, ôm thật chặt, không để cho cậu có cơ hội giãy ra. Một lúc thật lâu sau đó.

“Này, hai người xong chưa thế?” Lee đứng cách đó không xa lắm, một tay che dù, tay kia cầm một chiếc khác, bắt đầu dĩ hết sức, nếu không phải tại mưa ngày càng nặng hạt, che khuất cả tầm nhìn thì cậu cũng không thềm chạy xuống đây, chân cậu còn chưa có khỏi hẳn đâu, cả việc bị phong thấp này nọ nữa chứ.

Cố Thiện lúc này mới chậm rãi buông người trong lòng mình ra, hơi cúi đầu, nhìn cậu.

Thật muốn hôn em ấy. Nhìn thấy trên lông mi Giang Nhược Thủy còn đọng lại giọt nước, trong đầu Cố Thiện vang lên suy nghĩ như thế.

Giang Nhược Thủy chỉ đẩy nhẹ hần ra, tạo khoảng cách giữa cả hai, thấp giọng nói: “Anh về đi.”

Sau đó không đợi hần trả lời, bước về phía Lee.

Lee nghiêng đầu, để Giang Nhược Thủy tiến vào trong chiếc ô cậu ta đang che.

– ôm cũng ôm rồi mà chưa làm lành nữa á? Vẫn muốn dày vò nhau tiếp sao trời?

Ngày hôm sau, Giang Nhược Thủy sau khi nói một tiếng cảm ơn với người nhà của Lee, dọn đồ về lại kí túc xá. Con mưa hôm đó đổ xuống, làm cậu có chút cảm mạo, nhưng bên cạnh đó lại làm tâm tình cậu bình thản hơn trước rất nhiều, phải chăng bụi bặm đã bị nước mưa gội sạch hết rồi.

Đến bây giờ cậu vẫn còn giận Cố Thiện, không chỉ có mấy hôm nay đâu, mà là ngay t

ừ khi nghe được những lời nói kia kia. Rộng lượng tác hợp anh ta với Lee gì chứ, thật ra trong lòng cậu luôn buồn bực vô cùng, thanh thần bỏ đi gì chứ, thật ra sau lưng chỉ có mình cậu cay đắng ngồi uống rượu giải sầu một mình mà thôi.

Đến cuối cùng Cố Thiện lại nói thương cậu, buồn khổ kia không hề biến mất một chút nào, ngược lại còn bùng phát mạnh hơn nữa. Tủi thân bao lâu nay, cuối cùng cũng phun trào.

Nhưng khi thấy người kia gọi điện cho mình và Lee, lại đứng dưới nhà Lee mãi không chịu đi, Giang Nhược Thủy cũng chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu.

Hung hăng đẩy hẳn ra, chính là bởi vì không muốn gặp hẳn. Tại sao vẫn muốn đến run rẩy trước mặt cậu?

Đến lúc tức giận trong cậu chồng chất sắp đến giới hạn, lại đột ngột xảy ra chuyện cô giáo kia sinh non.

Đưa cô vào bệnh viện, chờ chồng cô đến, rồi lại đợi đến khi bác sĩ bước ra khỏi phòng phẫu thuật, bảo rằng không thể giữ lại đứa bé, cậu chẳng còn biết gì nữa, mọi phiền muộn trong lòng giống như đã tạm thời buông tha cho cậu.

Đến khi cậu dầm mưa quay về, nhìn thấy hai người họ đứng dưới cơn mưa, Lee thay Cố Thiện che dù, hai người họ thân mật nói với nhau cái gì đó – ít nhất trong mắt cậu thấy như thế, hoặc là cậu bướng bỉnh nghĩ rằng phải như thế.

Cậu cứ cho rằng mình sẽ khinh thường, sẽ phẫn nộ, nhưng trong chốc lát lại không hề có cảm xúc gì, chỉ có chút đau thương, nghĩ rằng, bọn họ, đã từng cùng nhau đi dưới mưa, cùng nhau che chung một cây dù như thế, mưa rơi ướt vai cả hai. Cậu cũng đã từng nghĩ đến việc đưa Cố Thiện trở về gặp mặt mẹ mình, nói cho mẹ biết, rằng cậu sẽ không bao giờ có đứa con của riêng mình.

Đến khi bị Cố Thiện ôm chặt lấy, bị hẳn nói trúng tâm trạng buồn rầu, trên mặt không chỉ có mỗi nước mưa, chẳng qua may mắn hòa vào mưa, mới không bị người khác nhìn thấy.

Những chuyện yêu hận này, cậu nghĩ, tất cả phải tan biến đi thôi.

Chú thích:

[1] Nguyên văn: - đường hoàng mị lực

[2] Nguyên văn: - sở tác sở vi

21. Chương 21

– cậu với Cố Thiện, thế nào mới chịu làm hòa hả?

Lee đã hỏi như thế, sau khi tiễn cậu về kí túc xá.

Giang Nhược Thủy nhún nhún vai: “Sao cứ nhất định phải làm hòa? Một đao cắt đứt luôn không phải tốt hơn à? Sao lại phải dính lấy nhau mãi chứ?”

Lee á khẩu không nói được gì, nhìn cậu.

Giang Nhược Thủy tiếp tục nói: “Tôi không thích rơi vào tình huống như thế này... Nhưng lại có thể chịu đựng được.”

... Nghe được những lời như vậy, rốt cuộc là tốt hay không tốt đây?

Giang Nhược Thủy bắt chợt mỉm cười, khe khẽ lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Đến khi Cố Thiện lại một lần nữa đứng trước cửa văn phòng Giang Nhược Thủy, Giang Nhược Thủy chỉ nhè nhẹ thở dài.

Sau đó, cậu dẫn hẳn đến quán cà phê nhỏ trong trường.

Sau khi ngồi xuống, Cố Thiện phát hiện, vẻ mặt Giang Nhược Thủy hết sức hiền hoà, trong chốc lát không biết nên buồn hay nên vui. Cuối cùng Giang Nhược Thủy cũng lên tiếng, với vẻ thản nhiên: “Thế này không thú vị gì đâu, Cố Thiện.”

Cố Thiện ngẩng mạnh đầu, nhìn thẳng vào mắt Giang Nhược Thủy. Giang Nhược Thủy vẫn thản nhiên cười: “Tôi nghĩ, có lẽ trong tuyệt vọng tôi vẫn nuôi kỳ vọng, khi nghe anh nói, người anh yêu là tôi, chỉ

có tôi, không phải một ai khác. Sau đó quả thật tôi cũng nghe được, nhưng lại cảm thấy dường như mọi chuyện không phải như thế.”

Cố Thiệu ánh mắt tràn ngập đau thương, nhưng không cắt ngang lời nói của Giang Nhược Thủy.

“Tôi không muốn một tình yêu thứ hai.” [1] Giang Nhược Thủy bình tĩnh đưa tay khuấy nhẹ ly cà phê trước mặt, “Có lẽ anh không có, nhưng tôi không thể ngăn mình nghĩ như vậy. Chuyện này đối với tôi, cả với anh, đều chỉ là bết tắc trong lòng. Cũng không phải chúng ta dây dưa mãi không thôi, cũng không là chuyện chỉ “làm một lần” là giải quyết được hết. Khoảng thời gian này, anh cũng đã mất rất nhiều tâm tư, cũng đã dần dần hiểu được tôi. Nhưng mà, những gì anh biết không phải là tất cả con người tôi.”

Giang Nhược Thủy dừng lại một chút: “Tôi thật ra, là một người rất nhát gan, khi gặp phải vấn đề, điều tôi có thể làm được, chỉ là thắng thường bỏ đi, thắng thường trốn tránh. Qua chuyện này hẳn anh cũng đã biết, tôi không hề cố gắng tranh thủ tình cảm... Nhưng như vậy cũng không chứng minh được là tôi không yêu anh... Đã từng yêu anh. Có lẽ tính cách của tôi thật sự lạnh lùng, bạc bẽo, cuộc đời này thật đáng buồn [2], thứ gì không thuộc về tôi, tôi không muốn cưỡng cầu.”

Cố Thiệu môi giật giật, Giang Nhược Thủy mỉm cười: “Đừng nói với tôi những lời như “Em là của anh”, tôi không tin đâu, ít ra lúc này tôi không tin. Có lẽ trước kia cũng vậy, chỉ là anh, tôi chưa từng phát hiện, đã vượt mất rồi. Còn về sau này...”

Cố Thiệu cắn môi, hẳn cảm thấy được trái tim có rút lại, gần như không thể thở. Giang Nhược Thủy, không nghi ngờ gì nữa, em ấy đang rất điềm đạm từ tốn mà phán mình tội chết.

Nhìn Cố Thiệu như vậy, Giang Nhược Thủy đột nhiên cảm thấy trái tim đập có phần nhanh, tâm niệm trong khoảnh khắc đó thay đổi rất nhanh, những lời định nói ra vương lại trên môi, cuối cùng cũng chỉ mơ hồ cau mày, âm thầm thở dài, đối với Cố Thiệu như vậy, cũng như đối với mình, có chút không biết nên làm thế nào.

“Giải thích của anh, tôi nhận.” Lại ngẩng đầu lên, Giang Nhược Thủy nhìn vào mắt Cố Thiệu, rất nhẹ nhàng, nói, “Những chuyện trước kia, anh đã làm quá nhiều rồi, những ‘bù đắp’ ấy, tôi sẽ bình tĩnh mà ngẫm lại, sẽ không quên bất kì điều gì.”

Cố Thiệu nghe xong, lại không biểu hiện gì nhiều, chỉ yên lặng, nghe tiếp đoạn sau.

“Nhưng tình yêu của anh,” Giang Nhược Thủy nhẹ cong khóe miệng, nhấp một ngụm cà phê, sau đó đặt ly xuống, “Muốn tôi nhận lấy, e rằng...”

Cố Thiệu đột ngột sững sờ, hẳn cảm thấy không thể nào tin được những gì hắn đang nghe, cảm thấy thấp thỏm không yên với những gì hắn sắp nghe.

“Miệng vết thương vẫn chưa lành, là bởi vì chúng ta không quyết tâm cắt bỏ phần thịt đã thối rữa chỗ ấy đi, cho nên mới chảy nước, mới đau như vậy.” Giang Nhược Thủy lại đột nhiên chuyển đề tài, nói những lời dường như không liên quan gì – không hổ là người học văn... “Tôi trước kia là người rất sợ đau, thế nhưng lần này lại cùng anh rồi ren, mù mịt, không phân rõ ràng đến mức không thể tưởng tượng như vậy... Vì thế cũng không thể phủ nhận...” Giang Nhược Thủy thì thào, trên mặt hơi đỏ lên, cũng không nói nữa.

Người đàn ông ngồi đối diện trưng ra vẻ mặt ngây ngốc, thế này là sao? Sắp bị phán tội chết lại hồi sinh? Nhưng hắn vẫn chưa dám xác định, chỉ có thể sững sờ, ngốc lăng ra nhìn cậu.

“Cho nên, về chuyện sau này, tôi chỉ muốn là người được “nhận”, không muốn làm gì khác – mặc kệ nó có thật sự tồn tại, hay là do anh tưởng tượng ra đi nữa, tình yêu của anh.” Giang Nhược Thủy điềm tĩnh nói xong, điềm tĩnh nhìn Cố Thiệu, ánh mắt rõ ràng, nghiêm túc, nhưng khóe miệng lại mang theo một chút tiểu ý nhu hòa.

Cố Thiệu sau khi tiêu hóa hết lời nói của cậu, một cách chậm rãi, vươn bàn tay đang đặt trên bàn qua, nhẹ nhàng đặt lên tay Giang Nhược Thủy: “Anh có thể không?”

Giang Nhược Thủy không trả lời, ngược lại một người lâu lắm rồi không xuất hiện, đứng phía sau Cố Thiệu lên tiếng: “Bây giờ dĩ nhiên là không thể! Ý của đàn anh là bảo anh theo đuổi anh ấy một lần nữa!”

Dương Đào ôm mấy quyển sách trong tay, ánh mắt cực kì bất mãn nhìn Cố Thiệu. Cậu ta chính là thích nhìn người này khó chịu, mà không vì nguyên nhân gì.

Cố Thiệu trong lòng đang mừng như điên rồi, không thêm để ý chút nào đến hành động và cả lời nói của Dương Đào, hắn chỉ mở mắt thật to nhìn người đối diện, hết sức cẩn thận mà xác nhận lại lần nữa: “Có thật là vậy không? Ý em ấy nói là thế sao?”

Giang Nhược Thủy nhún nhún vai: “Nếu đã không thể cắt đứt hoàn toàn, mà cứ làm mọi việc rối lên như thế, em cũng nhận ra, không bằng chúng ta cứ cắt đứt hết sạch sẽ một lần, rồi một lần nữa bắt đầu lại tất cả.”

Ý của cậu là, từ nay trở đi, một lần nữa, ở bên nhau, không ở bên nhau, để xem duyên phận hai người gắn bó đến mức nào.

Nhưng khi lọt vào tai Cố Thiệu, chỉ có bốn chữ, một cách thật chân thật, vang vang rất lâu-

... rồi một lần nữa bắt đầu lại tất cả.

Một lần nữa bắt đầu lại tất cả!

Cố Thiệu suýt nữa đã nhảy lên rồi, muốn bước qua ôm lấy Giang Nhược Thủy thật chặt mà hung hãn hôn, nhưng Dương Đào đã lên tiếng, với giọng hết sức khinh thường: “Đàn anh nói bắt đầu lại là bắt đầu lại ngay từ đầu kia, lúc này nhiều lắm hai người chỉ đến giai đoạn “lãng lãng chưa rõ” thôi, đầu óc anh đang có toàn là tư tưởng hạ lưu như thế, tôi thấy bây giờ đàn anh cả tay cũng sẽ không cho anh nắm đâu.”

Giang Nhược Thủy thoáng kinh ngạc nhìn Dương Đào, nghĩ rằng họ quen biết nhau chưa lâu, nhưng cậu học trò này, không ngờ lại hiểu lòng dạ cậu đến như vậy.

Dương Đào phát hiện ánh mắt Nhược Thủy nhìn mình, bĩu môi cười cười: “Anh à, bởi vậy mới nói nha... Một người quan tâm đến ý anh đến thế mà anh không chịu, lại chọn một gã ngu ngốc thế này.”

Cậu ta không bảo Giang Nhược Thủy mang cậu ta đặt ngang hàng với Cố Thiệu, cũng chấp nhận cho cậu theo đuổi tình cảm của mình. Không phải cậu ta cao thượng gì đâu, mà đúng như những gì đã nói, cậu ta quả thật rất hiểu cậu, vào cái ngày bị từ chối trước kia, gần như đã chứng minh rằng cậu ta thật sự không thể chiếm được trái tim của người con trai này.

Vì thế khi nhìn lại về phía con người đang cười ngu ngơ kia, không nhìn ra được chút nào của cái gọi là người đàn ông tình anh của xã hội, Dương Đào trong lòng trợn mắt thật lớn, sao với anh ta lại dễ dàng như vậy chứ?

...Chắc đây là cái gọi là “mỗi người mỗi khác” [3], chuyện tình cảm sao có thể khẳng định ai đúng ai sai?

“Ừm, anh phải sửa chữa tất cả sai lầm lúc còn sống chung trước kia – tuy dao này anh cũng cố gắng được bảy tám phần rồi,” Giang Nhược Thủy thoải mái cười, nói, “Mà em cũng phải sửa.”

“Hả?” Cố Thiệu nghi hoặc, hắn nghĩ bắt đầu từ ngay lúc này, à không, cũng không biết từ khi nào nữa, Giang Nhược Thủy gần như trong chuyện tình cảm này đã chiếm vị trí “tối thượng” rồi, cậu còn muốn thay đổi gì nữa?

“‘Quan niệm về số mệnh’ này kia...” Giang Nhược Thủy thấp giọng, sau đó ngẩng đầu, mỉm cười, “Về sau anh làm ơn giữ khoảng cách với Lee đi nhé, dù có ở nơi em thấy hay không thấy cũng vậy.”

Cố Thiệu nghe xong,

mặc dù ngay lập tức gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng nảy sinh nhiều phức tạp, à không, không bằng bảo rằng có niềm vui sướng nhẹ nhàng lan tỏa? Nhược Thủy thế này, bộ dạng “vân đạm phong khinh” mà ghen như vậy, xem ra cũng cực kì đáng yêu luôn...

Dương Đào trong lòng cũng nghĩ rằng mình đã nhìn sai rồi, những cái tương tự như dục vọng độc chiếm, cậu ta cứ nghĩ Giang Nhược Thủy không có nhiều như vậy, mặc dù có cũng sẽ không biểu đạt ra, dù sao cũng là một người... kiêu ngạo như vậy.

“Dương Đào, chúng ta đi thôi.” Giang Nhược Thủy nhìn đồng hồ.

“Hả?” Cổ Thiện giật nhẹ khóe miệng.

Dương Đào lườm hắt một cái: “Lát nữa chúng tôi phải đi học rồi, anh có ý kiến gì nào?”

“Không...” Nhìn qua một cái Giang Nhược Thủy, Cổ Thiện suy sụp hạ bả vai.

Mở cửa, bước ra ngoài ban công nho nhỏ, duỗi cái thắt lưng mệt mỏi.

Tâm trạng Giang Nhược Thủy không tệ.

Sau khi cậu hiểu rõ mọi chuyện, tâm trạng vẫn luôn tốt như thế. Đến nay, tuy ngoài miệng nói đã xong rồi, cũng chỉ là ngoài miệng nói vậy thôi. Tuy rằng không đến mức hận, nhưng cũng có cảm giác không thích, hoặc là chán ghét, những chuyện đó cũng chỉ muốn chứng minh rằng sâu trong lòng cậu đã mong chờ thật nhiều, hoặc nói, đến nay vẫn rất mong chờ.

Cậu và Cổ Thiện trong lúc đó, vô tình bước đến ngõ cụt, như vậy không bằng bất tri bất giác đi tới một cái bẽ tắc, như vậy không bằng mau mau giải quyết dứt khoát, dao sắc chặt đay rồi, bỏ đi những hỗn loạn dồn dập đó, hỏi bản thân thật kĩ xem, rốt cuộc mình muốn gì.

... Cậu, muốn có Cổ Thiện.

Chắc là nực cười lắm, đến nay vẫn còn nhớ rất rõ những đau khổ khi bị tổn thương kia mà, thế nhưng, cậu vẫn không thể buông tay.

Vậy nhận đi, thả lỏng một chút, đối với Cổ Thiện, đối với bản thân mình.

Chú thích:

[1] Ý nói em Thủy không muốn làm người mà Cổ Thiện, sau khi không có được tình cảm của Lee, lại quay sang yêu

[2] Nguyên văn:

[3] Nguyên văn: – to each his own: ý nói ai cũng có cái riêng, không ai giống ai. Có thể ở đây ý bạn Đào là sao em Thủy ẻm không chọn bản mà chọn anh Thiện ngơ, bạn Đào thì cày quá chời mà hồng của được người đẹp, còn anh Thiện ngơ ngơ vậy mà hốt được em Thủy rầu X”D

22. Chương 22

Ai cũng nói, rằng trong chuyện tình cảm không thể nói ai đúng ai sai. Nhưng không thể phủ nhận, người ta khi yêu, đa phần cũng phân ra người “thuận lợi” và người bị “bất lợi”. Với những người hiểu rõ ràng tính nết của Giang Nhược Thủy, cộng thêm một loạt những chuyện đã xảy ra giữa cậu và Cổ Thiện, ví dụ như Lee, đều cho rằng hiện tại người “thuận lợi” nhất chính là cậu, đối với chuyện này, Giang Nhược Thủy giật giật khóe miệng, nghi ngờ thật nha.

Cổ Thiện ngược lại, sau khi hiểu rõ quan hệ của hai người là thế nào, bèn ngay lập tức sửa đổi thái độ chần chừ, suy tính thiệt hơn trước kia, mỗi ngày đều mang quanh mình vòng ánh sáng bằng vàng rờn chói mắt đến gặp cậu. (Y như thiên sứ ấy X”D)

Đầu tiên là viện cớ vì căn nhà hắt thuê kia nằm ở khu phố sầm uất, náo nhiệt quá không ở được, chạy đến thuê căn phòng đối diện khu kí túc xá dành cho nghiên cứu sinh – trường học đối với kí túc xá này cũng không có bảo vệ quá khắt khe, mà Cổ Thiện nói chung đã ra một cái giá khiến người ta nghe xong đã tìm đập thành thịch, làm cậu học trò ở đối diện vui vẻ nhường phòng lại cho hắt. Vì thế hiện giờ, mỗi sáng cậu đều bị tiếng đập cửa đánh thức, không ra mở cửa thì cái người đàn ông đó sẽ không bỏ cuộc, thế nào cũng phải làm cho cả hành lang chạy ra xem náo nhiệt mới thôi. Đợi đến khi cậu mở cửa, người kia, tây trang vải Hả [1], trong tay luôn cầm theo bánh bao, sữa đậu nành, cháo, bánh quẩy linh tinh, khề mỉnh cười đưa cho cậu.

Đến lúc ăn cơm trưa, nếu Cổ Thiện có thể tranh thủ thời gian, cũng sẽ quay lại kí túc xá, vừa giám sát cậu vừa cùng nhau ăn cơm. Bữa tối lại càng không cần nói đến, những món ăn phong phú hết như đó không phải mua bên ngoài được hắt mang về, sau đó sẽ nghiêm khắc chăm chú nhìn cậu ăn cơm đến hết.

Giang Nhược Thủy nghi ngờ, Cố Thiện đang muốn theo đuổi mình đấy sao, hay muốn biến thành mẹ mình rồi?

Tắm rửa xong, cúi đầu nhìn phần thịt nho nhỏ trên cái bụng mình, Giang Nhược Thủy vẻ mặt hết sức nghiêm trọng.

– cậu vốn dĩ là một trạch nam, môn thể thao yêu thích là ngủ, thường không đảm bảo chế độ “ngày ba bữa” mà còn giữ được dáng, gần đây lại bị Cố Thiện phá hủy hết.

Vì thế bèn mang vẻ mặt hết sức nghiêm túc, đến gặp Cố Thiện thương lượng về vấn đề này, Cố Thiện chỉ cười, nhẹ nhàng nói: “Vừa hay, anh có vé ở phòng tập thể dục gần trường em này, chỗ đó cũng được lắm, hay em đi tập với anh đi?”

Giang Nhược Thủy hơi há mồm, trong đầu bưng bít, đây là cái gọi là đòn liên hoàn đó sao?

Mặc kệ, thế nào cũng được, cho dù có thể Cố Thiện cố ý thật, nhưng Giang Nhược Thủy vẫn không biết nên từ chối hần thế nào. Bởi vì vào dịp kiểm tra sức khỏe hồi đầu tháng, không cân thì không biết, nhưng bước lên cân rồi mới thấy, mình mập hơn tận năm kí!

Sắc mặt Giang Nhược Thủy co quắp đến tội.

Cũng tại cái người mở miệng nói “bắt đầu lại lần nữa” mà không để ý những hiểm nghi trước kia là mình, người không thể từ chối sự giám sát nghiêm ngặt của Cố Thiện trong mỗi bữa ăn cũng chính là mình. Cố Thiện không hề vội vàng tiến đến, chỉ từng chút, từng chút một rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Điều này làm Giang Nhược Thủy đôi lúc nhớ lại kiểu tình cảm chóng vánh của hai người trước kia, sau khi biết nhau có một tháng đã lên giường rồi, không biết như thế nào lại được tính là người yêu. Mà bây giờ hoàn toàn ngược lại, sau sự việc “chia tay” nặng nề kia, giống như đang bù đắp cho quá khứ có chút tiếc nuối kia – là hiện tại như thế này sao?

Dĩ nhiên là phải như vậy rồi, nẫu nước luộc ếch, không thể để quá nóng [aka dục tốc bất đạt].

Trong phòng tập thể dục, đẹp trai, cường tráng, anh tuấn gì cũng có. Giang Nhược Thủy tuy đã quen giữ cho suy nghĩ mình trong sáng cũng không thể không vui mừng mà thưởng thức “cảnh đẹp”, thoạt nhìn Cố Thiện cũng có vẻ không để tâm đến cậu có liếc mắt hai, ba cái với ai không, chỉ hết sức bình thản, ung dung “khoe” cơ bụng sáu múi của hần.

... Giang Nhược Thủy dĩ nhiên biết dáng người Cố Thiện rất tốt, dù sao cũng cùng nhau cuộn trong chăn hết một năm trước đó, sau, đến khi chia tay, lòng vẫn còn vương vấn hần biết bao nhiêu. Khi hần cả người mồ hôi, khi hần thở hần hà hần hần...

Đứng trên máy chạy bộ hơi lão đảo, Giang Nhược Thủy có chút chật vật cầm lấy tay nắm. Đầu sỏ gây chuyện vội chạy đến: “Sao thế? Cần thận một chút chứ em.”

Giang Nhược Thủy ngay cả lườm hần một cái cũng lười, không muốn nhìn đến cái không nên nhìn, nhớ đến chuyện không nên nhớ.

Một giọt mồ hôi nghịch ngợm lướt qua bụng Cố Thiện, chui vào phần lưng thun nơi chiếc quần thể thao ngăn ngắn...

Giang Nhược Thủy nhất quyết bấm dừng máy chạy bộ, chụp lấy cái khăn vắt trên vai, chuẩn bị bước vào phòng tắm dội nước cho tỉnh, sau đó về nhà, “tự kỉ”. [2]

Cố Thiện vội vàng đuổi theo.

“Này, đợi anh với!” Mắt thấy Giang Nhược Thủy sắp đóng cửa, Cố Thiện vội vàng ngăn lại.

Giang Nhược Thủy nhìn hần, ra ý hỏi.

“Đây người hết rồi, chỉ còn có mỗi phòng này thôi.” Cố Thiện trưng ra vẻ mặt hết sức vô tội.

“Vậy anh đợi đi.” Giang Nhược Thủy khó chịu.

“Anh có thể chà lưng giúp em.” Cố Thiện lúc này giống hệt một cô vợ nhỏ.

“Không cần.” Chuẩn bị đóng cửa tiếp.

“Tắm chung đi mà, tốc chiến tốc thắng rồi cùng nhau về.” Cố Thiện van nài.

Giang Nhược Thủy với vẻ không thể tin được, trừng mắt nhìn hấn.

“Ý anh là tắm mau rồi về.” Cố Thiện vội vàng giải thích.

“...”

“Nhiều người ở đây như vậy, cho dù anh muốn cũng đâu thể làm gì được...” Cố Thiện hạ thấp giọng, nói.

“... Lăn vào đây.” Giang Nhược Thủy bất đắc dĩ không biết làm thế nào, quên đi, dù sao phòng cũng đủ chỗ.

Nhận được lệnh đặc xá, Cố Thiện vui vẻ bước vào buồng tắm. Đã nhiều ngày như vậy, hấn chỉ chờ có thể – nhìn thấy cả người Giang Nhược Thủy ướt đầm mồ hôi thật gọi cảm, nhưng không thể sờ, không thể ăn, đúng là quá đau khổ.

Tuy rằng hôm nay cũng như cũ không “ăn” được gì, dù phải nhận hết dày vò cũng được, hấn cũng chỉ biết “vọng mai chi khát” [3] thôi.

Gội đầu, tắm rửa, xả nước, quả thực là “tốc chiến tốc thắng”. Giang Nhược Thủy cố ý chỉnh nhiệt độ nước xuống thật thấp, đến nỗi có thể dập tắt luôn ngọn lửa của hai người đứng trong phòng. Cho dù Cố Thiện muốn tìm cơ hội thân mật sờ mó, cũng bị cậu trừng mắt mà lùi về.

Ra khỏi trung tâm thể hình đã quá mười giờ tối, gió đêm lành lạnh, trên tóc hai người vẫn còn ẩm hơi nước.

Hai người trong lúc đó cũng không nói gì với nhau, thường thức sự sáng khoái từ thân thể đến cả tinh thần sau khi tập thể thao. Mấy hôm nay, mỗi khi sóng vai nhau đi về như thế, Cố Thiện luôn cảm thấy hết sức vui vẻ và vô cùng quý trọng khoảng thời gian này.

Giang Nhược Thủy cũng cảm thấy khoảng thời gian này không tồi chút nào, cậu rất thích không khí hòa hợp như thế, những lúc ở bên Cố Thiện, giống như nói họ đã vượt qua mức bạn bè thông thường, nhưng vẫn chưa đến mức là người yêu của nhau, lại vừa giống như những ông bạn lâu năm, càng giống như giữa họ chưa từng có sự chia cách nào –

Giang Nhược Thủy biết suy nghĩ như vậy có phần nguy hiểm.

... Mà thôi, cứ mặc kệ vậy, ma pháp gì thì về đến kí túc xá cũng hết, sau khi chúc nhau ngủ ngon xong, bèn vội vàng đóng cửa.

Dĩ nhiên là, đến khi Giang Nhược Thủy đã lấy lại được vóc dáng và cân nặng ban đầu, liền quyết định từ chối đi tập thể hình với Cố Thiện. Dù Cố Thiện có nghiêm mặt, bảo, như thế dễ bị phản tác dụng, sẽ mập lên nhiều lắm, cậu cũng chỉ nhún nhún vai: “Em mập ra anh sẽ không thích à? Nếu anh không thích sao còn mang cơm qua cho em? Em không ăn cơm cũng đâu có ốm đến thế chứ?”

...

Một sự xoay vòng quá sức thần kì.

Cố Thiện buồn bực phát hiện lời nói của Lee hoàn toàn đúng, làm gì có chuyện Giang Nhược Thủy là người cao ngạo lãnh đạm kia chứ, phải là phúc hắc mới đúng. Giang Nhược Thủy cũng buồn bực, tại sao đến khi kết thúc một vòng tuần hoàn [ôm – Cố Thiện cho ăn – mập ra – đi thể hình – ốm lại – Cố Thiện lại đến cho ăn – lại mập ra – lại đi thể hình – bla bla bla], mình mới phát hiện cái lô-gít chết người này chứ?

“Đi du lịch đi.”

Giang Nhược Th

ủy ngậm một ngụm vang đỏ trong miệng một lúc sau mới nuốt xuống.

Khi không đến phòng thể hình nữa, Giang Nhược Thủy cũng chưa từng đến chỗ hấn, thường ngày đến giờ này, Cố Thiện đều sẽ “tiện đường ghé qua” – cũng tiện tay mang theo một chai vang đỏ ngon nhất – có người nào lại nhìn không ra cái đuôi sói của hấn chứ, muốn chúc say người ta, rồi sau đó thực hiện cái gọi là hành vi quấy rối – Giang Nhược Thủy lúc nào cũng vậy, hết sức bình thản, vừa đọc sách vừa câu được

câu không nói chuyện với hắn. Sau đấy Cổ Thiện cũng thản nhiên nói ra câu nói đó, giống như trong lúc lật giở từng trang quyển tạp chí du lịch mà thuận miệng nhắc đến.

Giang Nhược Thủy nhượng mày nhìn hắn.

Cổ Thiện nhún nhún vai, mang theo một chút vẻ áy náy ranh mãnh: “Không phải anh còn nợ em một lần đi du lịch sao?”

Thật ra, đối với những lời hứa không thực hiện được trước kia, phải vương vấn thật sâu đến tận lúc này, không phải phong cách của Giang Nhược Thủy, vậy nên khi cậu lưỡng lự không biết có đi hay không, không phải là vì chuyện Cổ Thiện đã thất hứa.

... Mặc dù ai cũng nhìn thấy cái đuôi sói của Cổ Thiện, nhưng mấu chốt quan trọng là cậu, có muốn ngậm bằng lòng hay không?

Hai người một lần nữa phát triển đến mức độ này, từng bước dần dần hòa thuận với nhau, Giang Nhược Thủy không cảm thấy chán ghét cảm giác thế này. Chỉ là, đã bị răn cấm một lần rồi, bây giờ cảm giác đau đó đã khắc ghi trong lòng – không phải là tha thứ hay không, mà là có dám tha thứ hay không.

Cổ Thiện cũng không thúc giục cậu phải trả lời hắn, tuy nhìn qua giống như hắn chỉ buột miệng nói ra như thế, nhưng chỉ có chính mình hắn biết, rằng hắn đã gần như sắp xếp xong hết công việc cho cả tháng tới, bất kì lúc nào cũng có thể lên đường, chỉ cần Giang Nhược Thủy gật đầu nữa mà thôi.

“Đi đâu?” Sau một lúc lâu, Giang Nhược Thủy mới lên tiếng.

“Xuyên Tây [4] ?” Cổ Thiện dò hỏi.

Giang Nhược Thủy vừa uống một ngụm rượu, vừa hít vào một hơi thật sâu làn không khí tươi mát, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu: “Để em hỏi thử giáo sư với mấy người đồng nghiệp xem sao, sắp tới có thể xin nghỉ được không.”

Cổ Thiện gần như nhảy lên hoan hô, tuy hắn không thực làm vậy, nhưng ý cười trên mặt lại không dừng được. Bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, sợ rằng mình không kiềm chế được mà nhào đến ôm Giang Nhược Thủy thật chặt, mãnh liệt hơn lấy cậu ấy – nhưng mà nóng vội quá sẽ làm xoi hỏng bống không mất.

Nhìn bộ dạng hắn thế này, Giang Nhược Thủy cũng không nhịn cười nổi, được rồi, Cổ Thiện cũng đã rất cố gắng “tiến bộ”, lần này, phải lấy hết can đảm, để mình lần nữa bước vào đi thôi.

Nghĩ như vậy, cả người tràn ngập cảm giác thoải mái, mong chờ mạo hiểm phía trước.

Kỳ thật, chính là cảm giác nôn nao mong đợi, chờ mong cùng người đàn ông này, thật sự nghiêm túc, toàn tâm toàn ý, rơi vào lốc xoáy tình cảm, một lần nữa.

Ngồi bàn kế hoạch đi chơi, không chú ý rằng đồng hồ đã qua khỏi số 11, Giang Nhược Thủy không chút lưu tình mà đuổi khách. Cổ Thiện cũng như cũ, tự nhiên thoải mái không quấy rầy nữa, đến khi bước tới cửa, xoay người lại nhìn Giang Nhược Thủy, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Giang Nhược Thủy trong một chốc bị hắn mê hoặc, nhưng cũng ngẫm đồng ý, hơi hơi khép mắt. Sau đó mặc cho Cổ Thiện đưa mặt lại gần, hôn nhẹ một cái.

Cổ Thiện cuối cùng cũng thỏa mãn mà quay về căn phòng ở đối diện, nhìn cậu cười cười.

Giang Nhược Thủy hơi mất tự nhiên, nhìn trái nhìn phải muốn che giấu chuyện vừa nãy, nhìn thấy cách đây mấy cánh cửa, có mấy cô cậu thanh niên đang đứng, nháy mắt với hai người bọn họ, rồi che miệng cười trộm.

Giang Nhược Thủy mặt hơi đỏ lên, trừng mắt liếc Cổ Thiện một cái, sau đó đóng cửa phòng.

Chú thích:

[1] anh QT bảo đây là thành phố Hạ Môn, của tỉnh Phúc Kiến, TQ, mình có lên anh Gò sợt thử, nhưng không thấy thông tin gì nói thành phố này nổi tiếng về vải hết, chỉ thấy nói, đây là một trong những thành phố cảng phát triển nhất ở bên thoi ==

[2] Nguyên văn: – “trạch” trong “trạch nam”, ngắn gọn, chỉ có một chữ. Mình bắt lực TT^TT

[3] Nguyên văn: – lấy từ câu gốc là = “vọng mai chỉ khát” ý chỉ việc tưởng tượng để tự an ủi, lấy từ tích: quân lính Tào Tháo trên đường hành quân rất khát nước, Tào Tháo bèn bảo rằng họ sắp đi ngang qua rừng mơ, quân lính nghĩ đến mơ nên đỡ khát hẳn (Từ điển Lạc Việt)

[4] Phía tây tỉnh Tứ Xuyên (baidu.com)

hương 23

“Thầy ơi, em thích thầy.”

Vừa tan học, tay ôm giáo án đang định ra khỏi lớp thì có người ngăn cậu lại.

Trước mặt là một cô bé dịu dàng duyên dáng, khoe miệng cong lên, hết sức tự nhiên thoải mái, Giang Nhược Thủy nhất thời sửng sốt, không biết phải đáp lại như thế nào.

“Thầy ơi, thầy có bạn gái chưa?” Nữ sinh tiếp tục hỏi.

Giang Nhược Thủy cười cười, lắc đầu: “Không có.”

“Vậy bạn trai thì sao?” Nữ sinh lại hỏi.

Giang Nhược Thủy nhìn lên trời, thật không ngờ lại bị hỏi như vậy, ngẫm nghĩ một lát, cũng lắc lắc đầu: “Hiện giờ thì chưa.”

“...” Đến lượt cô nữ sinh im lặng, sau đó mới nhún nhún vai, phì cười nói, “Được rồi, chúc thầy hạnh phúc.”

“Cám ơn.” Giang Nhược Thủy cũng mỉm cười trả lời.

Vào thời đại hiện nay, quan niệm của mọi người ngày càng thoáng. Ngẫm lại cũng không sai, trở ngại lớn nhất trong chuyện tình cảm, vốn dĩ không xuất phát từ bên ngoài.

Lắc đầu cười khẽ, đi tìm giáo sư, xin được nghỉ một tuần. Nhắn cho Cố Thiện một tin, nhận được câu trả lời: Tốt quá.

Đến giữa trưa, cứ đúng hẹn, tiếng gõ cửa lại vang lên, chắc lại đến đưa đồ ăn mua về chứ gì. Giang Nhược Thủy mang theo ý cười thản nhiên, mở cửa ra, hơi sửng sốt.

Cố Thiện bên chân đặt cái va li, trên lưng đeo ba lô, tay trái cầm túi, tay phải giơ cà-men lên: “Chuẩn bị xong hết chưa?”

“...” Yên lặng cầm lấy cà-men.

“Đồ dùng sinh hoạt anh mang hết rồi,” Cố Thiện nói tiếp, “Chỉ cần em gặt đầu một cái, đem người đi là được.”

“.....” Yên lặng xoay người đến bên bàn, bắt đầu ăn cơm.

“Em cứ ăn từ từ thôi, vé bốn giờ chiều lận, còn kịp mà.” Cố Thiện nghe lời tiến vào.

“...”

~~Đến thành phố CD, hai người quyết định dừng lại một ngày. Nghe được tiếng địa phương ở đây hơi giống với quê nhà mình, tâm trạng Giang Nhược Thủy rất tốt. Đến khu phố trung tâm đi dạo, vừa đi tìm quán bán quà vặt nằm ở góc đường, mãi đến khi quá mười giờ tối, mới cùng nhau quay lại khách sạn.

Lúc đặt phòng, Cố Thiện chọn một phòng đôi, Giang Nhược Thủy cũng không phản đối. Nếu đã đồng ý đi cùng, lẽ dĩ nhiên cũng đã ngầm thuận theo những gì sắp xảy ra.

Vào tắm trước, giữa hơi nước tràn ngập, Giang Nhược Thủy chậm rãi tắm, khoe môi nhếch lên với ý cười thản nhiên, có một dự cảm không thể tả.

Lúc đi dạo bên ngoài, thật ra tâm hồn đã bay đi đâu mất, không hề tập trung, người này biết người kia cũng vậy.

Vừa mới dội nước cho bọt dầu gội trên đầu trôi đi, nghe được tiếng cánh cửa sau lưng trượt mở, thân thể hơi ngừng lại một chút, quay đầu nhìn vào người phía sau.

Cố Thiện cổ họng tắt nghẹn, cả người thành thực dậy lên phản ứng – hẳn đã khao khát người trước mặt này lâu lắm rồi.

Đối mặt với tình cảnh thế này, Giang Nhược Thủy trái lại cảm thấy có chút buồn cười, nhưng khóe miệng chưa kéo lên hết, đã bị gã đàn ông nửa người trần trụi kia che lại.

Nụ hôn nồng nhiệt trong phút chốc gợi lại những kỉ niệm hết sức ngọt ngào trong quá khứ, thân thể luôn thành thực hơn lý trí, Giang Nhược Thủy bị đè xuống nền gạch men, có chút lạnh, nhưng cũng không cần quan tâm.

Nước từ vòi hoa sen liên tục chảy xuống cho hai người rửa sạch thân thể, nhưng tắm như thế này, hình như hơi lâu quá rồi.

Buổi sáng, bị ánh sáng mặt trời rực rỡ đánh thức, Giang Nhược Thủy vươn tay che lại hàng lông mi, chớp chớp mắt. Cố Thiện cực kì yêu thích dáng vẻ biếng nhác như thế của cậu, lang tính nổi lên, nhưng chỉ biết đè nén xuống.

Quần lấy nhau một lúc lâu mới buông ra, hai người thở hồn hộc, cực kì thỏa mãn.

“Nói rõ ra là chúng ta cũng không cần phải đến Xuyên Tây đâu, anh thấy ở lại thành phố [ý chỉ thành phố CD hai người đang ở] cũng tốt lắm chứ.” Hay phải nói, khách sạn không tồi, ừm, trên giường cũng rất được.

“Vậy anh ở lại đây đi, em đi một mình là được rồi.” Giang Nhược Thủy cười cười nói.

Cố Thiện bĩu môi, hung hăng ôm lấy cậu: “Lần này đi Xuyên Tây có muốn tiện đường ghé qua thành phố CQ không?”

Giang Nhược Thủy lần này hơi sững sốt thật, quay đầu nhìn kỹ hẳn một lúc lâu, mới nhẹ giọng hỏi: “Anh đã tính hết rồi à?”

“Ừm, lúc quay về chúng ta sẽ lại đến gặp ba mẹ anh, việc này đã quyết định rồi đấy, không được đổi ý.” Cố Thiện nghiêm túc nói.

Giang Nhược Thủy trầm mặc một lát, Cố Thiện sốt ruột: “Em không muốn à?”

“Mình bàn sau đi.” Giang Nhược Thủy thản nhiên cười, nói.

Cố Thiện đột nhiên có chút thất vọng, nhưng cuối cùng cũng chỉ thở dài, không nói gì thêm, chỉ ôm Giang Nhược Thủy thật chặt, không hề buông tay.

Chú thích:

– Xuyên Tây: tức là phía Tây tỉnh Tứ Xuyên

23. Chương 23

Rất nhiều lần, khi đứng trước thiên nhiên, cảm thấy bản thân thật sự rất nhỏ bé.

Giang Nhược Thủy mặc cho gió thổi, nhìn hồng vàng lam lục trước mắt, mệnh mông vô bờ. Cậu nghĩ, mình và người bên cạnh này đã dây dưa khó chịu lâu như vậy rồi, nhưng đối với trời đất bao la này, có chăng cũng chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi. Tại sao lại không biết quý trọng?

Nếu muốn tìm người cùng mình vượt qua khoảng thời gian dài đằng đẵng nhưng cũng như một cái chớp mắt này, còn phải mất thật nhiều thời gian tìm kiếm kiếm nữa sao?

Giống như con đường vắng vẻ phía trước, chính là vì muốn tự dẫn mình đến nơi này. Sau khi tiêu tan, mới hiểu được đâu là chân thật.

Cố Thiện vẫn đang say mê ngắm nhìn sườn mặt Giang Nhược Thủy. Tất nhiên phong cảnh cũng hấp dẫn hẳn, nhưng giây phút này lại luyến tiếc dời tầm mắt. Có lẽ là do ảo giác, Giang Nhược Thủy có vẻ gì đó

rất đứng đưng, như không còn gì vướng bận. Hắn có hơi lo cậu trở nên quá thần nhiên, quá thoải mái..., vừa quay đầu liền thoải mái nhảy xuống. Làm sao đây? Cố Thiện dán mắt nhìn chăm chăm Giang Nhược Thủy, sợ rằng nếu không chú ý một lát thôi, cậu sẽ biến mất khỏi hắn.

Nhưng đột nhiên tay bị nắm, dẫn

n đi.

Cố Thiện kinh ngạc cúi đầu, nhìn tay hai người nắm lấy nhau, lại ngẩng lên, Giang Nhược Thủy đã gần như quay đầu lại, khoe miệng thần nhiên cong cong, khoe mắt cũng hết sức nhu hòa.

Bên cạnh còn có những người khác, du khách hoặc là người địa phương, phóng ánh mắt kì lạ nhìn họ.

Giang Nhược Thủy như đang say chợt bừng tỉnh, Cố Thiện cũng không quan tâm bất kì điều gì nữa, nắm chặt bàn tay đặt trong tay mình.

Không cần ngôn ngữ, nhưng cả hai đều biết, trên trời dưới đất, giờ phút này chính là vĩnh hằng.

Lúc đi du lịch, một người thì thấy được cái thú tự do tự tại, một nhóm đi thì náo nhiệt đến lạ, nếu đi hai người, thì vừa có chút “khả nghi”, vừa có chút âm áp. Không cần biết là hai người cùng phái hay khác phái.

Có lẽ vì đang ở nơi khác, dù sao cũng không ai biết mình. Có lẽ là bởi vì vi ở tha hương, dù sao không người nhận thức, hai người, Cố Thiện – Giang Nhược Thủy thả lỏng, tay trong tay dạo quanh cổ trấn, điền viên, rừng rậm.

Vào ban ngày thì chân thành dịu dàng, có thể cảm giác được tình cảm say mê trong đó, nhưng lại không biểu hiện gì nhiều, chỉ thần nhiên như vậy, giống như khi hai người còn chưa thổ lộ tình cảm. Nhưng so với lúc đó cũng khác nhau nhiều lắm, bởi vì hiện giờ đã hiểu rõ, đã hiểu, hơn nữa, cũng đã xác định chắc chắn.

Vào buổi tối, dĩ nhiên mà hồng nhè dạt bị thay thế bằng thứ tình cảm mãnh liệt nồng nàn hơn, chỉ hận không thể mang người kia biến thành máu thịt của mình, tan vào cả trời đất này.

Cũng chỉ có khoảnh khắc này mới có thể rời xa những ồn ào huyên náo, dĩ nhiên phải biết quý trọng.

Tuy nói là nghỉ dài hạn nhưng cũng chỉ có hai tuần, hai người bọn họ trên cơ bản đã đi gần hết phân nửa Xuyên Tây rồi, cũng sắp kết thúc kì nghỉ. Lúc về đến thành phố CD, Cố Thiện nói chung có chút không cam lòng, không biết phải mở miệng như thế nào đây, chuyện về thành phố CQ ra mắt cha mẹ kia.

Giang Nhược Thủy dường như biết được hết hắn đang vướng mắc điều gì, khoe môi vương nụ cười thần nhiên, đến khi hai người về đến khách sạn, mở lời trước cả Cố Thiện, bảo: “Anh đi đặt hai vé xe lửa đi CQ đi.”

Cố Thiện kinh hỉ quá độ, gật đầu ngay lập tức: “Anh đi liền đây!”

Giang Nhược Thủy đến bên giường ngồi xuống, đổi giày: “Em đã nói với mẹ em rồi, định dẫn anh về nhà.”

Cố Thiện cục kì khẩn trương: “Cái gì? Nói khi nào, sao anh lại không biết?”

“Không phải lúc anh vào WC đó sao?” Giang Nhược Thủy cười, liếc hắn một cái.

“Em nói anh phải làm sao bây giờ? Ba mẹ mình thích cái gì ấy nhỉ? Anh phải mang lễ vật gì đây?” Cố Thiện bắt đầu lẩm nhẩm.

Nhược Thủy là con một gia đình bình thường sống ở thành phố, cha mẹ đều là giáo viên trung học, hai ông bà, suốt cả buổi, dùng ánh mắt dò xét thật kỹ, nhìn Cố Thiện không dám thả lỏng cơ thể, nghiêm chỉnh ngồi đó. Hắn biết Giang Nhược Thủy “công khai” sớm, đã đấu tranh lẫn thỏa hiệp với cha mẹ, nhưng không thể đảm bảo rằng hai ông bà nhà họ Giang không hy vọng đứa con của mình “cải tà quy chính” mà cưới vợ sinh con – mà hắn lần này dám đến đây xin bắt cóc con người ta đến cả một đời!

Dứt khoát một lần cho xong, cha mẹ nhà họ Giang cũng không làm khó dễ Cố Thiện gì nhiều, chỉ nhàn nhạt mà nghiêm túc nói: “Quyết định cả đời à? Cả đời là dài lắm đấy.”

“Đời người dai dẳng như thế này, không phải hai bác đã đi qua rồi đấy sao.” Cố Thiện đáp, “Mọi việc luôn có khởi đầu, như vậy mới có thể kiên trì theo đuổi. Cháu đã từng phạm sai lầm, đã từng làm tổn thương

Nhược Thủy, cháu cũng đã bị báo ứng rồi, đã ném qua mùi vị khổ đau, chúng cháu đến được hôm nay đã rất khó khăn, cháu sẽ biết quý trọng.”

Giang Nhược Thủy nghe hấn nói, cũng không cắt ngang lời hấn, không lên tiếng bảo mình đồng ý hay phản đối, chỉ tùy ý để Cố Thiện nắm lấy tay mình.

“Nhược Thủy đứa nhỏ này,” Giang mẩu cười thản nhiên, lắc đầu, “Từ nhỏ đã sống độc lập rồi, hai bác cũng không bắt ép nó được gì, cũng không có ai có thể chi phối nó.”

Có tiếng nói vang lên từ trong tim Cố Thiện, không phải đâu bác ơi!

“Ba, mẹ, con biết con muốn gì cũng được,” Giang Nhược Thủy lúc này mới lên tiếng, giọng nói không lớn nhưng lại rất nghiêm túc, “Cho dù con không biết, nhưng con cũng sẽ nỗ lực tìm kiếm, thật ra con đã ở bên anh ấy được một khoảng thời gian không phải là ngắn, thương tổn cũng có, phản bội cũng có, nhưng cũng có may mắn và hạnh phúc, con đã trải qua cả rồi, con cũng đã cảm thấy quá đủ rồi.”

Cố Thiện chỉ cảm thấy hạnh phúc từ trong lòng tràn ra đây cả.

Giang gia phụ mẫu cũng cười nói: “Đã cảm thấy đủ rồi à.”

Sau đó ở lại nhà họ Giang ăn cơm, ngủ qua một đêm, rồi khởi hành quay về thành phố S. Trước khi đi, Giang Nhược Thủy ôm mẹ mình một cái thật chặt, còn Cố Thiện bắt tay với ba Giang chào tạm biệt, ba Gianh bảo: “Đừng có khi dễ thằng nhóc nhà bác đấy nhé!”

Cố Thiện liên tục gật đầu, bảo “Vâng”.

24. Chương 24

Cuối cùng cũng về lại thành phố S, hít thật sâu làn không khí quen thuộc những cũng có chút xa lạ.

Đứng trong sân bay đón họ, Lee cứ mãi la hét đòi đặc sản làm quà, đôi mắt to liên tục đảo qua đảo lại giữa hai người.

Giang Nhược Thủy chỉ cười cười không lên tiếng, mặc cho cậu nhỏ la toáng lên, Cố Thiện vì có hơi chột dạ nên cũng không nói gì nhiều.

Mãi đến khi nhìn thấy chiếc xe thể thao màu vàng kiêu ngạo kia, Giang Nhược Thủy mới giật nhẹ khóe miệng. Cửa kính xe hạ xuống, quả nhiên là Lâm Nhiên và Lâm Hùng, mỉm cười vẫy tay với họ.

“Xe tớ phải đưa đi bảo dưỡng rồi,” Lee nói, “Vừa may hôm đó có nói chuyện với Lâm Nhiên, anh ta bảo muốn đến đón các cậu.”

Cố Thiện bĩu môi, nhưng cuối cùng vẫn giữ được phong độ, Lâm Nhiên khóe miệng vươn nụ cười, không hề có ý che dấu khiêu khích.

“Lần này đi du lịch có thu hoạch được cái gì không đấy?” Cuối cùng Lee cũng không kiềm chế được bản tính thích buồn chuyện của mình, ngồi bên phải Giang Nhược Thủy, nghiêng đầu hỏi.

Giang Nhược Thủy nhún nhún vai, Cố Thiện ngồi bên trái, vươn tay nắm lấy tay cậu: “Anh xin chính thức tuyên bố, bọn anh cuối cùng cũng “gương vỡ lại lành” [1] rồi, sau này em không được làm mai cho Nhược Thủy nữa.”

Lee giật nhẹ khóe miệng: “Sao anh biết...”

Cố Thiện không trả lời, khóe mắt thoáng liếc qua cái người đang lái xe kia.

Cũng ngay lúc đó Lâm Nhiên nhìn qua kính chiếu hậu, chống lại ánh mắt hấn, khóe miệng cong lên, cũng nắm chặt tay người ngồi bên ghế phó lái: “Chắc, hai người đến giờ mới “gương vỡ lại lành” à? Tội với Hùng Hùng nhà tôi đã sớm ước hẹn cả đời bên nhau rồi kìa.”

Cố Thiện đến lúc này mới có chút sững sốt, nhìn lại cậu bé ước chừng chỉ mới mười bảy tuổi đang ngồi ở ghế phó lái kia.

Hùng Hùng giật tay ra, liếc Lâm Nhiên một cái.

“Sao thế sao thế, mới vậy đã mắc cỡ rồi à, hồi trước chú còn thay tã cho cháu nữa mà!” Lâm Nhiên bĩu môi.

Ba người ngồi sau hơi co giật, Hùng Hùng đỏ mặt đánh lên tay Lâm Nhiên: “Ai mà thèm!”

“Chú thèm!” Lâm Nhiên nở nụ cười xấu xa.

“Khụ khụ,” Lee nhin không được nữa, “Đồng chí ngồi trước, làm ơn chú ý lái xe chút đi.”

Đầu tiên là về ký túc xá, cùng ăn cơm tối, sau đó mới chào tạm biệt nhau.

Cố Thiệu “danh chính ngôn thuận” ở lại ký túc xá của Giang Nhược Thủy, đợi cho cả hai đều đã tắm rửa sạch sẽ nằm lên giường, Cố Thiệu ôm người kia, từ tốn mở miệng: “Lâm Nhiên với cậu bé đó là...”

“Là một đôi.” Giang Nhược Thủy sáng khoái trả lời ngay.

Cố Thiệu khoe miệng hơi giật giật, nhưng tận đáy lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, ít nhất chuyện đó cũng nói rõ, rằng Lâm Nhiên và Giang Nhược Thủy sẽ không có gì rối rắm với nhau nữa.

Nghĩ như vậy, bất giác lên tiếng: “Em không biết đâu, lần đó Lâm Nhiên chọc anh điên lên được...”

Giang Nhược Thủy nghe hần rủ rì chuyện trước kia, có chút kinh ngạc, nằm trong lòng ngực hần xoay người, nhìn vào mắt hần: “Hóa ra lần đó anh đã muốn...”

Cố Thiệu nhìn ánh mắt lấp lánh trong suốt của cậu, không kiềm chế được cúi xuống, hết sức thân mật bắt lấy đôi môi kia một phen, sau đó mới buông ra, nói: “Đúng vậy đó, mà lúc đó anh cũng phát hiện ra, rằng anh đối với em,... đã có tình cảm không thể dứt ra được.”

Giang Nhược Thủy nhướng nhướng mày.

Cố Thiệu siết chặt tay ôm, nói tiếp: “Nhược Thủy, có lẽ tình cảm của anh so với em đến rất chậm... Nhưng tình yêu của anh dành cho em, nhất định sẽ không ít hơn tình yêu của em dành cho anh đâu.”

Giang Nhược Thủy lại xoay người lần nữa, đưa lưng về phía hần, để cả người cậu rơi hần vào thân nhiệt của người phía sau: “Đã như thế này rồi, anh còn so bì ai yêu ai trước làm gì...”

Trong lòng Cố Thiệu ấm hần lên, vùi mặt vào hõm vai người trong lòng, hít một hơi thật sâu.

Chú thích:

[1] Nguyên văn: – “tu thành chính quả” =.

25. Chương 25

Trở về cuộc sống nơi đô thị, sáng chín chiều năm, so với trước kia cũng không có gì khác biệt.

Nói chung, “sau cơn mưa trời lại sáng”, cuộc sống lão phu – lão phu thật sự rất hài hòa.

Nhưng còn chuyện Cố Thiệu nói trước kia, dẫn người ta đến gặp cha mẹ mình, không có ai nhắc lại nữa.

Giang Nhược Thủy cũng không thể nói rõ bản thân là chờ mong hay là kháng cự, nhưng thấy Cố Thiệu cũng không tỏ vẻ gì, lẽ dĩ nhiên cậu cũng phải cư xử sao cho thật tự nhiên.

Điểm khác so với trước chính là việc, Cố Thiệu thật sự chen cái cơ thể to cao của hần vào trong cái phòng xếp nho nhỏ của Giang Nhược Thủy. Tuy bảo hai người không phải là người thích di chuyển gì mấy, nhưng thoáng cái cũng cảm thấy rằng căn phòng nhỏ đi rất nhiều. May mà Cố Thiệu chỉ mang “người” vào, cộng thêm một ít vật dụng hàng ngày, còn lại quần áo các thứ đều để lại ở căn phòng đối diện. Vậy nên nếu phải chen chúc nhau một tí thì cứ chen, lại có thêm cơ hội gia tăng va chạm da thịt thân mật, Giang Nhược Thủy cũng không dị nghị.

Việc bất lợi duy nhất, đại khái chỉ có lúc “vận động nhẹ nhàng” mà thôi.

“Ừm... Đừng mà...” Bị người đàn ông phía trên mãnh liệt va chạm, thần trí Giang Nhược Thủy gần như sắp tan rã, nhưng vẫn lo lắng chiếc giường phía dưới, vì không chịu nổi gánh nặng, có thể sẽ “bãi công” bất kì lúc.

Giường trong kí túc xá sao có thể là loại giường cứng chắc cho được, chỉ nghe thấy tiếng “cọt kẹt” vang lên còn lớn hơn cả tiếng rên rỉ của Giang Nhược Thủy và tiếng thở dốc của Cố Thiện. Thấy người trong lòng vì nhịn không nổi mà nhăn mặt, Cố Thiện hơi buồn cười, ngừng một chút,

vỗ vỗ mông cậu: “Tập trung vào nào.”

Giang Nhược Thủy nhăn hết cả mặt mũi: “Giường... Lún rồi kìa, cũng tại anh cứ nhấn em xuống...”

Cố Thiện vừa nghe, cong khóe miệng: “Cũng dễ lắm.”

Nói xong ôm người ta xoay người một cái, để Giang Nhược Thủy ngồi lên trên.

Thuận lợi tiến vào làm Giang Nhược Thủy không nhịn nổi nữa, thắt lưng như nhũn ra, rơi ập xuống trên người Cố Thiện, nơi đó đó không ngừng co rút, hại Cố Thiện thiếu chút nữa đã “giơ vũ khí đầu hàng”, cũng may nhịn xuống kịp thời, tiếp đó đỡ lấy thắt lưng giúp người phía trên, bắt đầu chậm rãi ra vào.

“Haa... Đừng... Nhanh lên một chút...” Giang Nhược Thủy bị cọ xát đến nổi lạc cả giọng.

Cố Thiện hôn nhẹ lên khóe môi cậu: “Phải là em di chuyển mới đúng, không phải anh...”

Cố Thiện động tác tuy chậm, nhưng mỗi lần ra vào đều có lực, hai người quấn lấy nhau gần hai năm, dĩ nhiên là hẳn biết cách giằng vò Giang Nhược Thủy như thế nào.

“Đừng... Đừng... Ha a...” Giang Nhược Thủy vùi mặt vào hõm vai hắn, nương theo tiết tấu của Cố Thiện, giọng nói đã dần bắt đầu không thể khống chế.

“Em xem này... Giường đâu có lún gì đâu...” Cố Thiện vẫn muốn trêu chọc cậu.

Mãi đến khi Giang Nhược Thủy tức giận, cắn một ngụm lên vai hắn, hắn mới vỗ vỗ lưng cậu trấn an, sau đó đặt tay xuống đùi cậu, dùng sức tách ra hết mức, ghé vào tai cậu nói nhỏ: “Nâng người em lên nào...”

Giang Nhược Thủy hít sâu một hơi, hai tay chống lên ngực Cố Thiện, chậm rãi nâng thắt lưng lên, xâm nhập như thế này, làm hô hấp hai người càng thêm rối loạn. Cố Thiện điều chỉnh góc độ, bắt đầu công kích từ dưới lên.

Lần này không hề thông thả, nửa đùa nửa thật nữa, mà là dần dần nhanh hơn, đến cuối cùng như “cuồng phong mưa rào”, Giang Nhược Thủy bị động tác của hắn đâm chọc từ dưới lên đến nổi nghiêng ngả, hai tay đặt lên đùi Cố Thiện, cả người ưỡn căng ra sau hết cỡ, phần eo cũng phối hợp nảy lên ngồi xuống.

Cố Thiện cực kì yêu thích dáng vẻ trầm mê của cậu, về phần hắn cũng không thể khống chế được nữa..

“Thực sắc nhân chi tính dã” [1] , nhưng thú vị ở chỗ, chỉ khi nào cùng với người mình yêu thương thật sự làm tình thì mãi mãi cũng không cảm thấy chán, lòng đã ngầm chấp nhận, trong tim anh có em, trong tim em có anh.

Chiếc giường kia tuy nhỏ nhưng rất vững chắc, tuy hai người không phải tối nào cũng “vận động”, nhưng nhu cầu bình thường vẫn có, dù không nói rõ ra, nhưng trong lòng cả hai đều có chút mong chờ hơi không được bình thường, chờ đến ngày nó chịu không nổi mà sụp xuống, đình công.

Nhưng sau đó, nằm lên trên, ngồi, quỳ, rồi lún xuống dưới, đỡ lấy nó, chống lên nó [= không tưởng tượng được hai tư thế này] ... đủ tư thế... Nhưng cuối cùng cho dù có “dẫn vật” nó như thế nào, cái giường vẫn không hề suy sụp, vậy nên mới nói, giường cũng không thể nhìn bề ngoài mà phán đoán được.

Cuối cùng hai người cũng buông tha cho cái sự cố chấp kì quặc này của mình... Hoặc phải nói là Cố Thiện, trong lúc Giang Nhược Thủy đang lơ đãng, đã dẫn cậu đến một nơi ở mới.

Ba phòng ngủ hai phòng khách, cách không xa trường học của Giang Nhược Thủy, khá yên tĩnh, ở nơi bình thường người ta cũng không mấy chú ý đến, nhưng cũng có đầy đủ các cửa hàng phục vụ cho các nhu cầu ăn mặc, đi lại.

Một nơi rất thích hợp để sống.

Phòng không cũ cũng không mới, đã được quét lại một lớp sơn phủ nền mới, cửa sổ cũng đã được thay mới.

Người bình tĩnh như Giang Nhược Thủy lúc này cũng hơi ngơ ngác một chút, Cố Thiện đứng phía sau, ôm lấy thắt lưng cậu: “Chúng ta cùng nhau sửa sang lại nhé em.”

Trong lòng Cố Thiện thật ra đang rất không yên, đã từng ở chung, Giang Nhược Thủy cũng đã từng rời đi, hẳn không biết cậu có đồng ý muốn “trở về” với hắn không. Sau này hai người làm lành, cũng không như trước kia, hẳn thậm chí không dám hỏi thử Giang Nhược Thủy, chỉ dám tiên trầm hậu tấu, trực tiếp cho Giang Nhược Thủy một sự “kinh hãi”.

Giang Nhược Thủy chớp chớp mắt, ngay lúc trong lòng Cố Thiện đang tràn đầy lo âu liền xoay mạnh người lại, túm lấy vạt áo Cố Thiện: “Lần này anh phải sửa cái tính nết thay đổi thất thường, “nay tần mai sở” của anh đi, nếu anh dám làm cho em bỏ đi lần nữa, để em có ý định bỏ đi trong đầu,... Em tuyệt đối sẽ không buông tha anh dễ dàng vậy nữa đâu!”

Cố Thiện đầu tiên là kinh ngạc, sau đó khoe miệng mới chậm rãi nhếch lên, cong đến một độ cong hết mức, rồi tiến gần lại, dùng môi ngậm lấy môi người kia, đè cậu lên tường hôn thật sâu, mãi đến khi hai người thở hồng hộc mới chịu buông ra.

Cố Thiện nói: “Anh cũng yêu em.”

Chú thích:

[1] Nguyên văn: – Ý chỉ việc ham muốn *** (và cả việc làm tình) là bản chất cơ bản của con người, chắc là từ câu

26. Chương 26

Giang Nhược Thủy hai cân rượu không đỡ nổi đã gặp được kì phùng địch thủ, uống đến độ cả người say mềm. Mà đối thủ kia không ai khác chính là cái người “trạch nhật bất như chàng nhật”[1] tình cờ gặp được kia, ba của Cố Thiện.

Hôm đó sau khi kết thúc giờ học, Giang Nhược Thủy theo thường lệ chuẩn bị bắt tay vào công việc trang hoàng nhà mới. Việc trang trí nhà cửa này thật ra rất dễ làm người khác rầu rĩ, Cố Thiện lấy cớ công ty xa nhà, không tiện qua lại, gần như giao hết mọi việc cho Giang Nhược Thủy, thật ra hẳn cũng chỉ là muốn dựa theo ý thích của Giang Nhược Thủy thiết kế căn nhà tương lai cho hai người, không phải có câu nói, ai bỏ công ra càng nhiều, càng không nỡ bỏ đi hay sao?

Giang Nhược Thủy cũng không cảm thấy phiền hà gì, vừa lúc cậu có quen biết với một bạn học và thầy giáo bên ngành thiết kế nội thất, bên nhờ họ giúp một tay, mọi việc cũng coi như thuận lợi.

Vậy nên khi cậu đẩy cửa bước vào, sau khi chào qua người thợ thi công, người đó mới nói: “Ái, thầy Giang đây à? Hôm nay thầy về trẻ thế, ba mẹ thầy đến cũng lâu rồi kìa!”

Giang Nhược Thủy hóa đá tại chỗ, khi cậu còn đang ngơ ngác, liền thấy hai người từ trong phòng bước ra, người phụ nữ kéo tay người đàn ông, hai người xem xét kĩ lưỡng tiến độ thi công trang hoàng nhà cửa, tình cờ chạm phải ánh mắt của Giang Nhược Thủy, sáu mắt nhìn nhau.

Giang Nhược Thủy nhất thời cảm thấy được tim đập gia tốc một trận, so với vừa nãy vào văn phòng gặp giáo sư còn khẩn trương hơn, sau lưng gió thổi vì vù rất lạnh.

Vẫn là hai người kia phản ứng trước, bước lại gần, người phụ nữ buông tay người đàn ông ra, gật gật đầu với Giang Nhược Thủy: “Con đến rồi đây à.”

“Vâng, con mới đến.” Giang Nhược Thủy đáp lời.

“Nghe Cố Thiện nói, con đang dạy ở trường Đại Học T gần đây phải không?” Người phụ nữ dùng ánh mắt đáng giá Giang Nhược Thủy thật kĩ.

“Vâng, hiện giờ còn đang làm trợ giảng, một thời gian nữa mới tính đến việc xin làm giảng viên chính thức luôn ạ.” Giang Nhược Thủy đáp.

Phòng ở không nhỏ, nhưng đang được trang trí, lộn xộn hết cả, ngay đến chỗ ngồi cũng không có. Giang Nhược Thủy đột nhiên cảm thấy cả ba người cứ đứng mãi thế này cũng không tốt, nhưng lại không nghĩ ra được cách gì khác.

Cố Thiện đến gặp ba mẹ cậu còn có thời gian chuẩn bị kia mà! Tại sao ba mẹ hắn lại đột ngột xuất hiện vậy chứ!

“Ồ, tốt lắm.” Mẹ Cố gật gật đầu.

Giang Nhược Thủy đứng dưới sự đánh giá của người phụ nữ thời thượng này, trong lòng đã mắng Cố Thiện một trận ra trò rồi, sao lại không báo trước cho cậu một tiếng như thế, muốn làm xấu mặt cậu đấy à!

“Nghe nói con đang ở trong kí túc xá trường phải không?” Người phụ nữ lại hỏi.

“Đúng vậy ạ.” Giang Nhược Thủy đáp.

“Vậy bình thường con ăn cơm thế nào?”

“Ăn ở căn tin trường ạ,” Giang Nhược Thủy dừng một chút, “Cũng có khi ra ngoài ăn.”

“Nghe nói con hồi trước cũng đã sống chung với Cố Thiện rồi?” Lão thái thái thay đổi đề tài.

Giang Nhược Thủy nhè nhẹ gật đầu.

“Ai nấu cơm?”

... Đây mới là vấn đề chính phải không? Giang Nhược Thủy có chút hoài nghi, nhưng cũng không thể không trả lời: “Là anh ấy.”

Mẹ Cố lúc này mới dừng lại, khoe miệng cong lên thành một nụ cười không rõ ý tứ. Giang Nhược Thủy bị bà nhìn đến nổi da đầu tê rần, tầm mắt có phần hơi trốn tránh nhìn về phía ba Cố này giờ không nói gì.

Thoạt nhìn ba Cố Thiện cũng giống ba mình, không nói nhiều lắm.

“Đàn ông lo cho gia đình đều giống nhau cả, Cố Thiện cũng là di truyền từ ba nó,” Mẹ Cố lại lên tiếng, “Ở nhà cũng là ba ba nó nấu cơm ấy chứ.”

“Ồ.” Giang Nhược Thủy nhẹ gật đầu, nói không nên lời “Cô thật có phúc.” Lời nói linh tinh lơ thốt ra, chỉ còn biết co quắp thêm nữa.

“Buổi tối đến nhà ăn cơm đi.” Mẹ Cố lại nói, “Cứ đi vào một lần cho biết đường, đứa nhỏ cháu thành thật thế này, lại sống xa ba mẹ, nếu như bị Cố Thiện khi dễ cũng có nơi để đi chứ.”

“... Được ạ, cảm ơn cô chú.” Giang Nhược Thủy mỉm cười, gật đầu nói.

Buổi tối thời điểm Cố Thiện trực tiếp bị gọi đến nhà ba mẹ, vốn đang tính toán rủ Giang Nhược Thủy đi nhà hàng cấp sao ăn một bữa no nê – cũng sắp đến sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Giang Nhược Thủy rồi còn gì, kết quả vừa nghe Giang Nhược Thủy đã ở nhà ba mẹ, giật mình đồng ý về nhà ăn cơm ngay, lúc chạy đến còn hết sức vội vàng, chỉ sợ Giang Nhược Thủy bị ba mẹ mình ăn hiếp.

Kết quả vừa về đến, thấy mẹ mình và Giang Nhược Thủy đã ngồi sẵn ở cạnh bàn ăn, ba ba ra vào nhà bếp liên tục, vội vàng mang đồ ăn ra. Cố Thiện đầu tiên mỉm cười: “Mẹ, ba, Nhược Thủy, con về rồi đây.”

Mẹ Cố trừng mắt liếc hắn một cái: “Vào làm tiếp ba ba đi.”

Cố Thiện thấy Giang Nhược Thủy không có gì khác thường, cũng bèn xắn tay áo tiến quân vào phòng bếp.

Nhìn bóng dáng Cố Thiện, cùng mẹ Cố trò chuyện một lúc, Giang Nhược Thủy từ tận đáy lòng rất biết ơn mẹ Cố ba Cố đã đối xử với cậu hết sức thân mật. Cậu biết, cũng giống như cậu, nhà họ Cố cũng đã từng cãi vã, đã từng tan vỡ, cũng đã từng rất tuyệt vọng, nhưng tất cả đã trôi qua cả rồi, như bây giờ, rất tốt.

Mọi việc đều rất hài hòa, mãi đến khi đồ ăn đã dọn ra hết, ba Cố mở một chai Mào Đài ngon nhất [2]

“Rượu này là đồng nghiệp mẹ nó cho, bình thường cũng không có ai uống với chú,” Ba Cố nói xong định rót một ly đầy cho Giang Nhược Thủy, Giang Nhược Thủy nhận lấy, thay trưởng bối châm rượu trước, “Chú nghe Cố Thiện nói tửu lượng của cháu cũng không tệ lắm, hôm nay hai người đàn ông chúng ta phải uống cho thật thoải mái đây.”

Nếu bảo trước đó là thận trọng dè dặt, bây giờ Giang Như

ợc Thủy càng sợ hơn, nhưng lại không thể từ chối, lão gia tử uống hai ly, cậu cũng không thể chỉ uống một ly.

Mao Đài mùi hương nồng đậm, tác dụng lại cực kì chậm, ban đầu Giang Nhược Thủy còn khá là tỉnh táo, để chú ấy uống thật sảng khoái, lại mở tiếp một chai Ngũ Lương [3], thế nên càng về sau, Giang Nhược Thủy cũng uống không dừng được nữa, chẳng phải rất khó gặp được một bạn rượu như thế này sao?

Cố Thiện ngồi bên cạnh, lo lắng nhìn cậu, chỉ sợ cậu say rượu rồi cảm thấy khó chịu, nhưng hai người này uống rượu lại không làm người khác lo lắng, uống càng nhiều tinh thần lại càng tỉnh táo, ba Cố Thiện từ trước đến nay chỉ có hứng thú với văn hóa cổ đại Trung Hoa, cậu bé thạc sĩ văn học Giang Nhược Thủy này đúng là hợp khẩu vị của ông, hai người cứ thế liến thoắng, thao thao bất tuyệt.

Vì thế Cố Thiện và mẹ mình ngược lại cũng chẳng lên tiếng, hai người này rõ ràng là đã say, nhưng nhìn cũng không có gì, thôi thì cứ mặc họ vậy.

Nhưng đột nhiên Giang Nhược Thủy dừng lại, cảm thấy choáng váng mắt một lúc, sau đó buông mạnh ly rượu, quay đầu lại, trừng mắt nhìn Cố Thiện: “Khốn nạn!”

Cố Thiện kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Giang Nhược Thủy bổ nhào vào lòng mẹ Cố, khóc lóc nức nở, hết sức uất ức: “Cô ơi, Cố Thiện ăn hiếp con!”

Mẹ Cố đầu tiên là giật mình, thăm nghĩ đứa nhỏ này rượu vào hóa ra lại là như vậy, sau đó cũng vội vàng trấn an: “Ăn hiếp con thế nào, để cô làm chủ cho con.”

“Anh ấy dám “đứng núi này trông núi nọ”...” Giang Nhược Thủy rầu rĩ nói.

Mẹ Cố và ba Cố hết sức ăn ý, chĩa mũi dùi vào ngay Cố Thiện, vừa bắt đầu phê bình dạy dỗ lại hần, vừa an ủi tiểu Giang, Cố Thiện không thể giải thích rõ chuyện này, dù sao cũng do trước đây hần không đúng, chỉ biết buồn rầu đáp lời, gật đầu dạ dạ vâng vâng, tích cực nhận phê bình.

Một bên trong lòng hung hăn mắng, nhóc này, anh cho em biết tay sau!

Lần gặp ba mẹ này, xem như đã mang mặt mũi hai người đem vứt đi hết. Giang Nhược Thủy có cả một khoảng thời gian sau cũng không dám đối mặt, cảm thấy mình sao lại có thể làm việc không suy nghĩ như vậy chứ.

Nhưng sau này cứ đến cuối tuần, hai người đều đến Cố gia thăm ba mẹ Cố Thiện.

Mùng ngày dọn đến nơi ở mới, dĩ nhiên là phải mở tiệc rồi.

Không tổ chức bên ngoài, chỉ làm ngay tại nhà mới, mở tiệc chiêu đãi bạn bè chí cốt.

Lee biết không thiếu một chi tiết chuyện hai người tan vỡ, nay thấy cả hai cuối cùng đã quay về với nhau rồi, từ tận đáy lòng cảm thấy hết sức vui mừng. Lâm Nhiên thì ở đâu có việc vui liền đến tham gia, anh ta cảm thấy mình cũng có thể coi như là “ông mối” của hai người bọn họ, nếu không tên ngốc họ Cố kia sao có thể nhận ra chân tâm của hần được chứ. Văn Hề và Phong Dương tuy từ đầu đến đuôi cũng có công thêm chút gia vị, nhưng cũng chỉ sắc sảo đứng nhìn mà thôi, dù sao “thanh quan nan đoạn việc nhà” [4], đương sự không muốn nhiều lời thì bọn họ cũng chỉ biết tôn trọng ý nguyện người khác.

Cố Thiện làm đầu bếp, một nhóm người sau khi tham quan xong phòng ngủ, đang ngồi ở phòng khách nói chuyện hết sức náo nhiệt.

Giang Nhược Thủy nhìn bọn họ cười đùa, sau đó bị họ làm ầm ĩ bảo muốn xem ảnh chụp đi Xuyên Tây của hai người.

Lúc quay vào phòng lấy sách, có lật qua một chút, thấy trên trang giấy có một tờ ghi chép, là mảnh giấy trước kia Cố Thiện hỏi cậu khi nào rảnh, cùng hắn đi du lịch.

Giang Nhược Thủy còn nhớ rất rõ hôm đó, sự kinh hỉ khi nhìn thấy mảnh giấy ghi chép này. Cũng nhớ rõ ngày hôm đó đã đau đớn và khổ sở biết bao.

Cậu cứ cho rằng ngày hai người mới quen là ngày bắt đầu cho cả hai, nhưng đúng ngày nhận được mảnh giấy này, mới đúng là ngày bắt đầu.

Đường đời lắm những chông gai, làm sao đường tình duyên có thể tránh khỏi khó khăn. Nhưng có như thế, khi đạt được kết quả mới khiến người ta cảm thấy hài lòng.

Cầm sách bước vào phòng khách, nhìn đến khi bọn họ thấy tờ giấy ghi chép kia, có người lớn tiếng cười chọc ghẹo, có người bảo buồn nôn, có người lại cảm thấy thú vị, Giang Nhược Thủy cũng chỉ thản nhiên nhovn miệng cười, không để ý.

Thấy Cố Thiện bưng bát canh đặt lên bàn, liền hết sức tự nhiên bước qua giúp một tay.

Con đường của bọn họ chỉ mới bắt đầu mà thôi, cậu muốn cùng hắn tiếp tục chuyến đi này, lấp đầy một quyển sách ảnh này, lại mua thêm nhiều quyển nữa.

[HẾT]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/banh-tao>